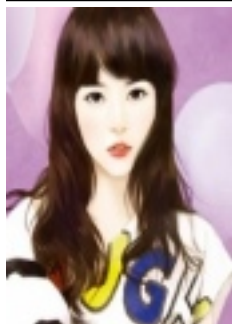

Vợ Yêu Chuyên Sủng Của Đại Bang Chủ

Contents

Vợ Yêu Chuyên Sủng Của Đại Bang Chủ	2
1. Chương 1: Hôn Ước	2
2. Chương 2: Gặp Gỡ	3
3. Chương 3: Hôn	5
4. Chương 4: Cô Cường Hôn Anh ?	6
5. Chương 5: Buổi Tiệc (1)	7
6. Chương 6: Buổi Tiệc (2)	9
7. Chương 7: Vợ Ơi, Dậy Đi Học.	10
8. Chương 8: Đi Học	11
9. Chương 9: Kỳ Nghỉ Tại Pháp (1) - Nụ Hôn Nồng Cháy	13
10. Chương 10: Kỳ Nghỉ Tại Pháp (2) - Buổi Đi Chơi Đạo Quanh Thành Phố	15
11. Chương 11: Kỳ Nghỉ Ở Pháp (3) - Người Yêu Cũ- Chạm Mặt (kịch Tính ~~)	17
12. Chương 12: Ngọt Ngào	18
13. Chương 13: Âm Mưu (1)	19
14. Chương 14: Âm Mưu (2)	21
15. Chương 15: Cầm Miệng! Cô Không Xứng Gọi Tên Tôi!	22
16. Chương 16: Quyết Định Ra Đi	23
17. Chương 17: Gặp Lại Sau Bốn Năm Xa Cách (1)	25
18. Chương 18: Gặp Lại Sau Bốn Năm Xa Cách (2)	26
19. Chương 19: Gặp Lại Sau Bốn Năm Xa Cách (3)	28
20. Chương 20: Gặp Lại Sau Bốn Năm Xa Cách (4)	29
21. Chương 21: Gặp Lại Tại Trường Học (1) - Đoạn Tuyệt Quan Hệ?	31
22. Chương 22: Gặp Lại Ở Trường Học (2)	32
23. Chương 23: Anh Dạy Hư Em Đây!	33
24. Chương 24: Cưng Ơi, Anh Ghen!	34
25. Chương 25: Khách Tới Thăm (1)	36
26. Chương 26: Khách Tới Thăm (2)	37
27. Chương 27: Ngọt Ngào Sáng Sớm	39
28. Chương 28: Chuẩn Bị Cho Hôn Lễ (1)	40
29. Chương 29: Chuẩn Bị Cho Hôn Lễ (2)	42
30. Chương 30: Thân Phận - Rời Đi	43
31. Chương 31: Bắt Cóc (1)	45
32. Chương 32: Bắt Cóc (2)	47
33. Chương 33: Bắt Cóc (3)	49
34. Chương 34: Bắt Cóc (4)	51
35. Chương 35: Gặp Lại	53
36. Chương 36: Hôn Lễ Thế Kỷ (1)	54
37. Chương 37: Hôn Lễ Thế Kỷ (2)	56
38. Chương 38: Hôn Lễ Thế Kỷ (3)	57
39. Chương 39: Hôn Lễ Thế Kỷ (4)	59
40. Chương 40: Đại Kết Cục: Hạnh Phúc Viên Mãn	60

Vợ Yêu Chuyên Sủng Của Đại Bang Chủ

Giới thiệu

Vợ Yêu Chuyên Sủng Của Đại Bang Chủ là truyện tình yêu với nội dung từ trước đến giờ, hai dòng h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-yeu-chuyen-sung-cua-dai-bang-chu>

1. Chương 1: Hôn Ước

- Hoàng Lệ à, dậy đi con ! - Âm thanh trong trẻo của mẹ cô vang lên. Bà là Nữ hoàng Anh- một người phụ nữ tài giỏi và quyền lực. Là người tiên phong cho đất nước Hoàng Gia Anh này. Bà đang đánh thức con gái của mình dậy- Lăng Hoàng Lệ.

GTNV:

- Lăng Hoàng Lệ(nữ chính-16t): Xinh đẹp vô cùng, giỏi giang, lạnh lùng khi đứng trước mặt kẻ thù còn thường thường thì lại rất dễ gần, dễ tính. Cô được mọi người gọi là một kỳ nữ. Đôi lúc thì lại thật rất ngây thơ- nhất là trong chuyện tình cảm.

Cô từ từ mở mắt, những ánh nắng nhanh nhẹn nhảy vào mắt cô khiến mày đẹp nhú lại. Sau một hồi, cô mở mắt và thấy khuôn mặt dịu dàng của mẹ mình.

- Dạ, mẹ ?

- Con đi chuẩn bị đi, tý nữa sẽ về Việt Nam với cha con, chúng ta cần bàn bạc về việc đại sự của con.

- Dạ, con đi liền mẹ- Mặt cô vẫn còn ngái ngủ. Lúc sau, khi đang rửa mặt, có lẽ đã “tiêu hóa” hết lời mẹ nói, cô hét lớn:

- Chuyện đại sự gì chứ mẹ????

Nhưng thật tiếc cho cô vì mẹ cô đã không còn ở đây lâu rồi.

Vệ sinh cá nhân xong, cô chạy xuống nhà đã thấy va-li của mình để đấy. Hai cô làm cung kính nói:

- Chào tiểu thư.

- Cái. . . gì đây? Sao mang hành lí tôi xuống đây?- Vừa lúc ấy quản gia Lâm đi vào, cô vội chạy đến vịn cánh tay ông nũng nịu:

- Bác Lâm ơi, sao đồ cháu lại ở đây vậy.

Đơn giản vì Bác Lâm là người đã giúp cha mẹ nó nuôi nó lớn lên, vì vậy cô coi bác như người trong nhà.

- À, mẹ cháu nói sang Việt Nam để xem mặt vị hôn thê của cháu đó. Mau đi đi!

- Đem đồ tiểu thư lên máy bay- Bác Lâm nhanh tay ra lệnh.

Sau đó thì nhanh chóng kêu nó lên máy bay. Tuy trong lòng còn hậm hực nhưng làm gì được chứ.

-Hừ. - Cô dặm chân tại chỗ rồi nhanh chóng lên máy bay.

*Nhà cô có máy bay tư nhân.

Sau mười mấy giờ ngồi trên máy bay, cô được bước xuống hít thở không khí. Đây là căn biệt thự bên Trung Quốc của gia đình cô, có tên là “Violet Lavender” hay có nghĩa là ” Oải hương tím”. Đơn giản vì cô là một người rất yêu hoa oải hương, cô yêu màu tím. Tuy căn nhà này ba mẹ cô mua nhưng lại do cô đặt tên.

Chiếc cổng có thiết bị tự động, vừa bước vào có thể thấy hai bên cổng là oải hương tím. Ngôi nhà được xây theo phong cách cổ điển Tây - Âu. Khỏi nói cũng có thể biết được đây là một ngôi nhà cực kì sang trọng.

Bước vào nhà đã thấy Quản gia Hoa ra đón, cung kính nói: Hôm nay tiểu thư có lịch hẹn ở nhà hàng “Noble”(Quý phái).

Có lẽ cũng đã biết rồi nên cô cảm thấy rất bình thường, nhẹ nhàng nói: Cháu biết rồi, từ giờ bác hãy gọi cháu là “cháu”, không cần gọi tiểu thư đâu, dù sao cũng là người một nhà.

Từng câu nói, từng hành động của cô khiến bà Hoa thấy thật bất ngờ. Đúng là một kỳ nữ, từ cách ứng xử hay vẻ ngoài, tất cả đều không thể chê vào đâu được.

Bà nhẹ nhàng gạt đầu rồi mang va-li cô lên phòng. Sau đó cô lên chiếc Maybach trắng của mình tới cửa hàng trang phục: “Quý Sắc”. Đây là một cửa hàng thuộc công ty hàng đầu Việt Nam. Nơi này chuyên sản xuất váy cưới, đầm dự tiệc,.. . Tất cả đều có nét đẹp riêng nhưng lại rất quý phái, sang trọng và quyến rũ.

Đi trong cửa hàng, cô lựa qua bao nhiêu là váy nhưng chưa lựa được bộ nào. Còn người bán hàng thì cũng thật cảm phục người đứng trước mặt mình. Thật quá là xinh đẹp. Hay có thể nói là Thượng đế ưu ái đi?

Cuối cùng cô dừng lại trước một chiếc váy hồng được may rất cẩn thận.

- Tiểu thư thật tinh tế, đó là bộ váy mà ông chủ chúng tôi tâm huyết nhất đấy.

Cô không nói gì, chỉ quay đầu lại nhẹ nhàng gạt rồi cười.

Cô bán hàng nhẹ nhàng lấy cho cô bộ đầm đó xuống. Đó là một bộ đầm màu hồng cánh sen, bó sát người ở phía eo trở lên tôn lên eo mảnh khảnh của cô còn từ hông trở xuống thì xò ra, dài thướt tha. Cổ đầm không được may liền, ống tay áo được làm bằng vải ren rất tinh tế.

Sau khi cô vào thay thì tất cả mọi người trong cửa hàng không thể không quay lại nhìn. Thật là đẹp, quá đẹp. Mái tóc xoăn phần đuôi của cô được búi gọn lên, tai được đeo bộ khuyên tai màu trắng lấp lánh, chân đi đôi guốc 5 phần, chiều cao cô đã một mét bảy mươi bảy giờ thành một mét bảy năm.Khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, nhưng lại thu hút ánh nhìn.

Cô nhẹ nhàng đi lên chiếc Maybach phóng vụt đi, để lại mọi người trong cửa hàng tiếc nuối nhìn.....

2. Chương 2: Gặp Gỡ

Sau một hồi lái xe, cuối cùng cô cũng đặt chân tới cửa hàng “Noble”. Nhìn tổng quan có thể thấy nhà hàng này rất bắt mắt và quý phái. Không lộng lẫy nhưng hấp dẫn ánh nhìn.

Bước vào cửa, nhìn xung quanh một lượt, thấy chỗ ba cô ngồi, cô nhẹ nhàng tiến tới. Đối diện ba còn có bác Vương Thâm - bạn bè thân thiết của ba, người này cô biết, còn bên cạnh bác ấy có một cậu thanh niên, đẹp trai, mặc một bộ vec lịch sự, gọn gàng nhưng vẻ mặt thì bất cần đời. Cô nhẹ nhàng chào hỏi rồi ngồi xuống ghế.

- Con gái anh đây ư ? Thật xinh đẹp, có lẽ còn hơn lời đồn.- Vương lão khen ngợi.

- À, di truyền từ cha mẹ ấy mà. - Lăng Hoàng vui vẻ cười.

- Thôi nào, vào việc chính.- Vương lão.

- Được.- Lăng Hoàng.

- Hôm nay ta gọi con đến để nói về việc đại sự của con.- Lăng Hoàng nhẹ giọng.

- Con biết.- Cô nhẹ nhàng trả lời, dường như là đã biết việc này xảy ra, nằm ngoài dự đoán của cả ba người . . . (tác giả: Thực là chị ý biết rồi mà :3)

- Vậy hai con hãy làm quen với nhau đi, khoảng hai tuần nữa đám cưới sẽ diễn ra.- Vương Thâm “thi hành án” luôn.

Còn hấn à, bây giờ cô mới để ý. Đáng người đã ngồi nghiêm chỉnh hơn. Còn với hấn, thái độ của cô với lời nói của cha khiến hấn rất bất ngờ và muốn tìm hiểu cô gái này.

- Cha, bác. . .- hấn

- Bác sao ? - Lăng Hồng không vui hỏi lại

- Cha vợ, con xin dẫn vợ con đi trước.- hấn

- Được rồi, hai con đi nhanh đi.- Vương Thâm nhanh chóng thúc dục.

Hai bóng dáng kia đi ra tới cửa thì Lăng lão và Vương lão ngồi cười rồi bàn bạc công việc.

GTNV

Vương Lăng Thần (hấn)-19t, con trai Vương Lão, người thừa kế duy nhất của Vương thị. Đẹp trai, học giỏi, bất cần đời. Là bang chủ một bang khá lớn trong thế giới ngầm. Trong bang có những sát thủ và một phần ít là học sinh trong trường hấn. . .

Cô bị hấn lôi ra xe. Đến lúc này, không có mặt của hai vị phụ huynh, cô bực mình bỏ tay cô ra khỏi tay hấn.

- Anh làm gì vậy ? Buông ra. - Cô không vui nói, nhưng càng nói hấn càng nắm chặt còn hấn thì cứ ngắm cái dáng vẻ tức giận của cô, thật đáng yêu.

- Nào vợ, theo anh về nhà.- Hấn ôn nhu nói, dịu dàng ôm nó vào xe.

- Ai là vợ anh chứ, ai về nhà anh chứ, tôi muốn về nhà tôi, thả tôi xuống ngay.- Cô bực tức đấm liên tục lên ngực hấn, còn hấn thì cứ cười mãi, (như một thằng điên.).

- Không về nhà anh thì về khách sạn cũng được nhĩ, gần đây thôi vợ, cũng tiện lắm.- Về mặt hấn gian tà không thể tả nổi. Nhìn khuôn mặt ấy mà cô càng tức giận hơn.

- Về nhà tôi, tôi không đi đâu hết.

- Được rồi, anh đưa vợ về nhà.

Sau một hồi giằng co, hấn đưa cô về biệt thự “Violet Lavender”. Hấn bế cô vào đến cửa, hai hàng người làm cúi đầu đồng thanh: Chào thiếu gia, chào thiếu phu nhân. Cho đến khi hấn bế cô lên phòng vẫn còn tiếng cười khúc khích.

Cô nghĩ:“Hừ, nhà này của ai vậy chứ mà họ cho rằng tên này là đại thiếu gia sao? Hừ...Bực mình, thôi nhin, càng giận càng già, càng mất hình tượng với người làm.”

Còn hấn à, vui vẻ hí hửng là tâm trạng lúc này. Hấn vui vì nó nằm yên trong lòng hấn. Còn này hấn hỏi nó đường về đây chỉ là có lệ, còn nơi đây hấn đã được bác Lăng đưa đến trước hai ngày. Người làm cũng là lúc cô đi anh đã gọi tới, vì thế nên họ mới chào anh như vậy.

Đi tới phòng cô thì tràn mùi hoa oải hương, không quá ngát hương nhưng lại nồng nàn quyến rũ. Cả căn phòng được thiết kế với một màu tím với màu trắng.

Gần góc phòng là chiếc giường nhỏ nhỏ, màu tím. Bên cạnh cửa sổ là bàn làm việc. Đối diện với bàn làm việc là bàn trang điểm ở góc phòng. Bao nhiêu là lọ: Nước hoa, son môi, kem dưỡng da, sơn móng tay. . . Nhưng hấn chẳng thấy cô dùng bao giờ, lúc nào cũng chỉ có son và nước hoa nhưng mùi hương dịu nhẹ.

Tủ quần áo to lớn được để cạnh phòng tắm. Từ bàn làm việc đi lên một chút là một tủ chất đầy gấu bông. Còn ngay trên giường là một con gấu màu hồng khoảng hai mét, nhìn cái gì hấn cũng thấy đáng iu hết á.

Còn cô thì định nhảy xuống thì lại bị hấn giữ lại, nhẹ nhàng đặt cô lên ghế, hai tay ôm eo cô, nhẹ nhàng. . .

3. Chương 3: Hôn

Chưa kịp để cô chuẩn bị, hấn ôm eo cô rồi nhẹ nhàng đặt bờ môi ấm áp xuống bờ môi cô. Thật ngọt!- Đó là suy nghĩ đầu tiên của hấn. Do chưa kịp chuẩn bị mà cô bị gấp, cứ cắn chặt môi, không cho hấn tiến vào. Còn hấn thì là một “sát thủ tình trường” nên việc này đối với hấn gọi là. . . không có gì là khó cả.

Hấn cứ nhẹ nhàng, gặm mút, trơn mịn cái môi mỏng của cô, đôi lúc lại liếm khiến cô thở không kịp, đành phải mở miệng ra. Hấn nhanh chóng đi sâu vào trong. Trêu đùa với hàng rào màu trắng xong, hấn lại tiến sâu hơn, dùng lưỡi mình cuồn cuộn với lưỡi cô. Lưỡi hấn nhanh chóng lại liếm liếm lưỡi cô, lấy hết những mật ngọt.

Hấn muốn, muốn nhiều, và nhiều hơn thế nữa. . .

Cô không kịp thở mà đẩy hấn ra, nhẹ nhàng thở dốc. Cô không hiểu sao hấn lại nhiều ô-xi đến vậy, mà hôn cả một phút không buông, mà cô đã phải thở dốc mấy lần. Sau một hồi tham chiếm không khí, cô vội vàng nói:

- Anh, anh có biết đây. . .

Chưa kịp nói xong cô lại bị anh giữ chặt eo, một lần nữa thăm dò khoang miệng cô.

Ngọt, thật ngọt.

Hấn cứ nhẹ nhàng mút lưỡi cô cho đến khi hết mật rồi lại nhẹ nhàng vào trong khiêu vũ với cái lưỡi của cô. Cũng không biết từ bao giờ mà tay cô đặt lên trên gáy hấn, nhẹ nhàng ôm. Còn lưỡi cô cũng nhẹ nhàng đáp trả, chỉ một chút thôi. Tuy còn vụng về nhưng cô đáp lại là hấn đã thấy vui rồi. Còn lần này thỏa thích xong hấn buông cô ra. Cô vội vàng chạy tới tủ quần áo, lấy quần áo rồi nhảy vào phòng tắm. Đôi khi còn nghe thấy tiếng dậm chân với lời nói

- Tên Vương chết bầm! Lấy mất nụ hôn đầu đời của tui.

Nghe vậy mà hấn lại càng sướng hơn vì được ăn đậu hủ của cô.

Trong khi cô đang tắm, hấn lại nhìn phòng của cô. Cái gì cũng màu tím, nhỏ nhỏ xinh xinh, đáng yêu quá đi, bởi sao mà chủ phòng đáng yêu như vậy.

Cô đang tắm thì cứ rửa hấn mãi, cuối cùng là bị trật chân rùi.. . . may là ngã vào bồn tắm, không thì . . . Nghe thấy tiếng nước chảy “vang dội”, hấn nhanh nhẹn mở cửa vào mới biết là khóa, vội vàng phá cửa thì thấy cô đang nằm trong bồn tắm.

- Anh, . . . anh đang làm gì ở đây vậy ?

- Có bị sao không?

- Sao là sao?

- Không sao là tốt rồi, nhanh đi rồi ra khỏi cảm lạnh.

Hấn vào khiến cô mất cả hứng để tắm, nhanh chóng mặc quần áo rồi ra ngoài. Nhưng cô đâu biết là trong lòng cô đang vui vẻ và dần nảy sinh lên một thứ gì đó. . . Và cả hấn cũng vậy. . .

Ra ngoài với đôi chân ‘tập tễnh’, rất khổ sở nhưng vì không muốn để hấn thấy mà cố đi cả hai chân như bình thường và. . . Kết quả là khi cô đi gần tới sofa thì cô ngã vào ‘tắm nệm’ trên ghế sofa. .. và đó không ai khác là hấn. . .

-Vợ làm sao vậy ?

- Ai. . . ai là vợ của anh chứ?- Mặt cô bắt đầu đỏ .

- Thì vợ sắp cưới nó dài dòng quá, chồng cắt xén đi cho nó gọn nhẹ ‘súc tích’. Mà vợ với vợ sắp cưới vẫn là vợ mà.- Hấn giải thích khiến đầu cô chảy đầy vạch đen.

- Hừ.

- Mà vợ sao vậy?

- Sao thì cũng đâu có liên quan tới anh.

- Có nói không?- Mặt anh ra vẻ nghiêm túc, quay vào chọc léc cô.

- Em. . .nói. .Aa . - Trong vô tình mà anh va phải vào chân cô khiến cô rên nhẹ.

- Hả, vợ sao vậy?- Hấn vẫn để tay ở đó.

- Á á . . . Anh bỏ tay ra, đau quá.- Cô hét lên.

4. Chương 4: Cô Cường Hôn Anh ?

Hấn sờ nhẹ chân của cô, rồi suy đoán cô bị bong gân. Chỉ cần cô bị thương là hấn lại luống cuống hết cả chân tay. Hết sờ rồi lại hỏi cô, khoảng ba phút sau mới ‘tiêu hóa’ được chạy xuống lấy hộp cứu thương băng bó cho cô, sau đó, bế cô lên giường nằm.

- A, tên chết bầm nhà anh, thả tôi xuống.

- Không nghe lời hả, dạo này hay vắng tục nhỉ, hay anh nên phạt vợ đây ha.- Hấn nói về mờ ám.

- Cút về nhà anh. - Cô rít lên.

- Haizzz, hóa ra có người muốn phạt.- Hấn nói về mờ ám, tay chủ động chạm lên eo cô thì bị cô ngăn lại.

- Anh nên nhớ bây giờ tôi đang bị thương, hừ.

-Bị thương mà hừ thì cũng phải phạt, mà anh phạt em chứ có chạm vào chân em đâu, có muốn thử ngay bây giờ không?

- Anh. . .đê tiện.

- Sinh thành chồng em đã đê tiện, nhưng từ nay về sau sẽ chỉ đê tiện với mình em.- Hấn

- Hừ, không thèm đấu chấp với anh, tôi ngủ- Nói rồi cô phồng má, chùn kín chặt. Tuy chỉ là một hành động đơn giản như vậy thôi nhưng lại khiến lòng hấn xao xuyến.

Không để cho im lặng thâm tím căn phòng, hấn lại nhanh nhẩu nói:

- Tối nay cho anh ngủ đây nha vợ.

- Anh về nhà anh.

- Một đêm thôi mà.- Giọng hấn nài nỉ, mắt như cúm con.

- Một đêm thôi bà xã. . . - hấn nói bà xã ‘ngọt sớt’ khiến cô ở trong chăn cũng phải ngóc đầu ra ngoài. Vừa ra thì nhìn thấy ánh mắt của hấn khiến cô thót tim giật mình:

- Được rồi, chỉ đêm nay thôi đấy, xuống phòng khách ngủ sofa.

- Vợ không thương anh à, ngủ sofa đau lưng lắm.

- Vậy anh muốn thế nào?- Cô tức.

- Cùng ngủ với vợ.- Hấn giả trò trẻ con.

- Anh. . ., được rồi, xuống sofa kia nằm.- Cô nói rồi chỉ vào một chiếc sofa trong phòng.

- Cảm ơn vợ.- Hấn nói xong, cúi xuống hôn'chụt' cái vào má cô rồi đi tắt đèn. Sau đó, hấn nghiêm chỉnh nằm trên sofa. Còn cô thì trằm chằm kín đầu, ngượng đỏ mặt khi nghĩ đến hành động của anh.

Sáng hôm sau, những ánh nắng nhảy nhót trên ô cửa sổ rồi hướng về thiếu nữ đang nằm trên giường kia, thật đẹp . Có lẽ còn đẹp hơn trong tranh. Cô nhẹ nhàng mở mắt, do chói quá mà cụt mí mắt xuống rồi vài phút sau lại mở ra khoe hàng mi con bướm cong cong.

Nhẹ nhàng bước xuống giường, tuy chân vẫn còn đau nhưng vẫn đi được. Hướng đi của cô là về phía mũi nam đang nằm trên ghế kia. Thân hình to lớn của anh bị ép trên sofa nhìn thật là chật vật. Nhìn mà cô bật cười. Ngồi cạnh ghế sofa, ngắm nhìn khuôn mặt anh cô không biết nhưng trong lòng mình sinh ra một cổ ấm áp.

Tay cô đưa lên và điểm hạ là ở mắt anh. Vuốt ve, 'sờ mó', 'dày xéo' khuôn mặt anh. Rồi, cô lại có một suy nghĩ : Hôn anh.

Cô lắc đầu nghĩ sao mình lại biến thái như vậy, mặt lại đỏ bừng. Nhưng cô lại nghĩ: Có ai đâu mà sợ. Với cái suy nghĩ ấy, cô vươn môi của mình áp lên môi anh, môi anh thật ngọt, như kẹo vậy. Nhưng cô chỉ lướt qua rồi buông ra ngay.

Thấy anh chưa dậy, cô lại nổi lên ham muốn lần nữa. Cô nhẹ nhàng nhắm mắt, chu môi lên hôn anh. Nhưng cô nghĩ sao mãi vẫn chưa thấy cái vật 'ngọt ngọt' ấy. Cô mở mắt ra thì thấy ngón tay của anh đang áp lên môi cô, ánh mắt chế giễu nhìn cô. Cô than oán trong lòng: Thật xấu hổ!!!

- Em đúng là thật gian manh. Nhân lúc anh ngủ mà cưỡng hôn anh. Thật không tệ nhưng kĩ thuật thật còn kém. - Nói rồi hấn gỡ chiếc điện thoại di động của mình chụp hình ảnh : Cô chu môi định hôn anh.

- Anh, xóa ngay.- Cô thẹn quá hóa giận

- Vợ hôn ai lại xóa mà, giữ lại làm kỉ niệm chứ.- Hấn cười gian manh.

Thực ra hấn đã dậy từ trước lúc cô dậy lâu lắm rồi. Hấn còn ngắm cô ngủ mãi cơ. Nhưng thấy cô dậy thì lại giả vờ ngủ để xem cô làm việc gì tiếp theo và thật không ngờ. . . Cứ nghĩ là anh lại cười ha hả (như một thằng điên).

Tranh giành mãi với nhau rồi hai người đi vệ sinh cá nhân rồi xuống nhà.

Đập vào mắt họ là mọi người đang ăn sáng. Hai người nhẹ nhàng ngồi vào bàn ăn mà mắt cô tóe lửa. Cứ y rằng anh gấp miếng nào thì cô nhanh tay bỏ nó vào miệng với một cách ngon lành như để chọc ngứa anh. Ba cô ngồi cười nhìn hai đứa trẻ. Sau đó nâng đĩa gấp đồ ăn cho anh. Anh hả hê gỡ đồ ăn lên khoe với cô rồi nhẹ nhàng bỏ vào miệng trước sự tức giận của cô. Cuối cùng, cắt đứt tia lửa của hai đứa con, ông Lăng nhẹ nói:

- Hai đứa chuẩn bị để tối nay sẽ có tiệc ra mắt mọi người nhé. Nhớ chuẩn bị cho tốt.- Lăng lão nói xong nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng ăn đến công ty.

Hết chương 5

5. Chương 5: Buổi Tiệc (1)

Sau khi ăn xong, cô chạy tót lên phòng ngủ để xem văn kiện. Từ hôm về Việt Nam đến bây giờ cô chưa kịp xem hợp đồng với vài công ty.

Năm giờ tối, cô nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng với bộ trang phục nhẹ nhàng. Áo len rộng hở rốn, quần bò bó sát chân. Chân đi đôi giày thể thao màu trắng năm phân. Lên chiếc xe Maybach màu trắng quen thuộc. Đạp mạnh chân ga như một thần chết đang bay với tốc độ điên cuồng và cảnh cáo: Muốn chết, mời. . . .

Dừng trước cửa hàng : Vương Mã- một cửa hàng hay nói chính xác là một chi nhánh nhỏ của Vương thị nhưng là cửa hàng lớn nhất ở Việt Nam này và còn lớn sang một số nước bên cạnh.. .

Cô bước xuống xe, đeo một mắt kính màu trắng bản to, che nửa khuôn mặt. Lên tầng “tổng thống”- tầng chuyên dành cho những khách hàng quen. Nhẹ nhàng chọn một bộ váy màu đỏ đậm.

Chiếc váy cúp ngực được may tỉ mỉ. Chồi lên những đường vải như là sự kết tụ của hàng nghìn bông hồng gối vào nhau. Chiếc váy ôm lấy thân hình cô, khoe đường cong mềm mại còn từ phần đầu gối váy xòe ra. Đi đôi giày màu đỏ dạ lấp lánh năm phân. Cô chung thủy với mái tóc búi gọn và một vài sợi tóc màu vàng vàng xòa xuống phần tai bên phải. Bên cạnh phần búi tóc là một chiếc cặp được thiết kế bằng vải ren, màu đỏ, tinh tế. Tuy chỉ là một mảnh vải nhỏ nhưng cũng có thể thấy được chiếc “mũ nhỏ” ấy được may kì công như thế nào.

Bộ quần áo khoác lên người cô khiến cô thêm phần lộng lẫy. Hải lòng, cô nhẹ cười, sau đó mau bước ra xe phóng vụt đi.

Dừng trước nhà hàng : Kim Thủy- một nhà hàng thuộc tập đoàn của mẹ cô hay chính xác hơn là của nhà cô. . .

Nhưng cô không trực tiếp bước vào đại sảnh mà vào từ cửa sau nhà hàng, đi vào phòng nghỉ của cha. Lúc này là 6h30'

Từ lúc này, từng chiếc ô tô của mỗi tập đoàn dừng đến với mục đích, vừa để tìm đối tác làm ăn và vừa để xem có chuyện gì xảy ra, nghe nói hôm nay đại tập đoàn Lăng thị công bố con gái cực cưng và hợp tác với Đại tập đoàn tài chính Vương thị. Bởi vì từ bé tới giờ, cô chưa bao giờ được công bố với giới báo chí. Tin về cô tuyệt mật không ai biết. Tên hay hình ảnh cũng không ai có. Với những tin như thế mà sao lại không thể không câu được những tên “paparazzi” săn ảnh cơ chứ. Từ 6h đã thấy đông kịt phóng viên đứng ở cửa chờ đợi. Khi bài báo này ra thì họ đương nhiên sẽ được một số tiền lớn và đây sẽ là chủ đề nóng nhất trong vòng khoảng một tháng. Đương nhiên sao họ không thể không đến, đây là một món hàng ngon, cực ngon đối với họ. . .

Tiếng cười nói rôm rả, tiếng thì thầm tâm sự, tiếng cặn ly, hay tiếng lộp cộp của những đôi giày của tiểu thư quyền quý,. . . tạo ra một thứ âm thanh hỗn tạp nhưng lại đông vui, nhộn nhịp. . .

Những mùi nước hoa nồng nặc khiến ai cũng cảm thấy thoải mái nhưng trừ một số người.

Những vị tiểu thư mặc những bộ quần áo lòe loẹt hở hang đang tán chuyện với mấy chàng trai, còn một số thì thỉnh thoảng lại che miệng cười. . .

Những cáo già trên thương trường cung kính cặn ly để tìm đối tác. Nhìn từ phòng riêng của cha xuống mà cô thấy bọn người này thật ghê tởm, giả tạo. Nhưng mà cô cũng hiểu rằng: Làm ăn là như vậy, ai cũng treo lên bộ mặt tỏ vẻ thành kính lấy lòng, nhưng ai biết trong lòng họ đang nghĩ gì. . .

Chợt, cửa phía trước mở ra, cha cô khoác tay mẹ cô đi cùng với ông bà Vương đi vào. Nhìn tuy nét mặt họ đã có nếp nhăn nhưng nhìn kĩ có thể thấy khi còn trẻ họ đặc biệt xinh đẹp, anh tuấn phi thường.

Nhà họ Lăng cô thì khi trước cha cô thừa kế Lăng thị đã trở thành một trong những tập đoàn lớn mạnh nhất Châu Á và Vương thị lớn nhất Châu Âu. Từ khi cha cô lấy mẹ cô - Nữ hoàng Anh, người điều khiển Kim thị, hai người lấy nhau đã thành một cơn địa chấn, chấn động toàn cầu. Lăng thị và Kim thị hợp tác, thao túng một nửa thế giới là chuyện bình thường. Còn từ đó mà ông bà Vương cũng phần đầu và trở thành tập đoàn đứng thứ 6 trên thế giới- đứng thứ đầu của Châu Âu.

Và một lần nữa, nếu hai đại tập đoàn lớn mạnh này hợp tác sẽ tạo nên một cơn địa chấn, làm một khủng hoảng cho những tập đoàn còn lại. Trước đánh bại đã khó, giờ còn khó hơn.

Đi sau bốn đại lão là hần, vị hôn thê của cô, đẹp trai, nổi bật trong những người đàn ông ở đây, thu hút mọi ánh nhìn của tiểu thư, làm cho những công tử tức đỏ mặt, nhưng không thể làm gì. Tiếng xì xào bán tán lại vang lên. Trên thảm đỏ, Lăng lão bước thẳng lên sân khấu của buổi tiệc, nhẹ nhàng nói:

- Cảm ơn tất cả các vị đã bỏ thời gian để đến với buổi tiệc của tập đoàn chúng tôi. Chúng tôi muốn thông báo về việc con gái bảo bối của tôi và việc hôn ước với Vương thị. . .

Dứt câu, tiếng vỗ tay rầm rộ vang lên. Trong lúc ấy, khoảng 80 vệ sĩ mặc áo đen, trang bị súng xếp gọn thành 4 hàng ở hai bên phía cửa, khiến mọi người ngạc nhiên. . .

6. Chương 6: Buổi Tiệc (2)

Chợt, cánh cửa chính mở ra, mọi người nghĩ đây là chủ nhân của bữa tiệc này. Từ ngoài cửa tiền vào một cô gái mặc một chiếc váy đỏ lộng lẫy, dáng bước đi nhẹ nhàng khoan thai, gương mặt nhẹ nhàng nở một nụ cười thật tươi. Bước theo sau là sáu người vệ sĩ đi. Mọi người đều trầm trồ. Đây là đại tiểu thư của Lăng thị sao ? Thật xinh đẹp. . .

Đặc biệt nhất là hần, từ lúc cô vào đến giờ, hần chỉ có thể nhìn cô, không rời mắt. Lòng hần chợt thấy mình thật sung sướng khi có một cô vợ xinh đẹp như thế này. Chợt, hần nghĩ gì đó, mặt mày chợt đen thui, đang định đứng dậy thì Vương lão giữ tay lại, lắc đầu. Hần lại ngồi yên.

Cô bước lên hần sân khấu. Nhẹ nhàng nói một câu:

- Cảm ơn tất cả mọi người đã đến tham gia buổi tiệc ngày hôm nay. Tôi tên là Lăng Hoàng Lệ.

Cả phía hội trường nhao nhao vỗ tay. Kì nữ, thật đúng là kì nữ. . .

Lăng Hoàng Lệ- người thừa kế duy nhất đại tập đoàn Lăng thị.

Lăng Hoàng Lệ- xinh đẹp động lòng người. . .

Lăng Hoàng Lệ - tài sắc vẹn toàn.

Chợt, nhớ tới lời bà chồng nói: “Con hãy dạy dỗ cho nó thật tốt”, cô ghé vào mic nói tiếp:

- Chồng tương lai Vương thiếu gia, hôm nay có quà gì cho tôi không ?

Cả hội trường vang lên tiếng cười giòn giã. Hần chợt lúng túng không biết làm sao, nhìn sang cha chỉ nhận được “hàm răng trắng tinh” còn nhìn sang mẹ chỉ thấy cái nhún vai bất đắc dĩ. . .

Hần mạnh dạn đi lên sân khấu đứng bên cạnh cô, xoay người cô lại, hôn vào môi cô. Cứ thế mà tiến sâu vào trong cô. Sau khi xong, hần lại bế cô xuống sau cánh gà, mọi người được hai phát “ồ” lên kinh ngạc.

Hần bế cô vào phòng thay đồ.

- Anh đưa tôi vào đây làm gì ?

- Em thay áo đi.

- Có sao phải thay?

- Thay nhanh.

- Không.

- Em mặc chiếc áo chữ V sâu hoắm như thế kia cho ai nhìn hả? Chỉ được anh nhìn em thôi.

- Hừ, ai cho anh nhìn.

- Em có tin không ?- Hần mặt mờ ám đi đến.

- Anh. . . anh tránh xa tôi ra.

- Đi thay váy đi bảo bối.

- Tôi không đi.

- Đi đi nào. Hần dần dần ôm cô rồi hôn lên khe của cô.

- Đi. . . tôi đi.- Nói rồi cô chạy vào phòng thay đồ.

Lựa chọn một bộ đồ màu trắng hở vai, váy dài đến đầu gối, được bao bọc bên ngoài bởi lớp vải ren. Ống tay áo cũng làm bằng vải ren. Mái tóc dài vàng vàng được xõa đến ngang vai, hơi xoăn xoăn phần cuối che đi cái vai nồn nà.

Chợt, hắn lấy một chiếc vòng cổ đeo lên cổ cô. Một chiếc vòng màu trắng. Nhìn sơ qua cũng có thể thấy chiếc vòng được thiết kế rất tinh xảo. Xong, chưa để cô nói gì hắn đi ra trước.

Một lúc sau, cô đi ra ngoài hội trường. Hắn đã bị một đàn ong bướm vây quanh. Cô mặc kệ, chọn một chiếc bàn ở góc hội trường. Nhưng có lẽ do quá tỏa sáng, một vài con ong “đực” gần đến ve vãn cô. Cô chỉ mỉm cười lịch thiệp rồi trả lời.

Sau khi mấy con “ong đực” đi về, mấy con ong ‘cái’ lại đến đây đùa với cô. Họ rất ganh tị với cô, vì vậy muốn làm cho cô bẽ mặt: Phương án A: Giả vờ đổ rượu lên người cô để cho quần áo dính lên người cô khiến cô bẽ mặt. Phương án B là : Ngáng chân cô để cho cô ngã sau đó làm trò cười cho thiên hạ. Đó là hai phương án của họ.

- Lãng tiểu thư à, cô thật sung sướng quá nha.- Hường tiểu thư nói, giọng điệu chua ngoa, danh đá.

- Cảm ơn.

- Sao cô lại nói vậy chứ.- Liên tiểu thư vặn vẹo.

.

Cuộc đấu bằng mồm vẫn tiếp tục cho đến khi cô trả lời vẫn rất lịch sự mà mấy người kia lại không hề tôn trọng cô. Cô chào họ rồi xoay người bước đi. Chợt, cô đâm phải ai đó, khiến rượu thấm dẫm người cô.

- A, xin lỗi, xin lỗi cô.- Kì tiểu thư ra vẻ làm bộ xin lỗi, trong khi lại nháy mắt với mấy người kia.

Rành rành ra như vậy, cô đương nhiên biết chứ, nhưng vẫn nhẹ nhàng đỡ vị tiểu thư kia dậy, nhẹ nhàng hỏi:

- Cô có sao không?

- À. . . - Kì tiểu thư đang nói thì

- Cô còn nói à, giả bộ thanh cao gì nữa?- Hường tiểu thư xen vào.

- Đúng vậy à.- Liên tiểu thư góp ý.

Cô cũng chẳng nói gì, chỉ nhẹ nhàng xoay người đi.

- Nay, này, định đi để thế sao?- Kim tiểu thư danh đá nói.

Cô không xoay người lại, tiếp tục đi. Kim tiểu thư dùng tay đẩy cô khiến cô ngã xuống đất.

- Á- Cô hoảng hốt kêu. Tiếng kêu ấy đã hấp dẫn rất nhiều ánh nhìn. Ai nhìn vào cũng có thể thấy cô đang bị bắt nạt. Hắn vội chạy đến chỗ cô, choàng áo vec của mình lên người cô, bế xốc cô lên ra khỏi bữa tiệc. Trước khi đi còn không quên nói:

- Tôi sẽ xử lý từng người một, các cô dám đụng đến vợ tôi, hậu quả sẽ rất lớn, về hưởng thụ những giờ còn lại của một vị tiểu thư đi.

Lãng lão và Vương lão cũng đi đến, Lãng lão tức giận đến nổi đỏ mặt tía tai. từ bé đến giờ chưa ai dám làm bảo bối của ông thế thắm đến vậy, ông bực mình nói:

- Các cô có biết mình đang làm gì không hả? Đụng đến Lãng tiểu thư, chết không có chỗ chôn.

Mấy vị tiểu thư thì run cầm cập, không dám hó hé câu gì nữa.

7. Chương 7: Vợ Ồi, Dậy Đi Học. . .

Hắn đưa thẳng cô về nhà. Sau đó thì đưa cô lên phòng. Đôi bàn tay hắn nhanh thoăn thoắt cởi đôi giày cô. Trên mặt anh thấm dẫm mồ hôi, đôi mắt hơi nheo lại, có thể thấy trong đó là bao nhiêu sự lo lắng dành cho cô.

- Lần sau cần thận
- Sẽ không có lần sau. - Cô nhàn nhạt trả lời.
- Ừ.

Cuộc nói chuyện vẫn rất nhàm chán, mỗi người đuổi theo một suy nghĩ, giao tiếp cùng lắm cũng chỉ là vài câu đơn giản.

Sáng hôm sau, cô dậy thật sớm. Làm vệ sinh cá nhân xong rồi bước vào vườn hoa. Trần ngập màu và hương thơm của oải hương. Người ta bảo: “Màu tím là màu tượng trưng cho sự chung thủy” thì với cô không có cái khái niệm đó, bởi lẽ cô thích màu tím và với cô rằng, cuộc hôn nhân với họ Vương gì đó cô cũng chẳng quan tâm. Chỉ cần có ích cho Lăng thị, hi sinh một cuộc hôn nhân đối với cô? Quá đơn giản.

Hôm nay cô dậy sớm vì cô phải đến trường.

Bây giờ đang là bốn giờ sáng, trời còn sẫm tối. Vì vậy mà đèn khắp khu vườn nhà cô được thắp sáng lên, nổi bật được những bông hoa màu tím. Ông Lăng lúc nào cũng yêu cầu trong nhà bật điện, vì cô rất sợ bóng tối, đó là quá khứ kinh hoàng của cô, được Lăng phu nhân che kín như bưng.

Cô ngồi lên xích đu màu trắng trong vườn, cô mặc một chiếc váy màu trắng bằng ren, nhìn cô như một thiên thần. Cô cứ ngồi đó một lúc, cái lạnh bắt đầu xâm nhập vào người cô, cô lấy hai tay ôm vai.

.....

Khoảng 6 giờ

Một chiếc Ferrari màu đỏ đỗ xích trước cổng nhà cô. Vừa bước xuống xe, đập vào mắt hẳn là hình ảnh một thiếu nữ đang ngồi ôm vai ngủ trên chiếc xích đu kia, miệng còn lẩm bẩm cái gì đó, lúc thì nhắm mắt lại, lúc thì lại chu miệng lên. Những điều ấy không thể không khiến anh bật cười.

Đưa xe vào trong gara, anh chạy ra chỗ cô ngủ. Vẫn chưa dậy?

Con mèo con này, đầu cũng có thể ngủ, không sợ bị bắt cóc sao hả? Chợt, hẳn lấy tay vuốt ve hai gò má cô. Gò má ửng hồng, do có ai chạm vào mà cô như cảm thấy có nhiệt cứ kéo nhiều hơn nữa, muốn tìm hơi ấm nhiều hơn nữa. . .

Anh cười, bế bổng cô lên, lúc đầu cô còn lẩm bẩm vài câu: Lạnh. . . lạnh quá. . .

Anh thật buồn cười với con mèo nhỏ này quá, không vào nhà ngủ lại ngủ ngoài vườn, lỡ bị bắt cóc, em định giết anh bằng cách này hả. . .

Tìm được hơi ấm, khuôn mặt cô cứ thế mà rúc vào ngực anh, hai tay ôm lấy lưng anh, có vẻ ấm áp lắm. Bế cô lên phòng, đặt cô vào chiếc giường màu tím, anh ngồi xuống bên cạnh.

Nhìn xa đã thấy cô xinh đẹp lắm rồi, vậy mà ngồi gần, nhìn rõ, càng thấy cô đẹp hơn nữa: Mái tóc vàng vàng dài đến sau lưng, rất mượt. Đôi mày rậm như lá liễu, đôi mắt khép hờ, thường ngày màu xanh lục. Sống mũi cao, môi mỏng, hình trái tim. Da trắng, hồng hào, cô thật đúng là do Thượng đế ban tặng. . . à không, có thể nói đây là một kiệt tác mà thượng đế nâng niu. . . cũng có thể một chút là thiên vị đi. . .

Ngắm mãi, chợt, anh nhớ tới việc đi học, nhẹ nhàng thủ thủ vào tai cô. . .

- Vợ ơi, dậy đi học . . .

8. Chương 8: Đi Học

Cô nhẹ nhàng mở mắt, đập vào mắt cô là khuôn mặt lẳng tử của anh. Cô nhớ là ở ngoài vườn cơ mà, sao bây giờ lại là ở trong phòng cô vậy?

- Anh. . .

- Chưa làm gì hết- Anh đưa hai tay về vô tội.

- Ồ. . .

- Em đi thay quần áo đi để đến trường, tôi xuống dưới nhà đợi em.

- Không cần, tôi sẽ tự đi xe riêng- Cô xua tay, từ chối lời đề nghị của anh.

- Ủ. . . Vậy tôi đi trước. Nói rồi anh xoay người bước xuống nhà. Cô cũng nhanh chóng vệ sinh cá nhân.

Hôm nay là ngày đầu tiên cô đi học ở trường Vương Hồng- một ngôi trường của Vương thị. Cô mặc một chiếc áo đồng phục thắt nơ đen, phía váy ngắn gần đến đầu gối, màu xanh, kẻ sọc. Mái tóc được cô cột nhẹ lên, lộ ra vầng trán tri thức. Đôi giày cô đi là đôi giày thể thao khoảng 5 phân. Từ cái kẹp tóc, áo khoác da hay bất kì thứ gì, tất cả đều do Designer Channel thiết kế, hoàn hảo đến từng chi tiết.

Lên chiếc Maybach của mình phóng tới trường.

.....Vương Hồng.....

Từng chiếc xe hàng hiệu nối đuôi nhau vào trường. Nổi bật nhất và khác lạ nhất là chiếc Maybach màu trắng của cô- là một chiếc xe thời thượng hiện nay.

Cô từ trên xe bước xuống là tâm điểm chú ý của mọi người nhưng cô cũng chẳng mấy may quan tâm cho lắm. Cô tìm mãi mới đến đường phòng hiệu trưởng. Nhẹ nhàng mở cửa. . .

- Em chào thầy.

- Ủ chào em, mời em ngồi.

- Dạ thôi ạ, em chỉ đến để hỏi xem em được sắp xếp ở lớp nào ạ.

- À, 12A1 em nhé, dãy bên kia kia.- Vừa nói thầy vừa chỉ về phía lớp.

- Vâng ạ, em cảm ơn, chào thầy.

- Em về lớp đi.

Đúng là tiểu thư con nhà gia giáo, tuy thể lực hùng mạnh nhưng không hề kiêu ngạo hay gì hết, rất lễ phép với người lớn. Đúng được mọi người mệnh danh là tài nữ, quả thật không sai. - Đó là suy nghĩ của thầy sau lần đầu gặp cô.

Cô theo sự chỉ dẫn của thầy, nhanh nhẹn vào lớp, ngồi thẳng xuống bàn của Vương Lăng Thần. Cô biết đơn giản vì đến trường này cô đã điều tra kĩ về hần rồi. Về Việt Nam cũng chỉ là do gặp mặt và xem tên hôn phu của mình thế nào thôi. Để cặp xuống, cô nhẹ nhàng lấy một quyển sách ra đọc, dày cộm, toàn chữ với chữ. Với những hành động của cô thì . . .

Con trai trong lớp không hiểu cô là ai mà lại xinh đẹp như vậy, từng ngón tay giở quyển sách hay là đôi chân dài thon kia, khuôn mặt dịu dàng xinh đẹp. Thật là ngất ngây quá đi thôi à. . .

Còn con gái thì. . . Ai kia, mà dám ngồi vào bàn của Vương Lăng Thần chứ, gan hùm mật gấu, ai cũng nhìn cô tóe lửa. Bỗng một học sinh giơ tay chỉ vào cô:

- A, Lăng Hoàng Lệ, chính Lăng Hoàng Lệ đó, hôn phu của Vương Lăng Thần.

Vừa nói hần vừa giơ chiếc điện thoại lên. Mọi người hướng ánh mắt về nơi đó, là hình ảnh Vương Lăng Thần bế cô ra khỏi bữa tiệc. Một học sinh nữ bước lên chỗ cô, về mặt ức chế:

- Cô là hôn phu của Vương Lăng Thần?

- Đúng. . . - Cô nhẹ nhàng đứng lên, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt khó hiểu nhìn cô gái kia.

- Thì ra đây là Lăng tiểu thư danh bất hư truyền của họ Lăng sao? À, cũng chỉ là có tài sắc hơn người chút thôi chứ cũng đâu có gì đặc biệt mà đòi đứng ngang với Vương Lăng Thần.

- Tôi nhan sắc ít ra còn hơn người chứ không bằng người. Chỉ cần một chữ Lãng thôi đã đủ nặng hơn cả dòng họ nhà cô.
- Cô. . . - Cô ta giận sôi máu, nói tiếp- Thiên kim tiểu thư danh giá thì sao, Vương Lăng Thần nhất định sẽ không để ý đến loại người nhạt nhẽo như cô đâu, từ bỏ đi.
- Cô yêu anh ta sao- Cô nhẹ nhàng hỏi, ánh mắt có chút khiêu khích.
- Nhất định, tôi yêu anh ấy và tôi nhất định sẽ không nhường anh ấy cho ai khác.
- Tùy ý cô, làm gì thì làm. Chuyện tôi quan tâm, là lợi ích sinh ra từ cuộc hôn nhân này, quan tâm đến lợi ích của Lăng thị tôi. Còn thứ tình yêu kia, có ăn được không? Vốn trong từ điển của tôi không có hai chữ TÌNH YÊU.- Chưa để cho cô gái kia nói, cô lại nói tiếp- Thứ tình yêu vớ vẩn kia cũng chỉ để dành cho những người như cô thôi.
- Hừ, tiểu thư con nhà danh giá vốn làm gì đã biết tình yêu? Sinh ra đã sống trong giàu sang, sung sướng, không phải lo nghĩ. Với cuộc sống bình thường của tôi, cô làm sao hiểu được, vả lại, Vương Lăng Thần sinh ra chỉ để dành cho mình tôi, không ai được đụng vào.
- Sung sướng? Không phải lo nghĩ.- Nói xong cô nhếch môi cười.
- Trên đời này không có gì người ta gọi là cho không cả, có cái này sẽ mất cái kia. Người bình thường vốn cũng chỉ có những suy nghĩ bình thường. Đầu óc đơn giản như vậy làm sao có thể suy nghĩ được chuyện đại sự.
- Lăng Hoàng Lệ, cô đừng nghĩ mình cao quý thì muốn xem thường ai cũng được.- Cô ta bỗng dưng gào lên.
- Thật đúng, người ta vốn có câu, bánh xe hồng nặng nhất lại phát ra tiếng to nhất*, quả thật không sai.
- Chết tiệt, cô tưởng ai mà dám lên mặt với tôi.- Cô ta bực mình phun ra những từ khiếm nhã.
- Chậc, chậc. . . xác lang phún đế, mần chủ phún phần*.
- Cô ta tức đến hộc máu, đầu triết lí với Lăng Hoàng Lệ, chỉ có nước hộc máu mà chết.
- Cô cứ đợi đấy.- Cô ta bước đi với tiếng giày ‘lộp cộp’ ra ngoài.
- * Ý câu 1: Những kẻ om sòm bên trong thường rộng tuếch.
- Câu 2: Kẻ ăn nói bậy bạ, không nghĩ được.

Cô gái kia vốn tên là Kim Giang- một học sinh xuất thân bình thường, do một lần giúp Vương Lăng Thần nên được anh giúp và từ đó là cái đuôi đeo bám của anh, tách mãi không rời. Bởi vậy mà luôn bị mọi người chê cười mà cũng bảo mặt cô ta nhiều thịt mà không tách ra khỏi anh. . .

9. Chương 9: Kỳ Nghỉ Tại Pháp (1) - Nụ Hôn Nồng Cháy

Trở về chỗ ngồi, cũng là lúc Vương Lăng Thần đến, cô không nói gì. Chỉ rằng, đôi bên đều yên tĩnh đến kì lạ.

Trôi qua những tiết học nhàm chán, cô phóng xe thẳng về nhà. Vừa bước vào cửa đã thấy hai vị phụ huynh ngồi ở trong nhà.

- Con gái, hãy sang Paris một chuyến, giúp cha giải quyết chuyện của công ty bên đó.
- Vâng thưa cha, vậy khi nào có thể bắt đầu ạ.
- 30 phút nữa, lên thu gọn hành lý đi con.
- Vâng thưa cha.

Cô nhanh chóng đi lên lầu thu dọn quần áo vào chiếc va-li nhỏ, rồi đi xuống nhà.

Ra chiếc máy bay đã đợi sẵn, cô nhẹ nhàng bước lên.

Sau năm tiếng ngồi trên máy bay, cô bước xuống. Chẳng phải đây là phía tây của Paris , chứ công ty phải là phía Bắc của Paris mà.

Chưa hiểu gì thì đập vào mắt cô là lâu đài Versailles, đây là tòa lâu đài mà cô luôn muốn sống trong đó. Bỗng một người bảo vệ đến phía cô, chợt hỏi:

- Thưa tiểu thư, người có phải là Lăng tiểu thư không ạ ?
- Phải, chính là tôi.
- Vậy mời người theo tôi.

Cô đi theo người lính ấy. Thực sự là với kinh tế nhà cô thì cũng có thể mua được cung điện này nhưng vốn cô không muốn nó thuộc quyền sở hữu của riêng mình nên cô không muốn thu mua nó. Đây là một di tích lịch sử, vốn cô không thể tùy ý mua. Đây là nơi sống của các vua và hoàng hậu người Pháp. Lâu đài Versailles là biểu tượng của quyền lực tối thượng của các triều đại phong kiến Pháp với một diện tích và các công trình kiến trúc cực kì đồ sộ và lộng lẫy. Với một cung điện rộng 67.000 mét vuông gồm trên 2000 phòng, một có diện tích 815 héc ta, Versailles là một trong các lâu đài đẹp nhất và lớn nhất cũng như trên thế giới.

Quả thật, nơi đây rất rộng. Cô không hiểu tại sao mình lại được đưa vào đây nữa !?

Từ cầu thang, đèn chùm hay những nền đá lát ốp, tất cả đều rất lộng lẫy và bắt mắt. Bước vào đây, cô cảm tưởng mình như những đức vua, hoàng hậu thời xưa.

- Thế nào, em thích nó chứ?- Một giọng nói đằng sau lưng cô vang lên.
- Anh . . . là anh thu mua nó sao ?
- Ủ, chính tôi... . . - Anh biết được thông tin này nhờ ba mẹ vợ, hôm nay lạnh nhạt với cô cũng chỉ muốn làm cho cô bất ngờ
- Cảm ơn.. . . .

Nói rồi cô bước nhanh lên phòng của mình.

- Tiểu thư, để tôi sắp xếp đồ cho tiểu thư.
- Được rồi, vào đi.

Xong, cô đi vào phòng tắm, nước đã được chuẩn bị sẵn. Nước tắm cũng thật là tuyệt, sữa bò !! Trên còn rải nhiều rất nhiều cánh hoa oải hương tím tím, hương thơm dịu nhẹ. Cô nhẹ nhàng ngâm mình vào bồn tắm, không nở rời. Ngâm mình một lúc, hơn hai tiếng, gần như là nhẹ thiếp đi, cho đến khi. . . cô nhẹ nhàng mở mắt. Thân hình anh tuấn, cao to của anh đang đứng trước mặt cô.

- Anh,. . . anh vào đây từ khi nào?
- Hai tiếng. - Hai tiếng !? Mây đen như đang chậm chậm bay qua đầu cô (cẩn thận cháy tóc chế ơi).
- Anh. . . Đi ra ngoài mau.
- Không đi.. . Đây là nhà của tôi, tôi đứng ở đây là quyền của tôi, ai dám đuổi.
- Anh. . .

Cô bực mình không tắm nữa, đứng khỏi bồn tắm. Thì. . . một đám quạ bay qua đầu cô. . . **CÔ KHÔNG MANG QUẦN ÁO !!!!!!!!!**

Cô không biết bây giờ nên ‘che trên’ hay ‘che dưới’ nữa.

Vươn tay ra với một chiếc khăn tắm, che toàn người, cô nhanh lẹ bước ra ngoài.

Ngồi lên giường, cô vươn tay với lấy chiếc áo. . . Ấy, chút nữa, sắp được rồi.

- A. . .

Cô sắp với tới thì anh lại cầm được chiếc áo.

- Anh. . . trả áo lại cho tôi, ngay.

Anh không đưa luôn mà còn chạy trốn cô.

Mục đích chính của anh là. . .

Kêu cô qua đây.!!!

Cô không thèm đếm xỉa đến hành động của anh, choàng chặn, đến tú quần áo, nghĩ gì, cô không có quần áo chắc.

Chợt, chân cô bị mắc phải chặn, ngã nhào về phía trước thì, cái gì đó mềm mềm tiếp giáp ở sau lưng. Thì ra. . . Anh cứu cô, sau đó thì cả hai ngã lên. . . GIƯỜNG. Tiếp sau đó, cơ thể rắn chắc đè lên cơ thể mềm mại của cô.

Sau đó, là nam trên nữ dưới, da thịt tiếp xúc với nhau, cực kì mờ ám rực lửa.

Cô cần thận mở mắt. Khuôn mặt này thường này lạnh như tảng băng nghìn năm, hôm nay lại có chút giữu cợt, đôi mày dài, rậm, đôi mắt thăm thẳm như đại dương, môi hồng mỏng quyến rũ. . . , quả thật là có sức sát thương không hề nhẹ nha !!!

Cô quả thật không thể lừa dối mình, bản thân cô lúc này thực đã rung động, rung động trước vẻ đẹp trai quyến rũ kia.

Không chỉ cô, mà anh cũng như vậy, cũng mê loạn rồi. Cô ngơ ngác nhìn mình, khuôn mặt nhỏ nhắn như bàn tay nằm trong mái tóc dài mượt, như bông hồng rực rỡ trong đêm tối, đẹp đến yêu nghiệt,. . .

Quả thực với anh, người con gái này, luôn có một sự hấp dẫn đặc biệt. Nói rõ cũng không thể biết được, cũng có thể ví như một đóa mạn đà la, ăn sâu bén rễ, nở hoa trong tim anh, không cách nào diệt trừ tận gốc !!! Chính xác, chính là như vậy !

Khát vọng này, không đơn giản chỉ là dục vọng của cơ thể, mà còn mãnh liệt, sâu sắc hơn như thế nữa!

Tự chủ của bản thân hoàn toàn tan rã !!!!!

10. Chương 10: Kỳ Nghỉ Tại Pháp (2) - Buổi Đi Chơi Đạo Quanh Thành Phố

Tự chủ của bản thân hoàn toàn tan rã !

Anh không khống chế nữa, cúi sát xuống mặt cô, từ từ đưa môi mình áp lên môi như cánh hồng rực của cô. Cái lưỡi lạnh của anh lan tràn vào khoang miệng cô, thông dong ngắm cảnh, trêu đùa. Khiêu khích cô dây dưa cùng anh, khiến cô muốn ngừng nhưng không thể ngừng.

Nụ hôn dịu dàng, dai dẳng này như cơn mưa rào mùa hạ lướt qua lòng cô, khiến người cô bay cao đến tận trên mây, bay bổng như tiên. Một nụ hôn sâu đậm, như một dấu ấn khắc sâu lòng người, suốt đời khó quên.

Bầu không khí trong phòng dần nóng lên. Nhưng tiếng gõ cửa phòng của quản gia như một gáo nước lạnh tạt xuống:

- Thiếu gia, thiếu phu nhân, bữa tối đã chuẩn bị xong!

Cô xấu hổ, rúc vào lồng ngực anh: “Gọi anh đó”

- Tôi biết.

Chết tiệt! Sắc mặt anh nhanh chóng trở nên đen thui. Đang ‘hoạt động’ mà bị phá rối, đồng nghĩa với việc phải bỏ dở giữa chừng. Trong tình thế như vậy, người đàn ông nào cũng vậy : Mất hứng. . . .

Anh trưng khuôn mặt không mấy hòa nhã:

- Mặc quần áo vào đi, chúng ta xuống nhà.

- Ủ, vậy anh trả lại tôi quần áo.

Anh không nói gì, chỉ trực tiếp mở chăn cô ra.

- Á, anh làm gì vậy.

- Mặc quần áo cho em.

- Tôi có tay, tôi tự biết mặc.

- Ngồi yên.

Những ngón tay lạnh ngắt của anh nhanh chóng mặc bra cho cô. Ngón tay của anh chạm vào từng tấc da thịt của cô, kích thích trái tim cô. Rất nhanh, anh đã mặc xong. Haizz, điều này có thể chứng minh anh là sát thủ tình trường mà .. . Đồng nghĩa với việc đã mặc áo kiểu này cho rất nhiều loại đàn bà . Cô đúng là đã bị anh dạy hư rồi !!!

- Xong rồi đó.

Lưng của cô rất trắng, nõn nà. Làm miệng lưỡi anh khô khốc, hít thở không thông.

Không hiểu sao tối nay anh nhìn cô mọi góc cạnh đều đẹp hơn mọi ngày, đều làm cho anh sinh ra dục vọng đó.

Từ khi nào, anh lại thêm khát cô đến như vậy ?

Sau khi ăn tối xong, anh và cô cùng dạo quanh phố Paris.

Đầu tiên là dạo thuyền trên sông Seine. Từng chiếc thuyền thả những ngọn đèn nhỏ xinh, thấp thoáng trên con sông. Từ đây có thể nhìn ra có thể nhìn ra bốn phương tám hướng của thành phố thơ mộng này.

Thuyền xuôi dòng qua chiếc cầu, có thể nghe thấy tiếng xe vẫn nườm nượp đi lại.

Sau đó, là đi đến phố cổ. Từng hàng bán hoa, bán đồ, cứ trải dài suốt khu phố. Từng ngôi nhà cao ráo, tuy đã được tu sửa nhưng vẫn không làm mất đi vẻ cổ kính vốn có của nó. Cô háo hức, cứ dắt tay anh chạy qua từng khu phố, cho đến khi mệt thì thôi. Đúng là đã đến Paris nhiều lần, nhưng cô cũng chỉ là đến giải quyết công việc, cũng chưa nhìn kĩ cảnh đẹp mà hằng nơi mình đến.

Cuối cùng là chợ đêm. Khu chợ này rất nổi tiếng, rộn ràng nhộn nhịp. Hai người xen qua những đám đông, chạy khắp khu chợ. Ở đây thật đông người, cho dù có chức có quyền, hay nhan sắc cũng không được quan tâm. Bởi, nơi đây thực quá nhộn nhịp, đông vui.

Dừng trước cửa hàng phi bóng bay. Cô dừng chân lại. Ở đây có con gấu bông rất lớn: 2 mét. Thấy cô dừng lại, anh cũng dừng chân, dắt cô vào bên trong. Tổng cộng anh mua năm cái phi tiêu. Lần lượt phi vào những quả bóng bay nho nhỏ trên giá đỡ. Với một bang chủ như anh, thực, chuyện này không hề khó !!

Trước sự ngưỡng mộ của mọi người, cô ôm con gấu bông to hơn người ra xe. Nhìn con gấu ấy thì người ta tưởng nhìn phải ma, bởi con gấu tự chạy mà sự thực là con gấu ấy nó che hết con người cô rồi!!

Vừa chạm chân đến giường, cô liền thiếp đi, bởi ngày hôm nay thực sự mệt mỏi.

Nhìn khuôn mặt của cô khi ngủ kia, thật giống trẻ em, thật ngoan và thật. . . đáng yêu. Khác xa so với lúc không ngủ, khuôn mặt lạnh băng, luôn dạy dỗ người khác. Nhìn cô ngủ thật ngon, anh không nỡ rời đi. Cho đến khi hơi thở của cô đều đều vang lên thì anh luyến tiếc rời khỏi.

Anh. . . Yêu cô mất rồi !!?

Lời tác giả: Có chuyển biến có chuyển biến ^^ hehehe. Nhưng chap sau là có bi kịch ngay kia -_- :v

11. Chương 11: Kỳ Nghỉ Ở Pháp (3) - Người Yêu Cũ- Chạm Mặt (kịch Tính ~)

Sáng hôm sau, vừa tỉnh dậy, cô đã chạy lon ton ra vườn hoa. Không biết là gì nữa nhưng cũng có thể nói đây cũng là một thói quen: Giang sơn khó đổi, bản tính khó rời. Tuy vậy đây là thói quen tốt. Vừa chạy ra vườn để tập thể dục thì bỗng nhiên cô chạm mặt một cô gái có vóc dáng nhỏ nhắn, cao gần bằng cô. Mái tóc ánh kim, đôi môi trái tim, hồng hào, ươn ướt, da trắng nõn nà, sống mũi cao. Cô gái ấy mặc một bộ váy màu xanh lam, nhìn cô chẳng khác nào búp bê ba-by.

- Thưa hỏi, Vương Lăng Thần ở đây phải không ạ ?- Cô gái ấy ăn nói từ tốn, vẻ là có ăn học mà.

- Đúng rồi, cô có gì không ? Muốn gặp ạ ?

- Ừ, tôi muốn gặp anh ấy.

- Đợi chút.

- Mà cho hỏi cô là ai vậy?- Cô gái kia hỏi cô

- À, hôn phu.

- Hôn. . .hôn phu?- Cô gái kia khuôn mặt toát rõ lên vẻ sững sờ, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh vốn có. Nếu trước mặt người khác có thể không nhìn ra nhưng với cô, nhìn ra trong mắt cô gái ấy có bao nhiêu sự bi thương, KHÔNG HỀ KHÓ!!!

Xoay người vào lầu đài, thì chạm mặt anh cũng đang đi ra. Có lẽ anh đã nhìn thấy người con gái kia, vẻ mặt quá sững sờ.

Xa cách năm năm, bình mở mắt, tưởng chừng như đã qua một đời người, qua một thế kỉ.

Nhìn trong mắt anh, bao nhiêu là nhu tình thâm luyện, nhanh nhẩu chạy đến bên cô gái kia, ôm cô vào lòng, giọng nói tràn đầy nhớ nhung:

- Em gái!

Nói rồi anh rúc đầu vào mái tóc cô, ngửi mùi hương trên tóc cô. Cô cũng không ngần ngại mà ôm lại.

Riêng cô đứng từ xa, tuy không yêu hay thích anh, nhưng nhìn thấy vị hôn phu của mình ôm chầm một cô gái khác, không khỏi cảm thấy chướng mắt, nhẹ giọng dạy bảo:

- Hai người yêu nhau, mặc hai người, ‘yêu nhau’ ở đâu cũng được, đừng để vào khách sạn rồi báo chí bắt được gây ảnh hưởng đến Lăng thị tôi, tôi nhất quyết không tha cho Vương thị nhà anh. Nếu không có thể vào nhà tôi, giường hoàng gia, rộng lớn lắm, đủ độ đàn hồi, đủ để thỏa mãn cho hai người!

Nói rồi cô nhếch mép xoay người vào trong nhà !!

Cô không nói gì, đi thẳng vào phòng, lấy tài liệu, đến công ty, giải quyết công việc.

Quả thật công ty bên này gặp rắc rối không nhỏ, khiến cô xử lý đến tận 8 tiếng mới được chợp mắt.

Sau khi giao công ty lại cho tổng giám đốc điều hành bên này, cô nhanh chóng lên máy bay quay trở về Trung Quốc.

Tối hôm ấy, cô chẳng biết tại sao lại không làm việc được, đành ngồi tán ngẫu điện thoại với Hướng Lãnh Nhi. Lãnh Nhi là người bạn thân sát vách nhà cô bên Anh quốc, từ nhỏ đã chơi thân với nhau. Bởi vậy mà hai người rất hiểu tính nhau. Cuối cùng, cô ấy rủ cô tới quán bar.

Cô từ chối rất quyết liệt, nhưng cô ấy làm gì tha. Cuối cùng, cô vẫn phải đến đó. Đây là một nơi mà cha mẹ cô cấm cô lui tới, bởi nó có quá nhiều nguy hiểm và không trong sạch. Mẹ cô cũng đã từng dạy cho cô như thế nào là những mặt xấu của xã hội, một số là cô đã từng trải, còn một số thì chưa?

Đến đây thì thấy Hướng Lãnh Nhi uống say mèm. Nhưng cô cũng đã thử loại rượu hoa quả, rất thơm ! Vì vậy mà bây giờ cô muốn thử lại. Cho đến khi cô say mèm, thì có một bóng dáng đến bên cạnh cô..... . . .
. . là anh!!!

Khi cô về thì anh cũng cuốn hành lí về ngay sau. Vừa về nhà đã không thấy đâu, phải bỏ cả Liên Vi(cô gái vừa nãy ở Pháp- người yêu cũ từng bỏ anh đi, nhưng anh vẫn yêu cô rất sâu đậm, nhưng thực bây giờ không còn bao nhiêu như ngày xưa rồi. . .) ở nhà, theo máy định vị, thì anh mới biết là cô đang ở trong quán bar này. Khi đến đã thấy cô nằm đó lả nhả rồi:

- Vương Lăng Thần anh. . .cái đồ chết dẫm, đẹp trai thì sao chứ, có ăn được đâu, tôi cần công ty nhà anh chứ không thêm cần anh, anh cút đi, bao xa thì cút. . . bla bla *&^%\$### (dài quạ cứt bớt đi)

Vừa nói vừa chu cái miệng lên, tay thì đánh đánh vào ngực anh, làm anh vừa muốn tức, vừa muốn cười. Khuôn mặt đỏ bừng như quả cà chua chín của cô, với những động tác của cô, đã thực khơi dậy dự vọng của anh rồi nha !!!

Anh vừa đẩy cô ra, cô lại nhất quyết không buông. . .

Từ khi nào, năng lực chịu đựng của anh lại kém như vậy !!?

Không kiềm được mà hôn xuống đôi môi mềm mại của cô. . . Trần đầy nhu tình và thâm luyện. . .

Đêm hôm đó, cô chính thức thuộc về anh . . . (cấm trẻ dưới 16+)

12. Chương 12: Ngọt Ngào

Sáng hôm sau tỉnh dậy, đầu óc thật mệt mỏi, đó là suy nghĩ đầu tiên của cô. Vừa định nhắc chân xuống giường thì thấy có một cánh tay của ai đó đang đặt trên bụng mình. . .

Cô nhìn sang thì thấy bản mặt anh đang được phóng to kịch cỡ !!! Đặc biệt hơn, trên người anh chỉ mặc một cái quần. . .

Còn là quần tam giác !!!

Cô cũng như vậy, điều này không khỏi khiến cô hét toáng lên:

-A, anh. . .cái đồ đồi bại, bại hoại. . .- Vừa nói cô vừa dùng gối đập đầu vào đầu anh.

- Cái gì vậy ?- Anh bực mình mở mắt

- Anh. . . tối qua anh đã làm gì hả?

- Làm cái cho em ‘sướng’, biết rồi còn hỏi.

Câu trả lời của anh thực : Thêm dầu vào lửa. Không thêm cãi nhau với anh nữa mà bây giờ cô ra khỏi phòng. Nhắc được bước đầu tiên thì cô ngã quỵ xuống:

- A. . . - Đau, thực rất đau, chỗ đó thực rất đau.

- Sao vậy ?

- Sao gì mà sao, tất cả tại hết cái tên đồi bại nhà anh. . .- Cô vừa nói vừa đỏ mặt

- Ô, tối qua anh đã làm nhẹ hết sức rồi. Được rồi được rồi, lên đây.- Vừa nói anh vừa đứng dậy bế cô lên. Thực, bây giờ cái gì anh cũng cho cô hết!

- Tránh ra . . .

- Gì chứ, tối hôm qua là em phá giấc ngủ của anh, bây giờ phải đền bù cho anh chứ ! Nào, lên đây.- Vừa nói anh vừa ôm cô vào lòng, quần chặt lấy cô . . .

. 11h/Vương gia.

- Dậy rồi à.

-Ừ- Cô nhẹ đáp.

- Xuống ăn sáng thôi.

- Ủ, đợi chút. . . - Cô nói rồi chạy vào vệ sinh cá nhân. Bước ra thì thấy anh ra ngoài trước rồi.

Vừa mở cửa thì cô gặp Liên Vi. Cũng không nói gì, chỉ chào hỏi qua loa rồi xuống nhà ăn.

Riêng Liên Vi, bực mình lắm ! Bước ra từ cửa phòng Lãng Thần, điều đó khiến cô cực kì khó chịu, muốn làm một thứ gì đó. Nghĩ xong, tự nhorn miệng cười rồi bước xuống phòng ăn. . .

Bàn ăn gồm bốn người: Vương lão, Vương mẫu, anh, cô và Liên Vi.

Vương lão ngồi ở vị trí đầu tiên. Sau đó đến Vương mẫu và anh. Đối diện là cô và Liên Vi.

- Lãng Thần, anh sang bên này ngồi đi.- Vừa nói cô ta vừa chỉ vào cái ghế bên cạnh mình.

Anh không nói gì, chỉ bước sang. Sau đó cầm tay cô, lôi sang bên mình, kêu ngồi xuống.

- A. . .

- Làm gì?- Cô khó hiểu hỏi lại

- Thì cứ A đi. . .

- A. . .

Rồi anh nhét đồ ăn vào miệng cô. Cứ liên tục qua đi qua lại, cô và anh, dứt đồ ăn cho nhau, thực chỉ có anh dứt, nhưng cũng đủ làm cô ta tức ói máu. Cứ chờ đi, sẽ có ngày ta đập đổ hạnh phúc của các người. Lãng Thần chỉ có thể là của riêng ta !

Sau khi ăn xong. . . Vương lão nhẹ bảo:

-Còn một tuần nữa là đến đám cưới. Hai đứa chuẩn bị cho tốt!!

1 tuần!? Nghe đến từ này mà Liên Vi không thể nào không tức giận. Kế hoạch phải thi hành thật nhanh !!!

Trưa hôm sau, cả nhà Vương gia tập hợp đông đủ. Đi đến cầu thang thì Lãng Thần gặp Vương lão.

- Hai đứa hôm qua ở chung một phòng, vậy có tiến triển gì chưa?

- Cha hỏi kì, nam nữ ở chung một phòng, nam trên nữ dưới, thì còn là làm gì nữa ?

- Khà khà, tốt, tốt, vậy ta sắp có cháu bé, haha- Vương lão vui vẻ vỗ vỗ tay vào vai của Lãng Thần.

Sau đó, với tâm trạng vui vẻ, Vương lão đi vào phòng ăn.

13. Chương 13: Âm Mưu (1)

.....3 ngày sau.....

Riêng cô, dạo này cảm thấy vô cùng ngán ngấm, nhìn thấy thức ăn thì dạ dày cuộn lên, tìm ngay đến nhà vệ sinh. Chẳng lẽ vừa rồi ăn nhiều đồ ăn quá rồi chẳng. . . Mà cũng đâu có ăn đồ gì nguy hiểm đâu. . . Chẳng lẽ cô bị ngộ độc thực phẩm. . . Chợt, tâm trạng của cô nhanh chóng thành lo lắng: Lê nào mình mang em bé, mà hôm đó hẳn cũng không dùng ‘áo mưa nhỏ’, chẳng lẽ . . . chuyện đó lại xảy ra !?

Với tâm trạng lo lắng, cô một mình ra khỏi nhà, phi thẳng tới phòng khám.

- Chúc mừng ! Cô mang thai!

Phốc! Kết quả. . . khiến cô rất sốc: Cô mang thai!!!

Dù sao cũng chỉ còn ba ngày nữa là đến đám cưới rồi. . . Chẳng lẽ chưa cưới mà bụng đã to!!! Cô là một con nhà gia giáo, chuyện này thật nhất quyết không thể xảy ra. . . Chẳng lẽ phải tìm đến cách cuối cùng:Phá hủy!?

Nghĩ đi nghĩ lại, cô cũng thấy mình thật hồ đồ. Đứa nhỏ thì làm gì có lỗi gì mà cô lại bỏ nó đi, giết một đứa trẻ chưa ra đời, nhất quyết không phải cô !!!

Cô sẽ giữ nguyên bí mật này, cho đến khi đám cưới diễn ra xong xuôi, cô nói ra tất cả

Phòng Liên Vi

“Rengggg. . . Renggg. . . ”

Tiếng điện thoại rung nhẹ lên từng đợt:

- Alo, ai vậy?

- Là tôi.- Nghe được giọng này, Liên Vi ngạc nhiên tốt độ, vùng dậy khỏi chăn, dáng vẻ khép nép, giọng nói cũng tràn đầy sợ hãi.

- Anh. . . Anh gọi điện cho tôi có việc gì không?

- À, đơn giản mà. . .

- Cô và tôi, cùng có chung một mục đích. Nhanh, quán cafe abc, đường xyz.

- Ủ, đến ngay.

GTNV

- Diệp Lộ Viễn: Bạn tình trước của Liên Vi, là một kẻ tay chơi, luôn luôn tổng tiền cô ta nhưng lại yêu thích Hoàng Lệ. Rất nhiều lần lại gần nhưng đều là cô từ chối. Từ đó sinh ra hận thù Lãng Thần, muốn giành lại cô bên mình. . .

+++++Quán cafe+++++

- Có việc gì không?- Vừa nói cô ta vừa vút cái túi xách xuống ghế, gọi một li cafe đen.

- Cô yêu Lãng Thần, tôi yêu Hoàng Lệ, tôi và cô đều muốn chia rạn tình cảm của vợ chồng nhà họ, tôi có biện pháp. Hợp tác không?

- Được.- Cô ta chắc nịch trả lời

- Vậy thì tốt, tôi nghĩ ra một biện pháp vẹn cả đôi đường, tôi cũng có Hoàng Lệ mà tình cảm của cô và Lãng Thần lại tốt đẹp như lúc ban đầu.- Diệp Lộ Viễn vừa nói, vừa xem cách ứng xử và vẻ mặt của cô, cố ý châm dầu vào lửa !! Chính là như vậy !!

- Rốt cuộc là biện pháp gì?

- Tôi và Hoàng Lệ chụp ảnh thân mật với nhau.

- Ảnh thân mật ?

- Đầy đủ là như thế này. . . - Diệp Lộ Viễn ghé vào tai Liên Vi nói gì đó

Sau khi nghe xong, Liên Vi cũng quả thật hơi bất ngờ, bởi biện pháp này thực quá. . . bí ối. . . Không bằng nếu làm xong cách này, Lãng Thần không phải sẽ ghét bỏ cô chứ !?

Nhưng chỉ cần có Vương Lãng Thần. . . Mọi điều, cô đều có thể làm hết !!!!

Lại sợ Liên Vi không đồng ý, Diệp Lộ Viễn đành nói thêm: Tôi biết rõ đây là hạ sách, nhưng quả thực chỉ còn cách này. Hai bên đều được ý mình muốn, chi bằng hợp tác, vẹn toàn đôi bên !?

Quả thực hẳn ta rất biết lợi dụng thời cơ, nói ra những lời ấy đã làm đổ rào chắn khúc mắc trong lòng của Liên Vi, nhưng không cần phải nói, Liên Vi cũng đã định hợp tác rồi.

14. Chương 14: Âm Mưu (2)

Sáng hôm sau. . .

Vừa mới thức dậy, cô đã thấy một tin nhắn được gửi tới máy mình:

“Lệ Lệ à, mình bị mất điện thoại, có chuyện gấp, ra vườn sau trường gặp mình. Mình chờ cậu. Lãnh Nhi”

Tin nhắn này không ai khác là của Nhi Nhi, nhưng thực cô thấy cũng hơi lo lắng, bởi lẽ Lãnh Nhi chưa từng gọi cô ra những nơi như vậy để nói chuyện. Trong lòng nhất thời lo lắng. Nhưng vẫn nhanh nhẹn chạy đi thay quần áo. Chỉ đơn giản là áo dài tay đen, quần bó đen và khoác thêm một chiếc áo choàng trắng bên ngoài tới đầu gối, phối với giày trắng, tóc xõa xuống, mang túi xách trắng. Dù chỉ là đơn giản nhưng lại rất thanh lịch, tinh tế và nổi bật.

Vừa ra đến nơi thì chẳng thấy một bóng người:

- Nhi Nhi, ở đâu rồi?

Tìm mãi mà không thấy, cô đứng bên cạnh một gốc cổ thụ chờ. Thì. . . rụt. . . rụt. . . Không gì khác, cúi điện !!!

Cô chợt ngất lịm đi, người đàn ông mặc đồ đen đó nhanh chóng đưa cô lên vai, vào một chiếc ô tô, nhanh chóng vọt đi. Địa điểm không khác đâu là khách sạn.

Phòng 813- Phòng vip

- Em đi đây, một khắc (khoảng khắc) đáng ngàn vàng, nắm chặt thời cơ cho tốt.- Liên Vi sau khi treo máy ảnh ở góc phòng, nhẹ nhàng nhắc nhở Diệp Lộ Viễn.

- Chờ một chút, Lệ nhi. . .- Nhìn người con gái đang nằm ngủ ngon lành trên giường, Lộ Viễn có một loại kích động không nhỏ, người con gái này, thực lúc nào cũng có thể quyến rũ anh !!

- Lộ Viễn, cô gái anh yêu đang ở trước mặt anh, thực anh vẫn còn có thể thờ ơ sao !?

Cô cố ý dùng ngôn ngữ kích thích anh, mong muốn làm chuyện đồi bại với Hoàng Lệ, mục đích của cô vốn đã xong rồi. Chỉ cần photoshop một vài tấm ảnh là có thể coi như hoàn thành. Sau đó đưa cho tòa soạn, đương nhiên tin này sẽ được đưa lên trang đầu. Và đây sẽ là cột sóng lớn nhất từ trước đến nay nha ! Rất thú vị. Diệp Lộ Viễn ơi Diệp Lộ Viễn, nhờ ai chứ nhờ tôi đây, đương nhiên tôi sẽ làm cho chót, kẻ thù, đã dìm là phải chìm, đừng mong cơ hội nổi !!!

Anh, đương nhiên rất yêu Lệ nhi, nhưng nhân lúc cô đang ngủ mà làm việc này không phải không bằng cảm thú hay sao!? Như vậy anh và cô càng khó có tương lai, sợ cô lại càng ghét hoặc hận anh, thực lúc đó anh không biết ứng xử như thế nào !!!

Nhìn dáng ngủ mềm mại của cô gái, môi mềm đỏ mọng hấp dẫn ánh nhìn của anh, dọc cằm xuống có thể thấy cái cổ trắng nõn, xương quai xanh quyến rũ, còn nhìn thấy nơi đầy đặn phập phồng trước mặt anh. Càng nhìn càng thấy miệng đắng lưỡi khô. . . Nhiệt độ quen thuộc dưới bụng bắt đầu nổi lên . . . Đành xoay hướng về phía cửa sổ rút điều thuốc ra hút để bỏ quên điều đó. Nhưng vô luận anh hút bao nhiêu điếu cũng không có tác dụng. . .

Sáng hôm sau, báo của thành phố Bắc Kinh bán hết cực kì nhanh, chưa đến trưa đã hết chấy hàng. Mà sự việc được bàn luận không ai khác là nữ chính không ai khác được mang ra làm chủ đề chính lại là Lăng Hoàng Lệ- người được xưng là tài nữ trong giới kinh doanh. Hàng triệu người thì có một người, nhan sắc hơn người, tài giỏi hơn người, xứng danh với cái tên kì nữ trong truyền thuyết. . .Vây mà hôm nay trở thành nhân vật cho mọi người bàn tán, mà lại không tốt đẹp gì. . .

Vây mà cái người con gái xinh đẹp kia vẫn còn đang say giấc trong phòng khách sạn, chưa tỉnh giấc. . . Khi tỉnh lại đã là gần trưa thật không thể xác định được chuyện gì. . . Nhưng riêng trong lòng cô có dự cảm xấu !! Lắc đầu, trời ơi, không nghĩ nữa, thật là đau đầu, nhanh nhẹn đi vệ sinh cá nhân rồi ăn điểm tâm .

Chào ngày mới !

15. Chương 15: Cầm Miệng! Cô Không Xứng Gọi Tên Tôi!

. Vương thị.

Từ sáng đến giờ, trong công ty luôn có một luồng khí lạnh, chính xác hơn là một cái máy lạnh. Không ai khác là Vương lão và Vương Lăng Thần. Sau khi đọc xong bài báo sáng nay, anh đã cực kì tức giận chạy thẳng đến công ty ba anh: Yêu cầu hủy hôn. . .

Anh còn không biết đây là quyết định đúng hay sai, hay cũng chỉ là do nhất thời nóng giận?

Không chỉ anh, mà ba anh cũng cực kì tức giận, nghĩ cô là con dâu hiền, là tài nữ mà Vương thị may mắn có được. Vậy mà. . . . Điều này khiến ông vô cùng tức giận. Nếu cuộc hôn nhân này tiếp tục, thì chỉ mang lại những lời nói không đáng có. . .Nên ông cũng đồng ý với con trai mình hủy bỏ hôn ước.

Sau khi cúp điện thoại với Lăng lão, ông chỉ mệt mỏi thở dài, rất tiếc nuối cho tình bạn của hai ông, nhưng không thể để tập đoàn bị tụt dốc, dù sao thì đây cũng là tâm huyết cả một đời mà cha ông để lại. . .

Hôm trước cha đã nhờ cô qua bên Vương thị bàn chuyện hôn lễ, bởi vậy mà cô đang trên đường đi đến Vương thị. . .

Vừa đặt chân xuống đã có bao nhiêu là những lời bàn tán xôn xao, những cái cử chỉ khinh miệt,. . . Mọi nhân viên trong tập đoàn đều chỉ vào cô để bình luận. Cô cũng không hiểu sao nhưng cũng chỉ đi nhanh lên phòng Vương lão.. . .

Nơi đây là phòng làm việc riêng của tổng giám đốc, lắp thiết bị một cách khiêm tốn nhưng lại cực kì xa hoa. . .

Thẳng nơi thang máy vào là phòng làm việc của Vương lão. . .

- Cháu chào bác ạ ! – Cô niềm nở chào.

- Hoàng Lệ, cháu. . .

- Ba đi ra ngoài, để con nói chuyện với cô ấy. . . - Lăng Thần âm thanh lạnh lùng, lạnh nhạt, tưởng chừng như không quen biết nhưng nếu để ý có bao nhiêu là xót xa. . .

- Vậy. . .ba đi ra ngoài, hai đứa. . . ngồi đó nói chuyện đi. . .À. . . - Vương lão định nói gì nữa nhưng lại thở dài một hơi, có bao nhiêu là mệt nhọc. . .

- Lăng Thần, tôi. . .- Cô cũng không hiểu tại sao anh lại cáu kỉnh như vậy, cả người tỏa ra bừng bực sát khí, lại đụng chạm tới ánh mắt lạnh lẽo của anh, không tự chủ được rùng mình, cái cảm giác như ngày đầu tiên gặp anh vậy, nhưng có lẽ so với bây giờ, anh còn lạnh lẽo hơn gấp trăm nghìn lần!!

- Cút!!!- Anh phun ra một chữ, trong đó có bao nhiêu sự uy quyền, như một trận mưa đá nặng hạt đánh thẳng vào tâm trí cô, bao hàm cả uy hiếp.Âm vang của cô nghẹn ở cổ họng, chưa kịp nói hết thì đã bị anh nói một từ đuổi đi, đây là cái mà anh gọi là nói chuyện sao !?

- Lăng Thần, anh. . . - Cô vốn đang định bước đến, nhưng lại bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của anh, chân như bị đông cứng tại chỗ, không nhúc nhích được, vẻ mặt khó hiểu. . . Anh là đứa con duy nhất của Vương lão gia và Vương phu nhân, thực không có đứa con nào khác. Nhưng bây giờ nhìn anh cô chỉ mong đây là anh em song sinh của anh, hay thực mình đi nhầm phòng. . .

-Cầm miệng! Cô không xứng gọi tên tôi!-Trong tròng mắt đen của anh có bao nhiêu là cái lạnh lẽo, từng lời nói như tưới nước đá vào trong lòng cô, từng lời nói của anh ngày hôm nay thực khiến cô khắc cốt ghi tâm !

- Em. . . - Cô bị lời nói của anh làm cho sợ hãi vô cùng, bờ môi run rẩy không biết mở lời nói nào tiếp theo. Uất ức trong lòng chồng chất, toàn bộ tích tụ ở trong ngực cô, với từ “không xứng”, khúc mắc trong lòng cô như sợi chân trâu móng manh cuộn trào lên, đứt dây, bay từng hạt, cũng như nước mắt của cô cuộn trào menh mông

16. Chương 16: Quyết Định Ra Đi

- Không được phép khóc, nhìn bộ dạng đáng thương nhu nhược này của cô, chắc hẳn mỗi lần đều bắt được trái tim đàn ông hả? Hoa lê đài vũ, mơ tưởng hão huyền quyến rũ đàn ông?- Anh đứng dậy đi về phía cô, ghì cầm cô bằng tay, phun ra lời nói châm chọc cô. Mỗi lời nói của anh, thực sự như đinh đóng chắc vào lòng cô. . . Suốt đời này cũng sẽ chẳng quên !!!

- Anh. . .nói oan em- Trong tròng mắt của cô tràn ngập một tầng hơi nước, trong lòng tràn đầy bi thương.

Anh lại nhếch miệng cười, vang lên giọng nói mỉa mai, khiến cô khắc cốt ghi tâm: ” Oan uổng cô, thực sự oan uổng cho cô? Tối qua cô làm gì mà lại nhanh chóng quên đến như vậy sao!?

Trong lòng cô nhanh chóng có dự cảm chẳng lành. Hồi tưởng lại trên đường mình đến nơi này. . . Từ khi sáng nay thức dậy đã là ở trong khách sạn, nhưng thực không có cảm giác đau đớn, khi trên đường lại nhận được những hành động chỉ chỗ, những lời mỉa mai của người khác, vậy mà lúc đó cô không biết gì, chỉ coi đó là do lòng hiếu kì của họ. Cùng với biểu tượng lúc này của anh, cô thực không biết tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì mà toàn dân thiên hạ đều chỉ trích cô !?

Nụ cười trên khóe môi anh từ từ lan ra. Ánh mắt vẫn lạnh lẽo như vậy, nhưng thực sự. . . nhìn cô như người xa lạ!

- Chúng ta sẽ hủy hôn - Giọng nói âm trầm, ánh mắt lạnh lùng đến đáng sợ. Nói rồi xoay người về phía bàn làm việc, lấy một tờ báo, tung về phía của cô.

Nổi bật ngay trên nền tờ báo là hình ảnh cô là Diệp Lộ Viễn, dáng vẻ cực kì mờ ám. . .

Nhìn mình trong bức ảnh mà cô vẫn không thể xác định, photoshop, đúng vậy, là photoshop!!!

- Anh không phải nói là lúc nào cũng hứa sẽ tin tưởng em sao, cho dù gian truân đến đâu cơ mà!- Cô đau buồn, không kìm được mà hét lên.

- Chấm dứt rồi.- Nói rồi anh nhếch một nụ cười lạnh.

- Nếu. . .em nói rằng em mang thai con của anh thì sao?- Trong ánh mắt cô lộ rõ vẻ uất ức.

- Cô nói sao?- Tròng mắt anh nhanh chóng có sự kích động không hề nhẹ, ánh mắt như đại dương nổi sóng !

- Em nói, em mang thai của anh. . .

Anh bước nhanh về phía cô, ánh mắt nhanh chóng lấy lại sự lạnh lẽo, nhìn cô, rồi đột nhiên cười lớn: ” Của tôi hay cái thằng mà cô ngủ hôm trước, con của ai, còn chưa xác định được!”

Xoay người đi về phía cửa sổ, anh lạnh nhạt nói: “Mời Lăng tiểu thư ra khỏi tập đoàn Vương thị tôi.”

Sau khi nói ra những lời này, lòng anh thực đau như cắt!

Anh đau một, cô đau mười! Tự gượng cười, cô phải ra đi thôi, giữ lại chút danh dự cuối cùng. . .

Rảo bước, cô nhanh chóng bước ra khỏi phòng mặc cho nước mắt tuôn rơi như mưa trên mặt.

Tình yêu đầu tiên của cô, cô đã nghĩ đây thực là một cuộc hôn nhân thương mại, nhưng sao, cô lại yêu đương thật lòng. . . Tình yêu đầu của cô, kết thúc như thế này ư?

Sau mối tình này, em chỉ lái mỗi một đứa con!!!

Ra khỏi phòng tổng giám đốc, cô chạy vào phòng vệ sinh, tự rửa hết nước mắt trên mặt, như rửa đi những nỗi đau mà cô phải chịu đựng. . .

Từ giờ, cô lại là cô của trước kia, không vướng bận vào tình yêu nữa!!!

“Rengg. . .Rengg”

- Dạ, con nghe thưa cha.

- Về nước mau lập tức Lệ nhi, con thực làm cho ta thất vọng.
- Co..Con xin lỗi cha.
- Thôi được rồi, có gì về đây hãy nói chuyện, hôn ước này đã bị hủy bỏ, ta sẽ tìm một cuộc hôn nhân thương mại khác có lợi cho Lăng thị, hãy cho ta biết ý kiến của con?
- Vâng thưa cha.- Cô cắn môi trả lời. Sau sự việc lần này, giá cổ phiếu của tập đoàn cô sẽ rớt giá. Nhưng cô sẽ cố gắng lấy lại giá cổ phiếu cân bằng như lúc ban đầu.. . .
- Bấm một số điện thoại, cô nhẹ nhàng đặt lên tai:
- Hướng Lãnh Nhi, mình muốn gặp cậu.
- Được thôi, quán cafe mọi lần nhé.
- Ừ. . .

Cô nói rồi nhanh chóng đi tới quán cafe. . .Trong lòng bị một tảng đá nặng buộc lấy, chắc đến nỗi cô không thể tháo nó ra được!!!

.....Quán cafe.....

- Sao vậy, có chuyện gì à?- Nghe thấy giọng nói đứt quãng của cô mà Lãnh nhi không khỏi lo lắng, có chuyện xảy ra rồi!?
- Không có chuyện gì đâu.- Cô gượng cười, cố gắng nặn ra một nụ cười tươi nhất có thể để cho Lãnh Nhi không lo.
- Thực sự có chuyện gì?- Cô càng nói thì Lãnh Nhi càng lo hơn.
- Bất lực thở dài, cô kể lại đầu đuôi câu chuyện cho cô bạn của mình. . . Lãnh Nhi vừa nghe, miệng mồm chữ A, mắt chữ O, ngạc nhiên hết mức. Cô thì vừa nói mà nước mắt cứ như sắp trào ra, nhưng lại chỉ nghe thấy trong tiếng nấc. . .
- Tên hỗn đản đó, để mình xử hắn cho!!- Vừa nghe xong Lãnh Nhi đã bùng bùng tức giận, bạn thân cô không bao giờ làm những chuyện như vậy. Đã thế, sinh ra Lãnh Nhi đã máu nóng, không khỏi tức giận thay bạn thân.
- Bình tĩnh, mình muốn rời khỏi nơi này.- giọng nói của cô nghiêm túc, không chút gợn sóng. . .
- Rời khỏi đây? Đi giải sầu mà đi thời gian dài à?
- Rời khỏi đây thời gian dài. Mỗi nơi trong thành phố này là biết bao những kỉ niệm, mỗi lần đi qua là kỉ niệm ủa về, không khỏi cảm thấy đau buồn.- Trong lời nói của cô tràn đầy mệt mỏi.
- Cũng được, đi đi, quên hết chuyện buồn. . . Mà cậu quyết định sẽ đi đâu?- Lãnh Nhi không khỏi thở dài một hơi. . .
- Mình sẽ trở về Anh quốc trong ngày hôm nay, bây giờ sẽ đi chuẩn bị hành lí.
- Vậy mình sẽ chờ cậu ở sân bay.
- Ừ. . .

Sau khi thu dọn đồ đạc, cô lại nở một nụ cười bất đắc dĩ, rời khỏi nơi đã một năm chung sống với người mình yêu thương, nơi có bao nhiêu kỉ niệm, quả thực khó!!!

Cô cũng muốn ở lại lắm chứ, nhưng ở lại nơi này, nỗi đau khắc cốt ghi tâm kia luôn đi cùng cô, hơn nữa trong mỗi đêm khuya sẽ đều mơ về một ác mộng. Đứa bé mặc áo trắng không ngừng trách mắng cô, mỗi lần tỉnh dậy đều thấy bịn rịn mồ hôi, run cầm cập cuộn trăn trên giường. . .

Cô cũng không dám nhớ tới người đàn ông kia, từng ánh mắt, từng cử chỉ lạnh lẽo, từng lời nói sỉ nhục, như những thanh kiếm xuyên thủng cô, đau thực sự rất đau. . .

Cô đi ra xe, lặng lẽ đi ra phía sân bay. . .

Nhìn thấy Lãnh Nhi, cô không khỏi nở một nụ cười. Cô- ra đi sẽ để lại nụ cười, thay bằng những giọt nước mắt đau thương. Nhìn nụ cười gượng gạo trên gương mặt bạn tốt, Lãnh Nhi không khỏi than phiền trong lòng, thấy cảm thương cô, từ trước đến nay, coi cô như chị em ruột thịt trong nhà. . .

- Hoàng Lệ, thời gian không còn nhiều, lên đường xuôi gió.- Nhìn cô, Lãnh Nhi cũng đủ biết đó là nụ cười chỉ để cho những người ở lại an tâm. Còn chia ly, khi nào mà chẳng có đau khổ? Cô không muốn làm phiền thêm nữa, nếu không lại không tìm được mà rơi nước mắt, như vậy Lệ nhi đâu có yên tâm?

- Tạm biệt- Hoàng Lệ ôm Lãnh Nhi rồi kéo va-li đến cửa soát vé.

Bao nhiêu lời chúc của Lãnh Nhi chuẩn bị đều bay đi hết, chỉ kết thúc bằng một chữ: Bảo trọng.

Đi lên trên máy bay rồi, nhìn toàn cảnh thành phố Bắc Kinh phồn vinh hoa lệ này, không tìm được rơi nước mắt.

Tạm biệt, chắc chẳng có khi nào tôi quay trở lại đây nữa đâu !!

17. Chương 17: Gặp Lại Sau Bốn Năm Xa Cách (1)

.....4 năm sau.....

Tại một chuyến máy bay về Trung Quốc, trên toa hạng nhất, có một gia đình nhỏ bao cả một toa xa hoa này. . .

Gần cửa sổ là ba mẹ con.

Người mẹ nhìn khá trẻ, trên người khoác một bộ vest trắng thanh lịch, đeo kính đen đang ngồi xem báo, nhìn có vẻ rất giỏi giang. Mặc dù đã là người có một con nhưng vẫn không thể thừa nhận rằng người phụ nữ này có làn da trắng nõn nà, môi đỏ mọng anh đào. . . Đúng vậy, sau 4 năm, cô đã sinh con, và đã trở thành một người phụ nữ trưởng thành. Người đó không ai khác là Lăng Hoàng Lệ- người được xưng danh là kì nữ của giới kinh doanh.

Mà ngay bên cạnh cô, là một đôi long phượng.. . . Cả hai đứa bé đều gần bốn tuổi. Đứa bé trai trên mặt toát ra nghị lực của một người đàn ông nhỏ. Sống mũi cao sọc dừa, đôi mắt rất to. Đứa bé gái thì môi đỏ cong lên, lông mi dài đến kinh ngạc, đôi má tròn trĩnh mềm mại. Nhìn cả hai đứa bé như công chúa và hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích, ai nhìn cũng muốn yêu. . .

Thỉnh thoảng lại có hành khách chụp trộm cậu, nhưng hay cũng có thể thành thói quen, cậu giơ hai ngón tay, nháy mắt, miệng “yeah” tự tin, phong thái bất phàm. Còn cô bé thì khép nép đứng bên anh, đôi bàn tay mũm mĩm cứ nắm chặt lấy áo anh trai. Hai anh em rất yêu thương nhau, thân thiết, gắn bó với nhau, một phút cũng chẳng rời, làm cho cô cực kì yên tâm.

Chị tiếp viên kéo xe đẩy tới, là cô ý dừng lại đến chỗ cô, nhẹ giọng hỏi:

- Hai bạn nhỏ, muốn uống gì nào?

- Sữa tươi ạ- Cô bé nhanh nhẩu trả lời, mở to đôi mắt nhìn cô tiếp viên, lộ rõ vẻ hồn nhiên, ngây thơ. Chị tiếp viên nhìn thấy không khỏi mỉm cười ngọt ngào, giọng cưng chiều nói: Của em đây.

- Cho em một ly trà sữa ạ- Cậu bé cũng nhanh nhẹn trả lời, mỉm cười toe toét.

- Của em đây, mà hai em tên là gì?

- Lăng Vũ Kì ạ, còn đây là công chúa nhỏ đẹp nhất vũ trụ, cũng là em gái của em, Lăng Vũ Kì Thư.

- Ô, nghe rất êm tai nha.- Nhìn dáng vẻ của cậu bé mà chị tiếp viên hận mình không thể đầu thai lần nữa, hay là sinh muộn hai mươi năm. . .

Lớn lên nhất định là một sát thủ tình trường nha!!!

Cũng cùng một múi giờ, trên một máy bay khác bay về Trung Quốc, là một gia đình giàu có bao toàn bộ máy bay. . .

Người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ đang bật máy tính xem tài liệu, ánh mắt sắc bén như chim ưng. . .
Thỉnh thoảng lại cầm chiếc bút ghi một hai dòng vào cuốn sổ của mình. . . Dáng người cân đối tương xứng, trên người mặc một bộ vest đen vừa vặn, tỏa ra khí chất vua chúa. . .

Ngay bên cạnh người đàn ông là một cô bé đáng yêu như búp bê đang say giấc ngủ, thỉnh thoảng đôi chân mồm mồm lại đạp chẵn, người phụ nữ mỉm cười ấm áp, kéo chăn lên đắp cho cô bé. . . Trên mặt mang một nụ cười hạnh phúc. . .

Người phụ nữ đắp chăn cho cô bé không ai khác là Liên Vi, cũng xinh đẹp như búp bê. Tuy tuổi đã ngoài hai mươi, cũng đã có con nhưng thực sự chỉ như thiếu nữ mười tám, duyên dáng yêu kiều, chu miệng lên tức giận:

- Sao bảo đi du lịch mà anh lại đem theo công việc chứ ?

Anh chỉ cười, sau đó lại tiếp tục cắm cúi vào công việc đang làm.

Liên Vi hờn dỗi. . .

Mặc dù là anh rất chăm sóc cô, nhưng cũng chỉ là do cô có con, nhưng thực anh đã thay đổi, cũng như trong lòng của anh vậy. . .

Nơi ấy, đã có bóng hình của một cô gái khác. . .

Tuy rằng đã bốn năm trôi qua, nhưng hình bóng ấy không hề phai mờ. Cô cũng không muốn nhắc nhiều đến cái tên ấy, nếu không trong mắt anh, cô lại trở thành một người phụ nữ bụng dạ hẹp hòi.
Nhưng mà nhận nhận, với cô là thứ đau khổ nhất thế giới, ngày nào mà anh chưa buông cô ấy ra trong lòng, cô vẫn còn cảm thấy đau khổ. . .

Ánh mắt Vương Lăng Thần phóng tầm nhìn ra ngoài cửa sổ, lại hiện lên mờ nhạt một bóng hình, đôi mắt híp lại, đôi môi anh đào khẽ cong lên nở một nụ cười với anh. . .

Lăng Hoàng Lệ. . . đã bốn năm rồi, rốt cuộc em đã đi đâu? Đã ở chốn nào !?

18. Chương 18: Gặp Lại Sau Bốn Năm Xa Cách (2)

Chương 20: Gặp lại sau bốn năm (2) - Ngày em đi

Trong sảnh chính sân bay, ngày mà cô đi, khi cô vừa xoay lưng bước lên máy bay thì Lãnh Nhi trầm mặc, cảm thấy thực sự trống trải. . .

Ngày mà cô đi, anh cũng chẳng hề biết. Lãnh Nhi sau khi tạm biệt người bạn ở sân bay, đã về điều tra cho rõ ràng sự việc này.

Nhìn thấy mặt bạn thân gượng cười để mình không phải lo mà lòng Lãnh Nhi đau như cắt, nỗi đau của Lệ nhi cũng là nỗi đau của cô. . . Mà, ngày cô rời đi, cũng là ngày mà Vương Lăng Thần lên chức tổng giám đốc.

Sau khi điều tra xong, tại tầng 70 của tập đoàn Vương thị, có một con người đang gầm lên:

- Con mẹ nhà cô, có cút ngay ra không, làm trễ nải mọi việc, tội chết là không tránh khỏi, Vương Lăng Thần con mẹ nhà anh, lăn ra đây cho tôi, tôi đã điều tra hết mọi việc. . .

- Tổng giám đốc đã nói, nếu như có Hướng tiểu thư đến, nhất quyết không được cho vào.- Thư kí của anh nhất quyết không cho cô vào. . . Mấy ngày nay tâm tình tổng giám đốc không tốt, lúc nào tầng này cũng tràn ngập sát khí, lạnh dưới không độ

- Tôi đã điều tra chân tướng sự tình rồi, Lãng Thần nhà anh không chịu nghe, chắc chắn sẽ hối hận cả đời.
 . - Mặc kệ cho thư kí nói, Lãng Nhi nhẹ nhàng kim nén tâm tư, nhẹ giọng bảo thêm:

- Nếu thực sự anh không thấy hối hận về tất cả những gì đã làm, tôi có lẽ nên rời khỏi đây.- Nói đủ để tiếng nói vang vọng vào trong, cô xoay bước chuẩn bị đi, thư kí thì thở phào nhẹ nhõm.

- Hướng tiểu thư, cô lẫn vào đây.- Từ trong phòng tổng giám đốc, vang lên một tiếng nói lạnh lẽo, cô bất giác mà rùng mình, xoay người về phía phòng anh, thư kí thì mờ dần chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhiệm vụ vừa hoàn thành, có lẽ cái chết vinh quang cũng đã đến.. . .

- Chuyện này do Liên Vi và Diệp Lộ Viễn bày ra, Lệ nhi là kẻ bị hại, cô ấy thực không biết gì hết. . .- Cô lạnh lùng mở miệng, tiết kiệm lời nói, không hề có chút sợ về khí thế của anh. . .

- Cô lặp lại cho tôi lần nữa- Lãng Thần ngạc nhiên hết cỡ, mắt chữ O, miệng chữ A, thực không hề tin vào tai mình, cô cũng là người bị hại sao?

- Lời Hướng tiểu thư tôi nói lần một, không lặp lại lần hai, tổn nước bọt. Đạo này dường như thẳng cha Diệp Lộ Viễn rất hối hận khi bị con nhỏ Liên Vi một cú đau đớn, giờ đang la oai oái chạy đi tìm chỗ trốn kia. Vốn Lộ Viễn đã nói cho tin này lên thì Liên Vi nhanh chóng dập tắt nhưng cô ta không làm vậy mà lại càng kéo sự việc lên trên mặt nước. . . Anh cũng chỉ là kẻ biết hòa theo họ, không tin tưởng người mình yêu. Giao Lê nhi cho anh, thật là một sai lầm- Lãnh Nhi mở giọng mắng thô lỗ.

Không khí im lặng bao trùm một hồi, đột nhiên Lãnh Nhi mở miệng cười to: “Bị chính hai người không đội trời chung cùng đạo diễn sát hại, đó là điều bình thường, nhưng lại bị người yêu đánh mất, kêu cô cút khỏi tầm mắt của anh. . . Bi kịch lớn nhất thiên hạ cũng chỉ vậy thôi! Có lẽ cô ấy đã đi chết ở hẻm nào rồi” - Giọng Lãnh Nhi mang theo chút châm biếm, nhưng lại đả kích về mặt tinh thần của anh rất nhiều.

- Rồi cuộc cô ấy đang ở đâu?- Anh ghì chặt vai cô, gầm lên.

- Haha, nực cười, anh nghĩ sau tất cả mọi chuyện, tôi quyết định để cho cô ấy quay trở về bên anh sao ? Tôi còn đang mong muốn cô ấy đang tránh anh càng xa càng tốt kìa.- Lãnh Nhi lên giọng, không quên nói đây là chuyện nực cười.

Anh nhớ lại vẻ mặt mờ mịt lúc đó của cô, vẻ mặt oan ức của cô, cô nói cô mang con anh, anh không tin, lại tin những lời mà bàn dân thiên hạ chỉ trích, không chịu tin cô. . Sai, anh đã sai thật rồi!!

Nghĩ đến đây, anh vội vàng đi vào thang máy chuyên dụng của mình, anh muốn đi tìm cô, anh muốn gặp cô, anh muốn xin lỗi cô, anh muốn cô tha thứ cho anh. Mấy ngày nay, anh thực nhớ cô phát điên lên rồi!!!

Nhưng, anh vẫn chậm một bước, dù đã lục tung cả cái thành phố Bắc Kinh cũng không tìm được cô. Gọi điện cho cô thì thông báo khóa máy. Lục tung danh sách đường bay và đường sắt, tất cả đều không thấy tên cô. . .

Anh đã mở rộng phạm vi ra tận nước ngoài. Thậm chí, anh còn đến thẳng Lăng thị hồi Lăng lão, nhưng ông còn tỏ ra vẻ tức giận không nguôi.

Anh. . .mất cô thực sao !?

Từ ngày hôm ấy, anh lúc nào cũng có một lịch làm việc. Ngày ngày đắm đầu vào công việc, tối thì đi nốc rượu. Nhiều đến nỗi có hai lần anh phải đi rửa ruột, may mắn sống sót. . .Anh- như một con rô-bốt được thiết lập sẵn. . .

Nhưng một lần ngoài ý muốn, anh đã xâm phạm đến chủ quyền của Liên Vi, khiến cô ấy có thai. Hận cô ấy đã làm hại Lệ nhi, nhưng hận chính mình hơn, đem con của mình cho kẻ thù sát hại người mình yêu !!! Hận nhưng sao được, không thể hận được mẹ của đứa con anh. Dù hận nhưng anh vẫn phải cho nó một gia đình hoàn chỉnh!!

Chap sau sẽ có nhiều bí mật được bật mí nha ^^ Love all

19. Chương 19: Gặp Lại Sau Bốn Năm Xa Cách (3)

“Mời tất cả hành khách có chuyến bay xuống Bắc Kinh nhanh chóng lấy đồ, đã đến địa điểm. Tôi xin nhắc lại. . .”

Tiếng thông báo của sân bay vang lên, cũng là tiếng chuông đánh thức anh ra khỏi những suy nghĩ về cô. .

Có một nơi, bất chấp địa vị phân biệt cao thấp, nhưng nơi đây được đối xử bình đẳng. Không đâu khác là WC tại sân bay. . .

Trong đó, có anh. . .

Chợt, có một bàn tay nhỏ kéo vạt áo anh, nhẹ giọng nói: “Chú ơi”

Đó là một cô bé có khuôn mặt tinh xảo, sống mũi cao, lông mi dài đến kinh ngạc, má hồng phúng phính, thật đáng yêu. Đôi mắt to tròn mọng nước, ngẩn ngơ nhìn anh.

Đúng lúc ấy, tim anh thực sự bị va chạm mạnh !!

- Chú ơi, chú có thể cho cháu đi trước được không, má mì và anh trai đang đợi cháu ở ngoài. . .

Thấy anh không trả lời, vẫn nhìn mình bằng ánh mắt dò xét, Kì Thư thầm đánh giá: Chú này thực nhỏ mọn, trẻ em cũng không nhường. . .

Lúc ấy, anh đứng sang một bên, đưa tay bạn nhỏ lên trước, nghe thấy tiếng “Cảm ơn ” được đáp lại, chợt hỏi: Cháu năm nay bao nhiêu tuổi rồi ?

- Cháu năm nay hơn ba tuổi ạ.- Cô bé oai lên, ngẩng mặt lên nhìn anh, đột nhiên thốt ra một câu khiến anh chấn động mạnh : Chú à, chú rất giống cháu. . .Chú không phải. . .papa cháu chứ ?

Cô bé nói có phần hơi rụt rè, anh lại hỏi lại:

- Vậy cháu không có papa sao ?

Đôi mắt cô bé nhanh chóng hiện lên một sự ỉu rĩ, nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần, nói khẳng định: “Cháu có một má mì, anh trai và ông bà ngoại tuyệt vời nhất vũ trụ. Cháu không phải đứa trẻ mà người khác không thêm.”

Nghe cô bé nói vậy, mắt anh có chút ươn ướt, dù có mạnh mẽ đến đâu, cũng chỉ là vỏ bọc, còn thiếu cha, đối với một cô bé nhỏ tuổi như thế này, quả thực là một mất mát rất lớn, nhưng cô bé này rất hiểu chuyện, thật mừng cho ai hạnh phúc mà có đứa con thông minh, đáng yêu như thế này.

- Vậy cháu có thể cho chú biết cháu tên là gì không ?

Cô bé ngẩng cao đầu, phồng mũi, vỗ ngực:

- Cháu tên Lăng Vũ Kì Thư.

Lăng, cô bé này họ Lăng. . .Có lẽ nào. . .

Cô bé vào WC xong, đi ra vẫn không quên vẫy tay chào tạm biệt: Tạm biệt chú đẹp trai nha!

Cô bé vừa đi ra, anh chợt đuổi theo. Cô bé chạy tới chỗ một người phụ nữ và một bé trai đứng, rồi bỏ nhào vào lòng người phụ nữ.

Bóng dáng kia. . .

- Lệ nhi. . .

Anh gọi nhưng lại có Liên Vi đứng sau, bảo anh trông chừng con của họ, lại liếc mắt qua, thấy chiếc Maybach màu trắng quen thuộc, đến khi người phụ nữ mở cửa bước vào xe, thì anh cũng nhìn thấy rõ mặt người phụ nữ ấy.

Là cô, đúng, chính là cô. Nhìn cô sau bốn năm gần như không có gì thay đổi, chỉ là mái tóc dài đã cắt ngắn cho đến ngang lưng, khuôn mặt vẫn còn trẻ trung như thiếu nữ, còn xinh đẹp hơn cả Liên Vi.

Không phải là do nhìn nhầm, đúng! Không phải do anh quá nhớ cô mà sinh ra ảo tưởng.

Cho đến khi chiếc xe đã lặn bánh, anh đuổi theo. . . Vừa chạy vừa đập vào cửa kính xe cô.

- Lệ nhi, Lệ nhi, em đứng lại cho tôi, đứng lại cho tôi. . .- Nhìn thấy tổng giám đốc vốn nổi tiếng bằng lãnh của Vương thị lại chạy theo một chiếc xe để gọi tên một cô gái, thực đáng ngạc nhiên !!

Cô dừng xe lại, bước xuống xe, hai người, mặt đối mặt. Mà Kì Thư và Vũ Kì thấy mẹ xuống cũng xuống theo. . .

- Chú WC - Kì Thư nhìn thấy anh thì mừng rỡ, định chạy ra ôm chú. Không hiểu sao, với người đàn ông này, cô bé cảm thấy rất gần gũi.

- Nào, không chạy lung tung.- Vũ Kì giữ tay em gái lại, lập tức cô bé đứng lại, sát bên cạnh mẹ.

Đúng lúc ấy, Liên Vi lại mang con của hai người tới.

- Lệ nhi, em hãy nói đi, đây là con của anh phải không?- Anh ghì chặt vai cô, kích động nói.

- Thì sao ? Mà nếu con của anh thì sao, bây giờ anh cũng là một người có gia đình, anh muốn để cho mọi người phỉ nhổ tiểu Kì và tiểu Thư là con hoang sao ?- Vừa nói cô vừa thoát khỏi tay của anh, cười lạnh, còn Liên Vi thì càng khoắc chặt cánh tay anh, chứng tỏ quyền sở hữu.

- Anh không có kết hôn với Liên Vi.

- Thì sao, đó cũng chỉ là điều sớm hay muộn thôi. Anh muốn cướp tiểu Kì và tiểu Thư về sao ? Trên đời làm gì có chuyện gì thuận lợi được như vậy ? Tốt nhất anh cứ được bao xa thì rút .

- Nhưng tiểu Kì và tiểu Thư cần có một người cha.

- Sao chứ ? Chẳng lẽ anh định mang tôi và hai đứa bé về ở riêng trong một ngôi nhà khác, làm con riêng vợ lẽ sao ? Anh nghĩ là chúng tôi cần tiền của anh sống sao? Tiền bạc, danh tiếng, tài sản, bất cứ thứ gì chúng tôi cũng có . Anh nghĩ rằng tiểu Kì và tiểu Thư cần một người cha như anh à ? Tự vứt bỏ rồi lại muốn lấy lại ? Đừng nằm mơ!!!

20. Chương 20: Gặp Lại Sau Bốn Năm Xa Cách (4)

- Sao chứ ? Chẳng lẽ anh định mang tôi và hai đứa bé về ở riêng trong một ngôi nhà khác, làm con riêng vợ lẽ sao ? Anh nghĩ là chúng tôi cần tiền của anh sống sao? Tiền bạc, danh tiếng, tài sản, bất cứ thứ gì chúng tôi cũng có . Anh nghĩ rằng tiểu Kì và tiểu Thư cần một người cha như anh à ? Tự vứt bỏ rồi lại muốn lấy lại ? Đừng nằm mơ!!!

- Vậy rốt cuộc cô về đây làm gì ? Biết tôi có cuộc sống tốt, lại muốn quay về?- Thẹn quá hóa giận, anh nói ngay ra những điều trong suy nghĩ, còn cô thì lại bật cười:

- Vương tổng, đừng đánh giá quá cao bản thân của mình, lần này trở về là vì công việc- Cô đưa mắt nhìn về đứa nhóc dưới chân anh kia. Nhìn qua cũng thấy cô bé đó là con riêng của Liên Vi rồi. Mà tên Lăng Thần, có mắt mà cũng như mù, nhìn đứa bé kia tuy là to tròn mũm mĩm nhưng đâu nào có nét giống anh?

Nghe tiếng gọi ‘Vương tổng ’ sao anh thấy khoảng cách của họ xa quá. . .Anh và cô, thực sự đã xa như thế !?

- Tạm biệt, tiểu Kì, tiểu Thư, chào cô chú đi con. . .- Lăng Hoàng Lệ thúc dục, sau đó thì nhảy lên con xe Maybach màu trắng quen thuộc, phóng vụt đi. . .

Lần này cô trở về là do đám cưới với Ranniel - tổng tài của tập đoàn Hoàn Cầu, con của tổng thống Anh, cực kì có ảnh hưởng trong giới kinh doanh, tên anh thì nổi tiếng khắp năm châu bốn biển không ai không biết.

Cuộc hôn nhân này, với cô, có lẽ rằng chính xác là tình yêu chứ không phải là do lợi ích kinh doanh.

Từ cái ngày mà anh đi, cô đã nói cho cha mẹ mình là mang thai. Cha mẹ cũng vì thương cô mà không muốn cô được gả vào một gia đình không hạnh phúc, cũng vì vậy mà luôn suốt bốn năm nay, cha cô không đặt ra hôn ước. Cho đến khi cô ngỏ lời muốn vào lễ đường với Ranniel - tổng tài Hoàn Cầu, là do tình yêu thực sự, không màng đến danh lợi hay tiền tài của cả Hoàn Cầu và Lăng thị.

Cái ngày đầu tiên mà cô gặp anh, có lẽ là thực sự đơn giản.

Hôm ấy là ngày mà cô gần sinh, cô đi dạo trên một hè phố ở Pháp. Không may đi qua ngã tư bị xe đụng, nhưng may sau là không trúng, đến gần thì kết lại, còn cô lúc đó đã vỡ túi nước ối, thực đã muốn sinh. May sao gặp phải người tốt trong xe ra cứu, đem cô đưa đến bệnh viện. Cô không hề biết rằng mình mang một đôi long phượng, mà khi đó, khi Vũ Kỳ ra, cô thực đã không còn hơi sức, nhưng lại gắng để Kỳ Thư ra. Lúc ấy, thực như từ cõi chết trở về.

Hai đứa bé sinh ra trong tiếng chào đón, tiếng vui mừng của mọi người. Tiếng khóc của đôi long phượng này còn vang cả bệnh viện, ai nấy cũng đều bật cười.

Nghĩ đến anh, cô không khỏi hạnh phúc. Mà hai đứa bé của cô, vốn đã coi Ranniel là cha, nên cuộc hôn nhân này, hai đứa bé cực kì phấn khích. . .

Cũng đêm đó, trên sân thượng ở biệt thự của anh, trên tầng thượng, anh đang đứng hút thuốc.

Từ cái ngày mà cô đi, tối nào anh cũng hút thuốc, nhiều lần nên có lẽ đã trở thành thói quen. Hút thuốc để cho mình tỉnh táo lại, suy nghĩ nghiêm túc một số chuyện. . .

Liên Vi từ phía sau ôm anh: “Đang nghĩ gì vậy?”

Không trả lời câu hỏi của cô, anh chỉ nhẹ giọng hỏi: “Nhi nhi ngủ rồi sao?”

- Ủ. - Liên Vi ngẩng đầu có chút ngại nhìn anh, người đàn ông này, luôn mang cho cô lại cảm giác ấy: “Lăng Thần, mình kết hôn nhé!”

- Chuyện này.Để sau hãy tính.- Cứ mỗi lần nhắc đến chuyện này, anh thực khó xử, anh không hề yêu cô, chỉ do cô mang thai con anh thôi. Dù sao đó cũng là máu mủ của Vương gia, không thể để cho nó bị người đời chà đạp được.

- Sau này, anh lúc nào cũng sau này, Nhi nhi cũng đã hai tuổi rồi, anh còn đợi đến bao giờ nữa, chẳng lẽ vẫn còn đợi Lăng Hoàng Lê? Em muốn em và Nhi nhi cũng có một danh phận đằng hoàng, chứ không phải là “vợ lẽ con hoang”.

- Không có. Như bây giờ, không phải rất tốt sao?

- Anh thấy bây giờ là tốt sao?- Liên Vi cười lạnh: “Nhi nhi rồi cũng sẽ lớn, anh sẽ phải giải thích với con như thế nào, trong khi mà giấy tờ đăng kí kết hôn còn không có, chẳng lẽ nói đó là ‘sự cố sau khi say rượu’ của anh sao? Nhi nhi con bé luôn muốn có một đứa em trai. Vậy mà sau khi em sinh Nhi nhi ra anh không hề chạm vào em. Em cũng là phụ nữ, cũng có tôn nghiêm riêng của mình. . .”

- Anh xin lỗi.- Bây giờ, đây là câu duy nhất anh nói được.

- Anh cho rằng, một câu xin lỗi đó là xóa hết tất cả sao? Thứ em cần không phải là nó, thứ em cần là danh hiệu Vương thiếu phu nhân kia.-Liên Vi tức giận, mặt đỏ bừng.

- Thứ em cần, bây giờ anh không thể cho được.- Tiếp tục dây dưa, cũng không có kết quả gì, nói xong câu đó, anh liền xoay người rời đi.

Liên Vi đứng lại đỏ bừng mặt. Lại chợt nhớ về đêm hôm ấy.

21. Chương 21: Gặp Lại Tại Trường Học (1) - Đoạn Tuyệt Quan Hệ?

Liên Vi men theo vách tường, ngồi bệt xuống, òa khóc lớn.

Chuyện tình đến giờ, cô muốn sao?

Trong tất cả mọi chuyện, cô cũng là người bị hại mà!

Cô vĩnh viễn cũng không thể quên cái đêm đáng sợ ấy, cái đêm xỉ nhục. Giống như ma quỷ vậy, lúc nào cũng quần lấy cô, giày vò cô, hủy hoại tất cả những thứ mà cô có.

Lúc đó, Lăng Hoàng Lệ rời đi, Vương Lăng Thần không màng đến cô, đi tìm khắp nơi tìm cô ta, cả người gần như sụp đổ. Đau khổ cũng không rõ, cô cũng không biết phân biệt rõ là hương vị gì, chạy đến bar uống rượu, một ly rồi lại một ly, cuối cùng lại say mềm, không biết trời đất gì hết. . .

Cho đến khi tỉnh lại, đã thấy mình ở trong một hẻm tối có bao nhiêu là mùi. Một khuôn mặt có râu ria xồm xoàm, trên mặt có một vết hằn sâu, đang thô bạo mà cởi sạch quần áo của cô.

Mà cô, cũng vì quá sợ hãi, cũng chẳng thể kêu cứu hay la hét, chính xác vì chút sức cũng không còn. Cô chỉ có thể khóc và khóc, mặc cho hần luận động luân phiên trong cơ thể mình, lại bắn thứ chất lỏng nhớt nhấc đó vào mình.

Đó thực là một sự sỉ nhục lớn với cô!!!

Lúc đó, cô chỉ muốn chết đi, nhưng cô lại nhớ, do họ hại cô thành như vậy, mình không thể chết trong đau khổ, sỉ nhục mà để họ nhớn nhạo vui vẻ sống hạnh phúc. Hận thù, chính hận thù đã vực cô dậy, giúp cô thoát khỏi cái chết.. . . .

Tháng sau, cô đi khám thì lại phát hiện mình mang thai, lại muốn phá bỏ, cứ do dự mãi, cuối cùng lại quyết định giữ nó lại.

Thừa dịp lúc đó anh buồn, say rượu, vẩy máu lên giường, sau đó nói với anh mình và anh đã xảy ra quan hệ, Mượn gió bẻ măng, nói đây là con của họ.

Nhưng mấy năm nay, cô luôn lo sợ anh sẽ phát hiện bí mật này, sợ anh phát hiện đây không phải con anh, sẽ vứt bỏ cô và con, quay trở về bên ả đàn bà đó. Đứa con này. . . là thứ duy nhất mà cô có thể kiềm chân anh.

Mà.. . . hôm nay Lăng Hoàng Lệ trở về, nếu anh biết được sự thật, người thiệt hại lớn nhất vẫn là cô. Cô lúc này như con chim bị giam trong lồng, sống trong đau khổ và âu lo. . .

Cô thành ra thế này, tất cả là do ả đàn bà đó mà ra. Do cô ta, mà cô mới bị một chuyện sỉ nhục như vậy. . .

Triệt hạ Lăng Hoàng Lệ, đó là điều mà cô suy nghĩ ngay lúc này.. . .

. Lăng thị - Chi nhánh tại Bắc Kinh.

- Tổng giám đốc, năm phút nữa có cuộc họp cổ đông.

- Mấy giờ rồi?

- Bốn giờ rưỡi ạ.

- Hủy cuộc họp ngày hôm nay.- Nói rồi cô lấy chiếc áo vest trắng, khoác lên vai, đi xuống đại sảnh công ty, rồi đi ra garage.

Hôm nay, là ngày học đầu tiên mà cô cho Vũ Kỳ và Kỳ Thư học trường ở Bắc Kinh, chưa quen bạn nào, cô sợ chúng buồn mà cô lại không đón chúng đúng giờ, tối về lại giận cô.

Đỗ xe trước cửa trường học, vừa bước xuống xe, cô đã thấy một đám đông hướng về phía giữa trường. Tò mò mà cô cũng chạy vào xem, thì lại thấy hai bóng dáng nhỏ bé quen thuộc đang đứng ở giữa:

- Xin cho tôi vào.- Mọi người cũng rất biết điều mà tránh ra, cô đi vào giữa. Đập vào mắt cô là Liên Vi. . . . đang định giơ tay tát vào má Vũ Kỳ. Mà Kỳ Thư thì khép nép đứng phía sau anh trai, vẻ mặt sợ hãi. Mọi người thì đứng đầy ở đó, vậy mà không ai vào cứu, chẳng lẽ họ không thấy hai đứa trẻ đang bị bắt nạt?

Bàn tay kia đang định buông xuống vào má trái của tiểu Kỳ, cô chợt bắt tay của Liên Vi lại, lạnh lẽo nói:

- Cô tát con trai tôi một phát, tôi sẽ tát cả gia đình cô mỗi người mười phát.- Cô giương lên ánh mắt lạnh lẽo, mà hai đứa trẻ nhìn thấy mẹ như nhìn thấy vị cứu tinh, chợt núp sau lưng cô.

- Cô nghĩ cô làm được sao?- Liên Vi cô ta sợ nhưng vẫn to mồm.

- Một chữ họ ‘Lãng’ tôi, còn nặng gấp trăm lần chữ họ ‘Liên’ nhà cô.- Nói rồi cô hất tay cô ta ra, cô ta lão đảo suýt ngã.

Thì. . . một bàn tay đỡ lấy thân hình của cô ta, không ai khác lại là Vương Lăng Thần. Đứa bé thì vui vẻ gọi một tiếng ‘papa’.

- Cô. . . định làm gì vợ con tôi?- Anh đã quyết định đoạn tuyệt quan hệ sau cái hôm ở sân bay ấy. Mặc dù vậy nhưng trái tim anh lại hướng về phía cô. . . Anh làm vậy, thực sự là đúng?

22. Chương 22: Gặp Lại Ở Trường Học (2)

Nghe thấy giọng anh lạnh nhạt như vậy, cô rất ngạc nhiên, cực kì ngạc nhiên. Nhưng chỉ trong tức khắc, cô liền bình tĩnh lại.

Cô nghĩ, như vậy là tốt cho cả anh và cô, kết thúc mối quan hệ này.

Nhưng thực sự, cô bây giờ đã chẳng còn lưu luyến chi, vì cô đã có mái ấm, đã có nơi để về. Bây giờ cô phải sống vì cô, vì Ranniel, vì con, và vì tương lai của Lăng thị.

- Có chuyện gì sao? Tôi nghĩ anh cũng nên hỏi ‘vợ yêu’ của mình thì sẽ chính xác hơn là hỏi tôi đây.- Cô vừa nói xong lại nhếch miệng cười, cô ý là nhấn mạnh hai từ ‘vợ yêu’ cũng như để nói rằng: Đoạn tuyệt quan hệ? Càng tốt, cô ấy là vợ anh, chứ không phải tôi, tôi không muốn dài dòng.

Nói rồi cô dẫn tiểu Thư vừa tiểu Kỳ ra xe, để lại bao nhiêu là những lời bàn tán, đa số là không tốt đẹp gì.

Vừa để tiểu Thư và tiểu Kỳ lên xe, thì có một chiếc Lamborghini đen đỏ ngay trước mặt.

Hai đứa bé đang từ trên xe chạy bật xuống như một chiếc lò xo.

Người đàn ông kia cũng từ trên xe bước xuống.

- Papa.- Hai đứa bé chạy tới, nhảy vào lòng người đàn ông.

Người đàn ông đón lấy hai đứa bé, giọng âu yếm hỏi:

- Hai đứa hôm nay học ở trường mới có vui không?

- papa, hôm nay Min (tiểu Thư) được mười điểm đầy, papa dẫn Min đi ăn Kentucky (KFC) nha.- tiểu Thư dụi dụi cái đầu vào ngực người đàn ông, đôi mắt mở to như nai con, giọng nói nũng nịu.

- Papa, Vic cũng được mười điểm, Vic cũng muốn đi nữa.- tiểu Kỳ cũng nũng nịu, tay bầu vú lấy cánh tay người đàn ông.

- Được, ta dẫn hai con đi ăn Kentucky.- Người đàn ông đứng lên ôm hai đứa bé hai bên, giọng khời lởi, cưng chiều.

- Anh à, anh cứ nuông chiều chúng nó sẽ hư đấy.- Cô đi đến bên cạnh anh, dùng tay chỉnh ca-vat của anh.

- Bảo bối của anh, đương nhiên là để cưng chiều.- Vừa nói anh vừa hôn vào trán cô.

.

Mọi phụ huynh đứng ở đó lúc này bêu rếu bao nhiêu thì giờ lại hâm mộ bấy nhiêu.

Cha tài giỏi, mẹ xinh đẹp, con trai hoàng tử, con gái công chúa!

Gia đình này thật đẹp!

Gia đình hạnh phúc, lại giàu có, ai mà chẳng hâm mộ?

Riêng anh, nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc bên người hôn phu. Quả thực anh rất khó chịu.

Nhưng, khó chịu thì sao chứ. . . Vương thị cũng không đủ sức để đánh đổ Lăng thị và Hoàn Cầu. Thôi thì chỉ biết nhìn từ xa, chôn cất tình yêu nơi đáy lòng.

Nhưng, thực anh có làm được không? Chỉ sợ khi nào nhớ quá anh lại làm những chuyện không nên làm.

- Vương tổng, chào anh.- Ranniel thấy Vương Lăng Thần liền đi tới bắt tay anh.

- Ranniel tiên sinh.- Anh cũng bắt tay lại.

- Papa, đó là người xấu, đã hai lần bắt nạt mẹ, cha đừng chơi với ông ta.- Tiểu Thư nhìn papa mình, chu miệng bất mãn, nhìn đáng yêu cực kì.

- Vương tổng thực xin lỗi, do tôi quá nuông chiều nó.- Ranniel xin lỗi.

- Không sao không sao. - Anh cười xòa.

- Vương thiếu phu nhân, hân hạnh.- Ranniel nhìn thấy Liên Vi, liền chào.

Liên Vi cũng rạng rỡ mỉm cười:“Ranniel tiên sinh, hân hạnh.”

Thực sự, nhìn thấy Ranniel, cô đã ấn tượng từ cái nhìn đầu tiên. Nhưng lại thấy anh ta đang hạnh phúc bên cạnh Lăng Hoàng Lệ, lại thôi. Không nên đi quá, nếu không, Vương phu nhân danh hiệu này cũng chẳng còn.

Vì. . . .cô thấy. . . .Ranniel rõ ràng là nổi bật hơn so với Vương Lăng Thần. Ranniel, anh ta chỉ hơn chứ không kém. . . .

Lăng Hoàng Lệ, tại sao làn nào cô cũng may mắn hơn tôi?

Ta muốn xây dựng hình ảnh nam chính là Ranniel .

Nhưng nhiều bạn không muốn Ranniel lên thay.

Xin cho ý kiến bằng cách bình luận ạ <3 love=“”>

23. Chương 23: Anh Dạy Hư Em Đây!

_____Buổi tối - Biệt thự Aless_____

(Biệt thự Aless này là một biệt thự của nhà Ranniel tại Bắc Kinh nha!!)

Từ giờ chiều khi đi chơi xong, Ranniel đã vào phòng sửa văn kiện.

Cho đến khi màn đêm đã buông xuống, sương cũng bắt đầu bao phủ, cô muốn vào phòng nghỉ ngơi. Khi đi qua phòng làm việc của Ranniel, thấy vẫn còn sáng đèn, còn anh thì đang chăm chú phê duyệt văn kiện. Đèn bàn chiếu vào khuôn mặt anh, khuôn mặt ấy, lúc nào cũng ấm áp như vậy, ấm áp như tâm hồn anh. . . Và...đã sưởi ấm trái tim cô.

Do dự mãi cô cũng quyết định đẩy cửa bước vào: “Vẫn còn đang bận sao?”

- Ừ.- Anh vẫn không ngẩng đầu lên, tiếp tục phê duyệt văn kiện, nói thêm: “Hoàn Cầu lần này hợp tác với Vương thị, đây là một hợp đồng quan trọng.”

Anh nhìn kỹ văn kiện một lúc, đột nhiên vươn tay, nắm lấy bàn tay cô, vuốt ve ngón tay cô.

Cô có chút căng thẳng, sững sốt. Vì từ bốn năm nay, anh cùng lắm cũng chỉ là hôn, chưa bao giờ làm tới quá ‘chuyện đó’. Cô đôi lúc lo lắng cho anh, lại hỏi thì anh chỉ bảo: “Người tình tay phải”

(_ _)

Anh vẫn chăm chú xem văn kiện, tay dùng sức kéo cô qua bàn làm việc, nhẹ nhàng đặt cô lên đùi anh, vòng tay qua ôm eo cô, tiếp tục phê duyệt văn kiện.

Cô có chút sững sốt, lại ngửi thấy mùi nước hoa bạc hà trên người anh. Cái mùi nước hoa này, dù có thấy của ai đi nữa, cô cũng không thấy đặc biệt bằng nước hoa của anh. Dựa vào lồng ngực anh, hình ảnh này nhìn có vẻ rất ‘mập mờ’, nhưng không biết làm gì cho phải.

Người ta bảo: “Yêu nhau đi cả đường đi”, có lẽ đúng. Cô yêu anh, mọi thứ của anh, dù chỉ là một đêm vắng anh ở nhà, là cô lại phải mở tủ của anh, đặt mấy chiếc áo bên cạnh, ngửi thấy mùi hương trên áo mới bắt đầu an tâm chìm vào giấc ngủ. . .

Ranniel đột nhiên cảm thấy cô có chút miễn cưỡng, vừa duyệt văn kiện, vừa dụi dằm hỏi:

- Căng thẳng sao? Có nghĩ đến một ngày như vậy không?

Vừa nói anh vừa cúi xuống, hôn vào trán cô.

Cô không biết trả lời ra sao, chỉ lặng lẽ cúi đầu.

Rốt cuộc Ranniel xử lí xong văn kiện, buông bút máy xuống, chậm rãi quay đầu nhìn qua, lại thấy Lệ nhi ngồi ngai ngùng trong lồng ngực mình, giống như thiếu nữ, không tự chủ cười nhẹ một tiếng, ôm eo cô, xoay người cô lại đối mặt với mình, để cô nhìn mình, sau đó chậm rãi hỏi: “Đã gặp cha của hai đứa bé chưa?”

Trong lòng cô không tránh khỏi căng thẳng, sau đó lại nhìn anh, thừa nhận nói: “Đúng vậy, em đã gặp cha hai đứa bé. . .” Giọng cô cứ nhỏ dần nhỏ dần rồi nhạt nhòa vào không khí. . . Nhưng ở khoảng cách gần như thế này, anh có thể nghe thấy, đó là đương nhiên. . .

Anh chớp mắt, sau đó lại lặng yên nhìn cô. . .Sợ anh hiểu lầm, suy nghĩ trong cô rối loạn, vội vàng giải thích: “Không phải em cố ý không nói với anh, anh là người đáng được biết những chuyện về Min và Vic hơn ai trên thế giới này, nhưng em. . .”

Cô dừng lại, nhìn ánh mắt ôn nhu của anh, những lời định nói trong đầu, lập tức tan biến, anh lại nói:

- Anh tin em.- Giọng anh chắc nịch, chỉ cần một câu nói như vậy thôi nhưng cho cô thêm bao nhiêu sức mạnh. Nhưng lại thấy anh âm thầm chịu đựng thay mình, nhìn anh với ánh mắt lo lắng, anh lại bảo:

- Không sao, anh cũng không muốn tò mò nhiều về cha đứa bé, anh chỉ cần, anh, em, tiểu Kỳ và tiểu Phương ở chung một chỗ, dưới một mái nhà, như vậy là quá đủ. Nếu như chuyện cha của hai đứa bé em không muốn nói thì anh cũng không can dự vào, ai cũng cần có những tâm tư riêng, cũng cần không gian riêng cho đối phương thở. . .

Cô nghe anh nói xong, hốc mắt ửng đỏ lên, tay nắm lên lồng ngực rộng lớn của anh: “Anh dạy hư em đấy, anh dạy hư em rồi. Nếu cô gái mà quá được nuông chiều, sẽ coi thường những người khác.”

Thấy mắt cô bắt đầu lã chã nước mắt rơi, anh lại hôn lên đôi mắt ửng đỏ của cô: “Thôi nào, không được khóc, anh không thích em khóc, như vậy sẽ rất xấu, anh muốn nhìn thấy một Lệ nhi hay vui vẻ và thường xuyên nở nụ cười. . .”

Nghe lời anh nói, cô có chút nản lòng:

- Em buồn ngủ quá, đi ngủ trước đây.

Cô vừa bước đi được ba bước, thì vòng eo bị ai đó giữ chặt lại. . .

24. Chương 24: Cưng Ồi, Anh Ghen!

Cô vừa đi được ba bước, thì vòng eo bị ai đó chiếm giữ. . . Cô ngẩng mặt lên, thì thấy gương mặt của anh phóng đại trước mắt mình, hơi sững sốt, cảm giác cả người mình dựa vào lồng ngực ấm áp của anh, ánh

mắt có chút rối loạn. . .

Anh ôm eo cô, lấy chân đóng cánh cửa, thậm chí còn dùng tay chốt khóa, cánh cửa đóng lại kín mít. . .

Cô rối loạn, căng thẳng, ánh mắt lo lắng, khuôn mặt đột nhiên trắng bệch. . .

Anh vùi đầu mình vào trong làn tóc cô, khẽ hít hà hương thơm mái tóc cô, môi mỏng chạm nhẹ, lướt qua nơi cổ cô. . .

Cả người cô. . .hoàn toàn tê dại. . .Ánh mắt thậm chí là có chút mê li, lại có chút mờ mịt, cả người không dám cử động, mặc cho tim đang nhảy lên tới cổ họng.

Vòng tay anh mạnh mẽ ôm cô, để cô dựa sát vào ngực mình, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn cô, lại hôn vành tai cô: “Được rồi, cưng à. . .Hôm nay, anh nghe em nói đã gặp cha của hai đứa, anh ghen. . .”

Cô sưng sốt, toàn thân cứng đờ. . .

Giọng nói anh có chút bất đắc dĩ, khàn khàn, bàn tay đan lại siết chặt nơi bụng cô, dựa đầu vào vai cô, nhẹ giọng thủ thỉ: “Cho tới bây giờ, anh cũng không cần em dùng tình cảm để báo đáp lại anh. Sáu năm cùng em ở bên Anh, anh đã có em bên cạnh, cho dù hôm nay hay mai sau, cũng chẳng bao giờ nghĩ em sẽ rời khỏi anh. Nhưng khi trở về Bắc Kinh, mới biết bên cạnh em còn biết bao nhiêu là đàn ông ưu tú như vậy. Anh phải thừa nhận, em là một cô gái đáng được trân trọng. Anh vẫn giữ khoảng cách của anh và em, cũng chính là muốn em có lựa chọn của chính mình. . .”

Cô lại một lần nữa sưng sốt. Nói thực, cũng như anh, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ rời khỏi anh. Sáu năm qua, anh là người đã cho cô hạnh phúc, cho cô tất cả.

Mất anh, cô như mất nửa thế giới. . .

Anh hôn lên cổ cô, rồi lên má, lên trán cô, xoay người cô đối diện lại với anh, để đầu cô dựa vào lồng ngực mình, dịu dàng nói:

- Cưng ơi, anh ghen. . .Hôm nay, anh đã biết em gặp cha của hai đứa, anh thực sự đã ghen, tối nay, anh không thể nào bình tĩnh phê duyệt văn kiện, cũng không thể làm nổi chuyện gì. . . Bây giờ, anh chỉ muốn mang em trực tiếp trở lại Anh. Có phải, . . .anh ích kỷ quá phải không?

Cô mắt đã đỏ lên, giọng nói nghẹn ngào, pha chút bất đắc dĩ, nói:

- Không phải, tại em hư hỏng, tại em ích kỷ, không quan tâm đến cảm nhận của anh. . .

Ranniel đi đến gần cô hơn, để lồng ngực rắn chắc của mình chạm vào lồng ngực sữa của cô. . .Dùng ngón tay nhẹ nhàng nắm cầm cửa cô, lại nhanh chóng hôn lên đôi môi anh đào đỏ mọng của cô. . .Trong lòng cô ầm ầm nhảy dựng, cô thở phì phò, ánh mắt chớp lóe, sau đó cũng nhiệt tình đáp lại. . . . Một cảm giác ngọt ngào tràn tới, một cảm giác mềm mại hòa vào cơ thể thiếu nữ, khiến trong người anh trào dâng một cảm giác chiếm hữu mạnh mẽ.

Ánh mắt đột nhiên mãnh liệt chớp lóe, đôi môi gặm mút đôi môi đỏ mọng trơn bóng của cô, trong lòng vui mừng trào dâng, gât gao hôn cô, thậm chí còn xông cả vào trong khoang miệng cô, còn có thể nghe thấy tiếng của nụ hôn ướt át này. . . .

Hai bàn tay cô rủ xuống, khuôn mặt trắng trẻo trong lòng bàn tay anh ngẩng lên, đáp lại, kích tình hôn cùng anh. . .

Cô đáp lại anh, khiến dục vọng trong người anh dâng lên. Hai tay anh để sau lưng cô, cuồng nhiệt hôn, sau đó chậm rãi bế cô lên, đưa cô đến bên giường. . .

Mà lúc này cô, giống như từ trong giấc mộng tỉnh lại mộng lung, mê mang mở to mắt, thì đã thấy anh đưa mình đến tận giường, ánh mắt nhu tình, nam trên nữ dưới. . . Nhìn khuôn mặt anh lúc này, thực mê người. . .

Trông mắt cô lập tức mở to, anh lại chớp nhảy hôn xuống đôi môi đỏ mọng cô, kịch liệt hôn, mà còn làm cho cả ga trải giường đang ngay ngắn thì nhàu nát lại, thậm chí khi đang kịch liệt hôn, váy của cô lại bị

xốc lên, lộ ra đôi chân dài trắng trẻo của cô. . .Ranniel rời khỏi đôi môi cô, hôn xuống cổ cô, rồi đến bả vai, bụng, thậm chí còn đến cả.

- Ừm. . - Cô không kiềm được mà rên lên, giọng nhẹ nhàng, lại có chút ám dục, khiến anh chỉ muốn đè cô xuống mà yêu thương. . .

Rất nhanh chóng, quần áo của cô và anh đã rải rác trên mặt đất. . .

Trong đêm ấy, trong căn phòng của anh, có hai người quấn quýt dưới ánh trăng, cho đến khi mệt mỏi mà thiếp đi. . .Mà đây, là lần đầu tiên anh chạm tới cơ thể cô, được tiếp cận cô, là hạnh phúc nhất với anh. Vì . . . từ trước tới giờ, anh đều cố gắng kiềm chế. . .

25. Chương 25: Khách Tới Thăm (1)

Sáng sớm!

Những tia nắng ban mai đang nhảy nhót, rọi qua cửa kính phòng anh. . .

Anh nhẹ nhàng mở mắt. . .Đầu tiên anh nhìn thấy là cô. . .

Cô đang gối đầu trên cánh tay của anh, hai cánh tay của cô ôm chặt thắt lưng anh, tay anh thì để trên eo cô.

Cô đang gối đầu trên tay anh rất thoải mái, mặt gối trên chiếc ‘gối đầu’ mềm mại, mí mắt như cánh bướm đang khép lại, sống mũi cao, đôi môi đỏ mọng khép hờ. Cứ nhìn đôi môi ấy như vậy, anh chỉ muốn cúi xuống hôn mãnh liệt lên đôi môi đỏ mọng ấy, nhưng. . .bây giờ không được.

Nhìn cô trần trụi rúc trong lồng ngực anh, anh không khỏi nhớ đến chuyện của tối hôm qua. Bất giác anh nở nụ cười.

Từ giờ, cô sẽ là của anh, mãi mãi là của anh. . .

Phải thật nhanh làm đám cưới với cô. Phải sắp xếp thật nhanh, cho cô một bí mật. . .

Nghĩ đến đây, anh không nhịn được vui vẻ, dùng tay vuốt lên mi mắt anh, mỉm cười. . .Cô vẫn đang ngủ say. . .

Cô không quấy rầy anh nữa. . .Bỏ cánh tay cô ra khỏi người mình, để đầu cô dựa vào gối, đắp chăn kín cho cô, nhẹ nhàng bước xuống giường, kéo rèm che ánh nắng, để người trên giường ngủ tiếp. Bối. . . . anh biết đêm qua cô đã mệt mỏi như thế nào. . .

Vừa ra khỏi phòng, anh đã thấy có người đứng trước cửa nhà mình. . .Không ai khác là Vương phu nhân. . .

- Chào Vương phu nhân, có chuyện gì mà cô lại đến sớm như vậy?

- A, Ranniel tiên sinh. . .

Cô vốn là định đến đây để nói chuyện rõ ràng với con nhỏ Hoàng Lệ đó, mục đích về nước của cô ta. Nếu như Lăng Thần mà biết hai đứa con của cô ta là dòng máu của Vương gia, thì toàn bộ tài sản Vương thị sẽ về tay cô ta. Mà, con cô lại là con gái, có thể thừa kế tài sản hay không vẫn còn là một ẩn số. . .

Nhưng lại chợt nhớ hôm nay là chủ nhật, có Ranniel ở nhà nên tới ‘thăm’.

Vào trong phòng khách là tiểu Kỳ và tiểu Thư đang ngồi xem hoạt hình. Nhưng khi vừa thấy Liên Vi đến, hai đứa chạy đến bên Ranniel, mỗi đứa ôm một chân anh, dùng tay chỉ vào cô ta:

- Papa, cô ta là người xấu, là người đã bắt nạt mama ở sân bay, papa phải đòi lại công bằng cho mama.

Nghe thấy hai đứa nhỏ nói vậy, khuôn mặt cô ta tức chốc cứng đờ. Ranniel thấy tình hình căng thẳng, chợt hòa hoãn nói:

- Xin Vương phu nhân thứ lỗi, do tôi cứng chiều hai đứa quá, sinh hư rồi.

Nói xong rồi đưa hai đứa nhỏ vào phòng, sau đó đi ra gặp cô ta.

- Ranniel tiên sinh, hôm nay tôi đến có chút quà nho nhỏ, mong tiên sinh nhận.- Xong, cô ta đưa cho anh một giỏ trái cây lớn, bên trong là những quả gì đó lạ mắt. Ánh mắt tức chốc lóe lên ý đồ. . .

- Cho hỏi đây là loại quả gì?- Anh nhìn cô, mỉm cười.

- Đây là Sakya, được trồng ở huyện Đài Đông ở Đài Loan, còn được gọi là trái vải, thực là do bên trái cây châu Mĩ nhập vào, sau đó được đem trồng ở Đài Loan với số lượng cực kì lớn, vì đầu của nó có dáng dấp giống như Sakya, nên nó được gọi là Sakya. Đây là loại trái cây quý, mùi dịu nhẹ, ăn không ngán, nhưng bây giờ là giữa tháng mười, còn chưa tới mùa chín, đến tháng mười hai, Sakya mới thực ngọt. . .

-Ồ, từ trước đến giờ tôi chưa nghe đến loại quả này, rất lạ mắt.- Nhìn hình dáng kì lạ của nó mà anh cầm lên xem, rồi lại xoay tròn ở trên tay.

- Tôi muốn nếm thử một chút mùi vị của trái này. . . cái này, ăn thế nào?- Ranniel ánh mắt khó hiểu nhìn Liên Vi.

Cô ta suy nghĩ một lúc, sau đó cười nói:

- Tôi đi lấy dao. . . tôi sẽ mở nó!

- Không cần, tôi rung chuông để người giúp việc mang đến là được, không làm khó Vương phu nhân!- Anh nói xong, đưa tay nhấn nút hands-free bên cạnh ghế sofa, nhưng Liên Vi đã để bàn tay của mình lên tay anh, vuốt ve, hơi thở nóng bỏng phả vào mặt anh:

- Không cần, tôi tự đi lấy, không cần quấy rầy bọn họ nghỉ ngơi. Người giúp việc nhà chúng tôi đều cho họ nghỉ rất sớm, không nhần tâm nhìn họ một mảy.

Anh khó hiểu nhìn cô.

Liên Vi nhanh chóng đứng dậy, rảo bước đến nhà bếp, tìm một con dao nhỏ, sắc nhọn nhất, ánh mắt dò xét nhìn xung quanh phòng, sau đó mới đi ra. Cô ta cố tình đi qua phòng nghỉ của anh, nhìn người phụ nữ đang ngon lành ngủ trên giường, ánh mắt hận thù, lạnh lẽo nói:

- Hoàng Lệ, là do số cô không tốt, luôn được hơn tôi, cho nên tôi sẽ cướp mọi thứ của cô.

Nói rồi cô ta lướt qua phòng Ranniel, tới phòng khách thì vẫn thấy anh đang cầm quả Sakya lên ngẫm nghía, rồi lại cúi xuống ngủ, không thấy mùi vị gì, bật cười lên. . . .

26. Chương 26: Khách Tới Thăm (2)

- Cái đó sao có thể dễ ngủ được mùi?- Cô ta có chút bất đắc dĩ cười, nhanh chân bước tới, như không để ý tới việc ngồi bên cạnh hắn, cố ý ngồi kế bên, vươn tay cầm trái Sakya trên tay Ranniel:“Sakya.”

Ranniel suy nghĩ, một lúc sau nói:“Cô cẩn thận một chút!”

- Không có việc gì.- Cô ta đặt trái Sakya lên tay mình, dùng con dao nhỏ bé sắc nhọn cắt. . .

- A. . .- Cô ta chợt nhiên buông tay ra, quả Sakya và con dao rơi xuống đất, cô ta giờ ngón tay thon dài trắng nõn nhỏ từng giọt máu lên, Ranniel cũng đang nhìn cô ta thì thấy máu, sững sốt, cầm lấy bàn tay bé nhỏ của cô ta, nhìn cái vết thương thật sâu trên ngón tay của cô, liền dùng tay mình cầm chặt tay cô ta, như để ngăn dòng máu chảy xuống tiếp:

- Xin lỗi đã làm tay cô bị thương. . .

- Không sao. . .- Cô ta lắc đầu, ở khoảng cách gần nhìn hắn.

Anh cúi xuống, ấn miệng vết thương, một lúc sau, buông tay ra, nhìn máu ngưng kết ở miệng vết thương, liền đứng dậy nói:“Tôi đi lấy hộp cứu thương”

Cô ta dùng ánh mắt dịu dàng nhìn hẳn:

- Tôi không sao. . . . Anh không cần vội. .

Anh đi vào phòng, một lúc sau đi ra với một hòm cứu thương trên tay, cầm bông băng và thuốc sát trùng, nhìn cô ta, nói: “Cô cố gắng chịu đau một chút nhé”

- Đau lắm hả? Vậy thôi thà nguyện để yên chứ không muốn bôi thuốc sát trùng.- Cô ta ra vẻ căng thẳng.

Anh chỉ cười, dùng thuốc sát trùng và bông băng sơ cứu cho cô ta, lại nhẹ giọng nói: “Sao cô và Lệ nhi lại giống nhau đến vậy? Mỗi lần cô ấy bị thương, tôi sơ cứu cho cô ấy, cô ấy đều nói thà để lại sẹo chứ không bôi thuốc sát trùng.”

Cô ta nhếch môi cười, nhưng anh đang chăm chú nên không thấy, cô ta lại lên giọng bắt đắc dĩ:

- Chúng tôi lớn lên cùng nhau, tính cách của cô ấy rất kích động, lại rất tự trọng nghĩa. Nhưng tôi lại luôn sợ đau hơn cô ấy, tôi thật vô dụng phải không?

Cô ta không biết gỡ chuyện từ khi nào, mặc dù từ bé Hoàng Lệ chỉ chơi với mỗi mình Lân Nhi.

- Không có. . . . Phụ nữ sợ đau là thiên tính.- Anh kéo bàn tay của cô ta lại, nhìn những giọt máu chảy ra đỏ cả lòng bàn tay, ái ngại nói: “Xin lỗi cô, mong sẽ không lưu lại vết sẹo.”

- Không sao, lưu lại thì lưu lại. . - Cô ta bắt đắc dĩ nói.

- Nhịn đau nhé!- Anh dùng bông băng chạm vào vết thương.

- A!- Liên Vi đau đến đỏ hết cả mồ hôi, cả người ngã vào lòng rực rở chắc của anh, đầu tựa vào vai anh, khổ sở nói: “Thực sự đau, anh nhẹ tay một chút. . .”

- Thật xin lỗi, cô nhịn thêm một chút nữa.- Anh nói rồi dùng bông băng ấn xuống ngón tay của cô một lần nữa.

- A. . - Cô ta ôm chặt cánh tay rắn chắc của anh, phát hiện ra người đàn ông này bên ngoài lịch sự tao nhã, nhưng cũng rất thích tập thể dục, cơ bắp cuộn cuộn, cả người tỏa ra hơi thở nam tính, mạnh mẽ mà ấm áp, thực làm cho người ta mong muốn. Trong lòng cô ta rung động mạnh! Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đẹp trai và vóc người hoàn mỹ của anh, trong ánh mắt chợt hiện lên sự dịu dàng chưa từng có. . .

Anh chăm chú bôi thuốc, sau đó dùng băng cầm máu, cẩn thận dán vào miệng vết thương, sau đó lại dùng bông băng lau sạch, nhúng tay cô ta xuống nước ấm, lau khô máu tươi trong lòng bàn tay của cô ta. . . .

Trong lòng cô ta không khỏi mềm mại, cảm thán nói:

- Anh thật tử tế!

Anh không để ý lắm, chỉ cười một chút, lại tiếp tục lau máu cho cô ta, ngón tay trắng, thon dài của anh lướt qua bàn tay của cô ta, làm cô ta lại rung động. . Ngẩng mặt lên nhìn anh thật lâu. . .

Xong, cô ta lại ngồi lên sofa, lại nhìn Ranniel thông thả ngồi trên sa lon, dùng con dao lúc nãy đặt Sakya lên một đĩa nhỏ, tỉ mỉ cắt thành từng miếng, đặt vào một đĩa sứ men xanh vô cùng ngay ngắn. . . .

- Ranniel tiên sinh quả thực rất biết hưởng thụ cuộc sống. . - Liên Vi nhìn anh mỉm cười nói.

Anh đột nhiên mỉm cười nói: “Trong cuộc sống, phải biết hưởng thụ cuộc sống thì mới có thể bước tiếp trong cuộc sống. . . .”

- Anh thật sự là một người rất lịch sự, ai ở cùng chỗ với anh, người đó thực sự hạnh phúc.

Anh không nói gì, chỉ cầm một cái đĩa nhỏ bằng vàng ròng, xiên một miếng cho cô ta, nhàn nhạt nói: “Ăn đi. . .”

Bỗng nhiên, cô ta lại hỏi: “Hai người bao giờ kết hôn?”

Anh bật cười nói: “Không thể tiết lộ, khi nào có sẽ có thiệp đỏ gửi đến tận nhà”. Nói xong, anh đưa một miếng Sakya lên miệng ăn, không khỏi khen: “Thật là ngon, Lệ nhi sẽ thực sự thích hương vị này, mấy lần cô ấy nói muốn tôi đưa đi Đài Loan, nhưng chưa có dịp, như này có lẽ sẽ phải sang đó một chuyến!”

- Anh thực sự rất yêu cô ấy?- Liên Vi nhìn anh, hỏi.

Anh không trả lời, chỉ nói:“Tôi sẽ đặt cái này ở trong tủ lạnh, sẽ ngon hơn, thường ngày khi xem ti vi với mấy đứa nhỏ, rất thích ăn vặt. Thực sự cảm ơn cô. Sau này tôi sẽ dành thời gian qua Đài Loan đặt quả này, chọn loại tươi nhất, chuyển bằng máy bay về cho Lệ nhi ăn. . . .”

Từ phòng của anh, nghe thấy tiếng của Hoàng Lệ, cô ta đang định dùng chìa khóa của mình, để dẫn đến hiểu lầm giữa anh và Hoàng Lệ, nhưng chưa kịp sử dụng thì Ranniel đã nhanh chóng bước tới phòng.

27. Chương 27: Ngọt Ngào Sáng Sớm

Từ trong phòng anh, vang lên tiếng kêu nhỏ:“Ranniel. . . .”

Đây là thói quen của cô, mỗi lần mà cô tỉnh giấc, đều muốn hắt ở bên cạnh. Anh vội vàng bỏ miếng Sakya xuống, rảo bước tới phòng của anh. Đập vào mắt anh là hình ảnh cô đang nằm rúc trong chăn, cái môi đỏ hồng mơ màng cong lên gọi khẽ “Ranniel, Ranniel. . .”, thật giống như một con mèo lười. Hắn đột nhiên cười, đi đến bên cạnh cô, bế cô lên, tiến vào phòng tắm giúp cô vệ sinh cá nhân.

Thói quen này, cô cũng không hiểu tại sao lại có, từ sau khi gặp anh, cứ mỗi lần thức dậy, dù sáng hay trưa, cô đều phải gọi tên anh, thấy anh ở bên cạnh, mới an lòng. . .

Ranniel đặt cô lên ghế tựa, ngồi bên cạnh cô, nâng khuôn mặt cô lên, nhìn thấy đôi mắt cô có chút vẫn đục, lo lắng, nhẹ hỏi: “Em làm sao vậy, hình như trong người không được thoải mái?”

Cô nhìn anh, nhẹ giọng nói, khép nép như con mèo nhỏ, càng ngày càng tiến lên rúc vào lòng anh:“Em gặp ác mộng, thật đáng sợ.”

- Hả?- Ranniel khó hiểu nhìn cô:“Ác mộng thế nào? Sao lại làm cho em khó chịu như vậy?”

Cô cúi mặt xuống, chu môi nói: “Em quên rồi.”

Sợ anh giận, cô lại nói:“Em khát nước.”

- Chờ anh một chút.- Nói rồi anh đi ra ngoài, lướt qua cả người Liên Vi. Nhìn một màn tình cảm như vậy, cô ta đã sớm không chịu nổi, đành đi ra về. . .Hoàng Lệ, may cho cô tốt số. Hừ!!!

Một lúc sau, anh đi tới, trên tay cầm một cốc nước ấm, nói:“Uống đi. . .”

Cô lại bắt anh ngồi xuống bên cạnh, tựa vào lồng ngực anh, đưa cốc lên uống từng ngụm từng ngụm nhỏ, xong, cô khẽ nói:“Cảm ơn. . .”

Ranniel nhìn cô có chút bất đắc dĩ, lại có đau lòng. Sau đó cười một tiếng, véo má cô, giọng quan tâm, hỏi:“Có phải đi ngủ em hay để tay trên ngực không? Như vậy là thói quen không tốt, dễ gặp ác mộng. . .”

Cô không trả lời, Ranniel chuẩn bị kem đánh răng cho cô. Cả hai người đánh răng chung. . .

Ranniel cũng chiều cô cả cái thói quen này. Buổi sáng mỗi lần cô thức dậy, mặc cho anh đánh răng rồi, vẫn bắt đánh cùng cô. . .

Những lúc này, nhìn cô thật là ngốc. Đánh răng mà bọt còn bay lên tận má, anh nhìn cô, thì cô lại phồng mồm lên, bảo: “Nhìn gì vậy, đánh răng đi. . .”

Anh nhìn cô một lúc, cô quay sang thì thấy anh nhìn mình, cất giọng:

- Nhìn gì vậy, đánh. . . .

Chưa kịp nói hết, bờ môi cô đã bị môi anh bao phủ. Cái cảm giác hôn khi đánh răng này thật là lạ. Khiến cô ngây người. Bờ môi anh phủ xuống, hút hết mật ngọt từ môi cô. Sau đó tách miệng cô ra, từ từ xâm chiếm vào miệng cô.

Bị một luồng khí mát lạnh tràn ngập vào, cô cũng có chút cứng ngắc, sau đó thì cũng đáp lại anh, nhiệt tình.

Tay anh không biết tự bao giờ đã vòng qua eo cô. . . Nhưng cũng không làm quá, anh chỉ hôn xong thì buông ra. . .

- Anh. . .càng ngày càng hư!- Cô then đỏ má, ngại ngùng dầm dầm vào ngực anh.

- Aizz. . . .Anh hư cũng do em đầu độc.- Anh vừa nói vừa lấn tới, gặm tai cô. Bọt đánh răng dính cả vào tóc cô. . .

- Em không có độc.

- Em ngọt quá, là một loại độc với anh, không tài nào cưỡng nổi!

Hừ, cô chữi thăm anh. Cả đời này, Lăng Hoàng Lệ cô, đấu võ mồm, chỉ thua mỗi tên Ranniel này.

Nhìn vẻ mặt thì thật là quá hiền, đẹp trai, nhưng tại sao có lúc đối với cô, hằn lại ‘dê’ vậy chứ!

Cho đến khi đánh răng rửa mặt xong, anh vỗ tay một cái, rồi bảo:

- Đúng rồi, lúc này Vương phu nhân có ghé qua, cho chúng ta một giỏ trái Sakya ở Đài Loan, mùi vị thực sự ngọt, anh để trong tủ lạnh, đã ướp lạnh, để anh lấy cho em. . .- Ranniel nói xong, đứng dậy đi về phía phòng ăn. . .

- Đây này, trái Sakya đây. . .- Ranniel ngồi xuống bên cạnh cô, vừa nói vừa cầm một cái xiên nhỏ xiên một miếng, đút vào miệng cô. Ăn xong, cô ngọt ngào nói:“Thật là ngon. . .”

Đúng là ngon thật, ngoài miệng cô cũng nói vậy, nhưng trong lòng nghe đến tên ‘Vương phu nhân’, cô lại thầm nghĩ:“Cẩn thận có độc thì ăn mà chết!!!”

Nhưng anh vui, cô cũng không muốn phá tâm trạng tốt đẹp của anh, lại để anh nói cô bụng dạ hẹp hòi. . .

- Ăn ngon, thì ăn nhiều một chút, còn rất nhiều. . .- Ranniel thấy cô khen thì liên tiếp đút vào miệng cô.

- Trời ơi, em thực sự thích mùi vị này. . .- Nói thế nhưng thực sự cô đã nghiện trái này, ăn vào còn mát đến tận trong bụng, ngọt ngọt thanh thanh, không gì sánh nổi!

Ranniel lại đút cho cô một miếng, nói tiếp:“Chỉ cần em thích, anh sẽ đặt số lượng lớn ở Đài Loan, chở về bằng máy bay cho em ăn. . .Ăn suốt ngày, mỗi khi rảnh. . .”

- Cảm ơn cưng. . .- Cô ngọt ngào nhìn anh:“Anh thật tốt với em. . .”

Chương này không hay lắm. Xin thứ lỗi a ^^ Love all!!! Chụt chụt <>

28. Chương 28: Chuẩn Bị Cho Hôn Lễ (1)

Cuộc sống của cô cứ hạnh phúc như vậy trôi qua. Việc ở Lăng thị đã có cha tiếp quản, từ khi mà cô có hai đứa bé, cha nói làm tốt công việc của một người mẹ. Cô nghĩ cha mẹ sẽ trách mắng cô nhưng họ lại rất thương yêu hai đứa bé, điều này khiến cô thực vui mừng!!

Kể từ sau cái ngày mà cô gặp Lăng Thần ở sân bay, anh ta cũng không liên quan quá nhiều tới cuộc sống của cô. . .

Và cô, sau ba tháng đã mang thai đứa bé thứ ba, và là một bé trai.

Cả nhà ai nấy nghe tin này đều mừng rỡ, còn hai đứa bé thì vui mừng vì sắp có thêm em. . .

Nhưng có lẽ hạnh phúc nhất vẫn là cô, trong khi còn mấy ngày nữa là đến ngày kết hôn của cô, là ngày trọng đại của cô. . . Nhưng mà Ranniel muốn cho cô một bất ngờ, không nói rõ ngày, địa điểm hay gì hết. Tất cả mọi chuyện đều được anh giữ kín như bưng. . .

Xét tới mọi nguyên nhân, cô chỉ có thể ở nhà làm sâu gạo, vừa ngồi xem ti vi vừa ăn quà vặt, dường như là Ranniel định nuôi heo vậy. . .

- Thiếu phu nhân, đây là do thiếu gia gửi về, yêu cầu để tự mình thiếu phu nhân mở ra xem. - Người giúp việc đi tới, mang theo một cái hòm lớn được bọc gói rất kĩ, rất cẩn thận. . .

- Cái gì vậy? Làm gì mà phải thần bí như vậy.- Cô nhìn cái hòm to kia đầy thích thú, muốn xem thứ bên trong kia là cái gì?

- Tôi không biết. Thiếu phu nhân, có cần mở ra không?- Người giúp việc lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

- Mở ra đi.- Cô nói một tiếng, lập tức người giúp việc nhanh tay vào mở cái hòm.

Hai đứa bé từ trong phòng nghe thấy tiếng động liền đi ra, chạy qua chỗ mẹ, hỏi:

- Mẹ, đây là cái gì?

- Mẹ không biết, do cha con gửi tới.

Cái hòm được thiết kế rất tinh xảo, cô không biết rốt cục là Ranniel muốn làm gì?

- Trời ạ!- Đến khi nhìn thấy đồ vật bên trong, cô không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, khi người giúp việc mở toàn bộ ra, thì cô hoàn toàn kinh hô, lấy tay che miệng, từ trong đáy lòng dâng lên niềm hạnh phúc không cách nào hình dung được.

- Thiếu phu nhân, người thật là người hạnh phúc nhất trên đời này.- Người giúp việc không khỏi kích động nhìn đồ vật bên trong.

Cô đã kích động không nói lên lời rồi. Chiếc váy cưới này thực hoa lệ. Nhìn hoàn hảo đến từng chi tiết, có thể biết được chiếc váy này hoàn toàn may bằng tay. Kéo dài hơn ba mét, trên thân có rất nhiều những bông hoa nở rộ, như muốn phô sắc khoe hương, nhìn vào thực không thể rời mắt được.

Cũng lúc ấy, Ranniel gọi điện về cho cô:“Bà xã. . . ”

- Ông xã. . . .hứ..hức. . .- Cô ghen ngào không nói lên lời, nhìn chiếc đầm này quá xa xỉ, phải biết tốn bao nhiêu. . .

- Sao vậy? Ai ức hiếp bà xã anh sao?- Anh giọng hiền từ ôn nhu, tràn đầy những yêu thương trong đó.

- Anh. . .- Cô mím môi nói.

- Anh!?- Anh khó hiểu nói, anh ức hiếp cô lúc nào?

- Tại anh làm em vui chứ sao nữa! Đầm cưới quá đẹp, em thực không dám mặc, đã mặc rồi lại không muốn tháo ra, chỉ sợ làm hư nó.- Cô ầm ục nói.

- Cục cưng, đây là váy mà nhà thiết kế nổi tiếng thiết kế riêng cho em, nếu em không muốn mặc, chỉ có thể. . .bỏ.- Anh thực bị giọng cô nói làm cho không biết khóc hay cười, lại tỏ ra vẻ đầy tiếc nuối. . .

- Ai nói em không dám mặc, chỉ là thấy nó quá đẹp mà thôi!-Cô lườm bầu, mặc váy thế này khi kết hôn, sẽ có thể tưởng tượng mình là cô dâu hạnh phúc nhất trên đời!

- Bà xã, anh có chút chuyện, nhớ mặc vào, rồi gửi ảnh cho anh.

- Ủ, nhớ về nhà đúng giờ đó, uống ít rượu thôi, bao tử anh không tốt.- Lần nào cô cũng phải nhắc anh cái này. Bác sĩ nói bao tử anh không tốt, cần điều hạn chế độ dinh dưỡng thật tốt. . .

Viết cái chương này toàn “Bà xã. . .” với “Ông xã. . .” mà sến quá, ta vừa viết vừa bủn rủn chân tay. . .

Love all

~30/4 - 1/5 ra nhiều nha~ <3 like=“” và=“” share=“” truyện=“” ta=“” khoa=“” .=“” chanh=“” chiu=“”
=“” (thank=“”>

29. Chương 29: Chuẩn Bị Cho Hôn Lễ (2)

- Được, bà xã nói gì, ông xã nghe.- Với anh, những điều cô nói đều là thánh chỉ! Giọng điệu vô cùng vui sướng.

Sau khi cúp điện thoại, cô liền vào phòng thay áo cưới.

Quả thực, sau khi mặc cô đã không muốn cởi ra nữa rồi! Người trong gương da trắng nõn nà, má đào mặt trái xoan, cô nhìn mình trong gương mà không tự chủ sờ tay lên mặt, ai cũng nói khi phụ nữ mặc váy cưới là lúc đẹp nhất, cuối cùng cô cũng cảm nhận được. . .

- Phu nhân, người thật là đẹp!- Người giúp việc đứng một bên không khỏi cảm thán nói! Quả thật, người đứng trước mặt cô không còn từ gì để miêu tả, nhìn rồi là không dám rời mắt!

Cô mím môi cười, bảo cô ấy chụp hình gửi cho ông xã xem, không biết anh ấy sẽ có phản ứng gì đây!?

Ranniel đang họp thì thấy tin nhắn của bà xã, không tự chủ liền mở máy ra xem, bên trong hương kiều ngọc non, người con gái trong màn hình giống như một bông hoa sen mới nở, khiến anh không thể rời mắt. Cho đến khi cuộc họp xong anh vẫn ngồi ở trong phòng, trong đầu ngoài bà xã thì không thể chứa được thứ gì nữa!

Xử lý công việc bằng tốc độ nhanh nhất có thể, sau đó lái xe về nhà. Lần này phải chuyển áo cưới đi sửa lại phần eo, bà xã đang mang thai, nên nới ra rộng một chút. Nhà thiết kế này có công rất lớn, thiết kế áo cưới thật đẹp!

Trên đường về nhà, anh nhắn tin cho cô: “Bà xã, linh hồn nhỏ bé của anh bị em hút mất rồi!”

Còn cô, đang chật vật cởi áo cưới, chịu đựng không xem tin nhắn, sợ mặc nó nhiều sẽ làm hỏng nó, đây là một quyết định sáng suốt! Đến khi cầm được điện thoại lên, cô cứ vui trên giường, run rẩy cười, ông xã tôi, từ lúc nào lại biết nói những lời sến súa đến như vậy!?

- Có thật không? Bây giờ anh chỉ có thân xác thôi à?

- Đúng vậy, anh đang đi về nhà với tốc độ nhanh nhất!

Cô cong môi, áo cưới này của cô quả thật rất hoàn hảo.” Ông xã, áo cưới rất tốt, nhưng phần eo hơi hẹp, sẽ siết chặt bảo bảo!”

Đây là số đo trước khi cô mang thai, vì vậy cần đem đi sửa lại: “Bảo bối, anh sẽ đưa nó trở về Paris để sửa lại.”

Hai người, anh nhắn một tin, em nhắn một tin, sến súa đến không coi ai ra gì. Còn người giúp việc trong nhà cười suốt, lâu rồi trong nhà mới có chuyện vui, mà là còn hôn lễ của thiếu gia và phu nhân, sáu tháng sau sẽ có thêm thành viên mới, nhất định phải ăn mừng!

__Vương gia__

- Phu nhân, người có thư.- Người giúp việc đưa cho cô một bức thư dày.

- Được rồi, ra ngoài đi.- Mở bung ra, vài tấm hình rơi xuống đất, mặt mày cô ta xanh mét. Nhìn thấy người phụ nữ trần trụi trong hình là mình, còn vẻ mặt người đàn ông đang rất thỏa mãn. Hình ảnh mắt nhắm trước bị cưỡng bức, bao nhiêu là sợ hãi ủa về.

Cô ta sợ hãi lùi về sau vài bước, sợ hãi đến bủn rủn chân tay, tại sao lại có những tấm hình này chứ? Rốt cuộc là ai đã chụp những tấm hình này!?

Vừa lúc ấy, quản gia Lâm bưng đồ vào, thấy Liên Vi ngồi dưới đất khóc, liền hỏi:

- Phu nhân, cô làm sao vậy?

- Không sao hết, bà ra ngoài đi.- Cô ta chạy đến chỗ phong thư, che giấu mấy tấm ảnh, không ngừng run rẩy hỏi:
- Phong thư này là ai đưa đến vậy?
- Tôi cũng không biết, buổi chiều đã thấy nó trong hộp rồi, có gì không bình thường hả cô?
- Không có gì, bà ra ngoài đi.- Cả người cô ta hỗn loạn, xua tay đuổi bà ra ngoài. . .

30. Chương 30: Thân Phận - Rời Đi

Điện thoại bên cạnh đột nhiên đổ chuông. Trên người cô ta không ngừng sợ hãi, nhìn số lạ trên máy, cũng có thể đoán được đó là ai. Cố gắng bình tâm lại, nhắc điện thoại lên, nhưng tay không ngừng run rẩy, điện thoại xén chút nữa là rơi xuống đất.

- “Chào bà Vương, bà có hài lòng với những bức ảnh không?”
- “Mày là ai?”
- “Haizz, dù sao tôi cũng là người đàn ông của em mà, sao em lại quên nhanh như vậy chứ? Tôi có chút thất vọng nha. . .”
- “Mày muốn gì? Nói mau!”
- “Kể dễ tiện, vô sỉ như tôi giữ những bức ảnh đó làm gì? Đương nhiên là vì tiền rồi! Ba trăm tỷ, tôi sẽ đưa cho cô phim gốc!”
- “Mày có nói được làm được không?”
- “Kể như tôi chỉ cần tiền, chỉ cần đưa tiền vào tài khoản của tôi, tất cả mọi thứ sẽ được xóa dấu vết, coi như chưa xảy ra!? Được chứ? Trong ngày mai, số tiền trong tài khoản tôi mà không có đầy đủ, tôi sẽ tung những tấm ảnh này lên trang bìa, cho tất cả người dân Trung Quốc, đương nhiên trong đó có cả Vương Lăng Thần. Cô nhớ cho kĩ!”

Ngất. . . .

Liên Vi sốt ruột đến mắt đỏ hoe, trong mắt tràn đầy tơ máu. Làm sao cô có thể đưa cho hắn số tiền lớn như thế? Mà ba trăm tỷ có thỏa mãn được lòng tham của tên đó, hay, sẽ còn đòi thêm!?

Cô bị ép cho đến điên lên, ánh mắt nhoe lên tia nham hiểm.

Ba trăm tỷ, cô lấy đâu ra? Chi bằng, lấy một số tiền nhỏ, giải quyết cái mạng của nó cho xong!!!

Chết tiệt. . . .

Liên Vi lấy mười năm tỷ thuê một tên sát thủ, kết liễu mạng của hắn ta, đang chờ thời cơ hành động, cho nên mồ hôi vẫn ướt đầm trán, tay vẫn chắc nịch cầm điện thoại!

Tên đó nghe rất ít khi thất bại, nhưng cũng không nói là hoàn toàn sẽ thành công! Nếu như thất bại, người thiệt hại vẫn là cô!!!

Điện thoại đột nhiên đổ chuông, cô ta gấp gấp nhắc máy, chưa kịp xem số điện thoại: “Giết được tên đó chưa?”

- Con đĩ, mày giám thuê sát thủ đến giết tao, mày cũng tàn nhẫn thật đó, may cái mạng này của tao nó lớn, vẫn chưa chết được. Vậy được thôi, bốn nghìn tỉ, nếu không, những tấm hình này, ta sẽ trực tiếp mang đến cho Vương Lăng Thần!!!
- “Mày điên rồi! Tao làm gì có nhiều tiền như vậy.”
- “Ai mà lại không biết tài sản Vương gia lớn !?”
- “Năm mơ đi, tao không có nhiều tiền như vậy, bằng không, ta lấy số tiền đó, mua cái mạng mày!!”

- “Bằng không, ta sẽ giết con gái mày trước!”
- “Mày. . .dừng tay, đó là con gái của mày... dừng tay... dừng tay lại”
- “Nói cái gì?”- Tên đó không khỏi bàng hoàng.
- “Nó là con gái của mày!”- Liên Vi nói trong ghen ngào, đau khổ, bao nhiêu là những hình ảnh nhục nhã, sỉ nhục đêm hôm đó quay về...
- “Hừ. . .Giờ phút này mày còn muốn lừa tao!?”
- “Không hề! Sau lần đầu tiên đó. ... ta đã mang thai nó!!!”
- “Mày coi tao là thằng ngu? Mày nói một lời, tao liền tin mày?”
- “Tôi nói là sự thật! Nếu nói sai nửa lời, sẽ bị trời đánh chết!”

Đúng lúc ấy, Vương Lăng Thần vừa đi đến cửa phòng, liền dừng người lại...Nhi nhi...không phải con gái hắn!?

- “A..”- Tên bên đó bỗng nhiên hét lớn, vì sát thủ của cô, đã tìm được hắn.

Dùng luôn điện thoại của hắn, nói: ‘Phu nhân, đã hoàn thành nhiệm vụ!’”

****Buổi tối****

Liên Vi vừa chăm sóc xong Nhi nhi, thì quay trở về phòng, thực sự, không biết giải thích với anh thế nào, vì sao chiều nay lại đi về muộn...

Nhưng, cô đâu biết, người kia, đã biết toàn bộ sự thật!?

Vương Lăng Thần rất bình tĩnh, nhẹ hỏi: ‘Nhi nhi ngủ rồi?’Trong giọng nói có sự mệt mỏi dày đặc không tan biến hết, nhưng cũng không hề có tức giận...

- “Vâng”
- “Nói đi,”
- “Nói...nói cái gì?”- Cô ta rơi vào trạng thái hoàn toàn bất động, ấp úng không biết nói làm sao.
- “Thân phận của Nhi nhi.”
- “Anh đã biết!?”- Chắc hẳn bây giờ, anh hận cô lắm. . .: “Anh có hận em không?”
- ‘Không hận, mà giận cũng không, em cũng vì anh mà chịu nhiều khổ rồi, coi như là, chuyện này chưa từng xảy ra đi.’

Giọng Liên Vi không kiềm nén được đau khổ, uất ức gào lên:“Em mới là người bị hại, tất cả là do anh. Nếu không phải ngày đêm anh nhớ tới con ả Hoàng Lệ đó, thì em cũng sẽ không đến bar tìm rượu, không bị người ta cưỡng bức, còn bị chụp ảnh nóng....Sau cùng, em mới là người bị hại!”

Không dám tin tưởng vào lời nói của cô: “Cưỡng bức sao?”

- “Đúng vậy...Sau đó em đã trút rượu anh, cho là chúng ta đã xảy ra quan hệ, em nghĩ có Nhi nhi, sẽ níu chân lại được anh. Nhưng cuối cùng, đó lại là một suy nghĩ vớ vẩn, em không lái được cái gì, kể cả tình yêu của anh. Anh cũng chỉ vì sợ em tổn thương mà cho em sống trong căn nhà này. Nhưng tiền thì làm gì được chứ? Em vốn là cần là tình yêu của anh!Nhưng khi Hoàng Lệ bỏ đi, anh không quan tâm tới em và Nhi nhi, anh có biết như vậy là nhẫn tâm lắm không hả?”
- “Anh xin lỗi. . .Tại sao em lại không nói ra sớm hơn hả?”
- “Ha...Nói ra sớm hơn thì được cái gì, cuối cùng anh cũng có thể ở được bên em và Nhi nhi sao?”
- “Anh xin lỗi, anh rất muốn bù đắp lại cho em nhưng...Hoàng Lệ là người anh yêu, anh không thể từ bỏ cô ấy.”- Anh tiến lại gần, ôm cô vào lòng.

- “Anh thôi đi. Hoàng Lệ cô ta đã từ bỏ anh rồi! Tại sao anh không cho em một cơ hội, tại sao anh lại không từ bỏ cô ta!?”- Cô ta vùng ra khỏi anh, ôm đầu

- “Anh bằng lòng chăm sóc em và Nhi nhi.”

- “Thôi đi! Em là phụ nữ, cũng có tôn nghiêm riêng, không cần sự bố thí của anh...”

Sống mũi cô chợt thấy cay cay, nghĩ cho Nhi nhi. Nhi nhi là cả mạng sống của cô, là cuộc sống của cô. Con bé chỉ cần sống trong vòng tay của cô, không cần lo lắng mưa gió bão bùng bên ngoài làm chi. Nhi nhi, chỉ cần cô bảo vệ!

Anh cũng cảm thấy thực sự đau, cũng không nghĩ cô sẽ lừa dối mình, nhưng làm sao được, lỗi là do anh, nếu cô ấy không tự mình buông xuống, mà anh lại nhấn tâm buông, không phải anh là người độc ác sao? Anh không đủ nhấn tâm bỏ rơi cô. Dù sao, bốn năm qua, không có Hoàng Lệ bên cạnh, anh cũng có cô an ủi, có cô và Nhi nhi cho anh một gia đình, cho anh biết thế nào là hơi ấm của gia đình, thế nào là khi đi xa muốn trở về nhà....

Hoàng Lệ...Anh rất cảm thấy tội lỗi với em...Anh- phải làm sao bây giờ !?

Chạy qua phòng Nhi nhi, sắp xếp hành lí, nói với anh:

-“Em sẽ sang Pháp sống, em sẽ vẫn là em gái của anh, em nghĩ bây giờ quan hệ chúng ta chỉ vậy thôi!”

- “Em định bao giờ trở về?”

- “Không xác định, hoặc cũng có thể là không!”

- “. . .”

Cô buông tay rồi, anh...còn đợi gì nữa....buông tay đi! Có nên không?

Dạ Dạ ta tuy xây dựng Liên Vi là một hình tượng xấu, nhưng khi cô ấy ra đi phải cho đẹp đẽ một chút chứ nhỉ! ^^~ Hahaha

~Sorry vì sự chậm trễ đăng chap.

Chương này khá dài, bù nha~ Nhưng chủ yếu là lời thoại. Mong mọi người cố gắng đọc.

Nhận xét & bổ sung giúp Dạ nha ^^

31. Chương 31: Bắt Cóc (1)

- “Điều tra cho tôi khẩn cấp về bốn năm trước ngày sinh con của Hoàng Lệ”

- “Vâng, chủ tử.”

Anh muốn tìm hiểu rõ, rốt cuộc bốn năm trước, tiểu Kỳ và tiểu Phương là con ai !?

****Tối****

Đang ngồi xem văn kiện, điện thoại đổ chuông, anh liền nhắc máy:

- “Chủ tử, đã điều tra được.”

- “Nói.”

-“Dạ...Bốn năm trước tiểu thư có sinh hai đứa con, tên là Lăng Vũ Kỳ và Lăng Kỳ Thư và...đều là con của ngài.”

- “Đã biết.”- Điều này anh vốn đã đoán ra, nhưng nghe tận miệng của ám vệ mình, mới có thể chắc chắn, tâm trạng vui vẻ lên không ít. Nếu có hai đứa bé kia, là con của anh, vậy tại sao anh không giành lại chúng, làm khó Hoàng Lệ !?

**** Chiều hôm sau - Lăng thị ****

- Lãng tổng, có người tới.

- Mời vào.- Cô vốn là không cần đến công ty, nhưng đây là chi nhánh ở Trung Quốc, dù sao mang bầu cũng chưa lộ ra rõ rệt, nên đi làm có thể bình thường.

- Lãng tổng, xin chào.

- Vương tổng, mời ngồi.- Cô đưa tay ra bắt tay anh, mời anh ngồi xuống ghế.

- Tôi đến đây bàn chuyện, không vòng vo, vào luôn chuyện chính.

- Cứ tự nhiên.

- Tiểu Kỳ và tiểu Thư, là con tôi ?

- Không phải, chúng là con của Ranniel.

- Vậy tại sao chúng lại mang họ Lãng?- Anh thâm sâu dùng đôi mắt quan sát cô, muốn tìm một điểm lúng túng của cô.

- Chúng là trẻ con, không thể nhớ, vốn chúng mang họ của Ranniel.- Cô bình thản đáp.

- Tôi muốn đưa chúng về.- Anh lại tiếp lời, khuôn mặt lạnh băng, không có chút cảm xúc.

- Chúng không phải con anh.- Cô giận dữ đáp.

- Đây là tài liệu mà tôi đã điều tra được, chúng là con tôi, chúng có quyền ở ngôi nhà của tôi.

- Sao chứ? Anh có vợ có con, từ khi tôi sinh chúng nó, anh cũng đâu chăm sóc nó, giờ lại muốn đón chúng nó về, ảo tưởng vậy, không có gì suôn sẻ như vậy.- Nhớ tới chuyện cũ, cô không khỏi cảm thấy chua xót, cái lúc ấy, là lúc mà cô tuyệt vọng nhất, cả người cô yêu cũng yêu cầu cô cắt khỏi tầm mắt của anh ta, cả thế giới quay lưng lại với cô, may sao, cô tìm được một người tốt, đồng cảm, quan tâm và chăm sóc cô.

- Mẹ con Liên Vi đã đi rồi.

Cô chợt cười lớn, nhìn anh, rồi nói bằng chất giọng khinh bỉ:“Haha, đuổi mẹ con Liên Vi đi, đón tiểu Kỳ và tiểu Thư về, anh có thể bí ối được như thế ?”

- Tôi chính là muốn bù đắp cho chúng.

- Chúng có cha, có mẹ, không gì phải bù đắp, chúng không gì là không có, có cả tình cảm gia đình, cuộc sống rất tốt! Mời anh về cho.

Cô nói bằng giọng chắc nịch, sau đó xua đuổi anh về. Giờ phút này, cô thực sự mệt mỏi lắm rồi, không muốn nói thêm về việc này nữa.

Bị cô đuổi về, anh cũng đành đứng lên, xoay người ra về, người ta đuổi, chẳng lẽ còn mặt dày ở lại? Da mặt anh dày, nhưng dày đúng lúc, đúng chỗ !!

*****Tan làm*****

Lúc cô ra gara để lấy xe, thì bị đụng mặt một người đàn ông mặc áo đen. Cũng không để ý lắm, cô vẫn bước đi như thường, sau đó thì bị cái gì đó bịt miệng, rồi mất khép lại, cả một màu đen tối!

Ranniel ở nhà, chờ cô mãi, vẫn không thấy cô về, trong lòng tràn ngập lo lắng.

Cô không phải người hay chạy lung tung. Chẳng lẽ, xảy ra sự cố !?

Vội vàng phái mấy người tới công ty tìm, nhưng rốt cuộc không thấy cô, nhưng có một chi tiết lạ: Người không có, xe vẫn còn !?

Cảm giác bất an, sợ hãi đang dần dần bao phủ lấy trái tim anh.

Đúng lúc ấy, điện thoại anh đổ chuông. Bên kia truyền đến một giọng nói bí ẩn:

- “Ranniel tiên sinh đang tìm người sao?”

Mắt anh nheo chặt lại, đôi bàn tay siết lại, bóp chặt cái điện thoại.

- “Vợ mày, hiện đang ở trong tay tao....”

- “Mày là ai?”- Anh cất giọng lạnh lùng hỏi.

- “Tao là ai? Người mà bị mày dồn vào đường cùng quá nhiều lần, có lẽ mày cũng chẳng nhớ. . . .”

- “Mày muốn gì từ tao?”

- “Từ mày?”- Hắn ta cười lạnh: “Tập đoàn phá sản, vợ con chết, người thân xa lánh, còn hai bàn tay trắng. Tao cũng muốn cho mày nếm thử, cái cảm giác tuyệt vọng ấy....”

- “Mày muốn gì cứ làm với tao, không được làm gì cô ấy, cô ấy vô tội!”

- “Hahaha, xem ra, mày rất quý trọng con ả đàn bà đó! Yên tâm đi, ta sẽ không giết cô ta vội, từ từ giày vò cô ta, rồi quay video lại, gửi cho mày, không phải mày sẽ đau hơn sao? Thử nghĩ xem, người nhin đói nhin nước sẽ sống được trong mấy ngày, lại cộng với hành hạ, tao với mày, thử cá cược xem, cô ta chết trước, hay mày tìm thấy cô ta trước? Haha....”

Cuộc điện thoại, ngắt.....

- “Này này. Chết tiệt!”- Anh cố gắng kiềm nén bản thân, không để cho mình tức giận, chỉ có thể, anh mới có thể cứu cô! Nhưng tay không tự chủ nắm chặt đến bật máu, gân xanh nổi lên, tức giận cầm máy lên: “Tra xem số vừa gọi từ đâu?”

- “Tổng tài, cuộc gọi được gọi từ buồng điện thoại công cộng, khi chúng tôi đến đó, người cũng đã đi...”

- “Tiếp tục tìm, dù có phải lật tung cái Trung Quốc này lên, cũng phải tìm được cô ấy về.”- Dám đụng tới người của anh, chỉ có thể chết, tận tay anh sẽ xé thành trăm mảnh!!!

Anh liền đem mấy nghìn người đi tìm cô....

Nhô nhô, giải thích tí nha, vì cha của Ranniel là tổng thống Anh, nên anh đưa mấy nghìn người đi đều là quân của quân đội, cũng có cả người của nhà anh.

Love all Like, share truyện cho mình nha ^^ Chanh chiu.

32. Chương 32: Bắt Cóc (2)

Trong mơ màng, cô thức giấc cũng loáng thoáng nghe được ai đó nghe điện thoại. Mê man quá lâu mà bây giờ hết kiệt sức lực, bữa tối còn chưa ăn, mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi. . . .

Cố gắng lắm cô mới nâng được cái mí mắt lên, nặng trĩu!

Chỉ nhìn thấy một luồng ánh sáng nhỏ nhoi từ cửa sổ nhỏ nhoi, có vẻ đây là nhà kho, mà có lẽ gần biển, mà tiếng sóng đập rất mạnh, gió lạnh cũng ùa vào. Gần cửa còn có hai - ba tên đang đứng đó nói chuyện, toàn thân màu đen, nhìn thực đáng sợ!

Định di chuyển một chút thôi sao mà khó quá, cả người tê rần rần, nhúc nhích một chút cũng khó, mới biết là mình đang bị trói, bộ áo màu trắng cùng vì thế mà nổi bật lên hẳn mấy vết hằn đen đen, nhưng giờ phút này, làm gì còn tâm trạng để tâm đến việc đó?

- “Nuo ... Nước” - Cô nói khe Khê, near as rên rỉ, cả người khô khát, entire chút nước bọt are no longer!

- “Tỉnh rồi?” - Một bóng dáng cao lớn đi trước mặt cô.

Ai đây?

- “Ông...là ai?...Thả tôi ra.”- Mặc dù biết những lời này thốt ra là thừa, tự biết là ngu ngốc, nhưng vẫn hỏi....

-“Haha, khát nước hả? Uống đi, đây sẽ là lần cuối cùng kì nữ của chúng ta được uống nước!”- Hấn cầm một cốc nước tối, đưa đến trước mặt cô, cô cũng không nhìn rõ mặt hấn, vì ánh sáng chỉ là len lỏi vào, hấn nhắc cầm cô lên, dốc nước vào miệng cô.

Do nước quá nhanh trôi vào khiến cô bị sặc, khá nhiều nước bị đổ xuống áo sơ-mi phía dưới. Bết bết, dính dính, mát mát, cho đến khi gió biển thổi vào –

Lạnh . . .

Hấn ta đặt một chiếc laptop phía trước cô, cách xa khoảng 3 mét.

Nhấn số của anh. . .

Anh liền mở ra xem. . .

Cô, đúng thật là cô rồi!

-“Chuyện gì?”- Anh nhìn thấy cô, trong lòng không khỏi xôn xao, nhưng đứng trước kẻ thù, chẳng lẽ phải biểu hiện theo một cách gọi là vui vẻ? Cố gắng kiềm nén lòng mình mà lạnh lùng. . .

- “Vợ của cậu, đang trong tay tôi, nếu cậu không muốn nó chết, hãy đưa cho ta hai trăm tỷ.”

- “Ranniel... khôn... cần, không cần...đến cứu”- Cô thều thào gọi tên anh, hơi thở cực kì mỏng manh, như một cánh hồng, tưởng chừng như chỉ cần cô khép mắt lại, anh sẽ hoàn toàn mất cô!

-“Con ranh. . .”- Hấn ta thấy cô nói liền dùng dây da đánh thật mạnh vào người cô, một vệt dài trên tay, chiếc áo là áo vest, nhưng là loại mỏng, cũng chỉ là đúng đồng phục, nên đã trúng, ăn sâu vào da thịt, cô lại là con gái, vốn không thể chịu được loại áp lực lớn như vậy. Máu từ tay dần dần chảy xuống theo vệt dài, nhanh chóng đã nhuộm màu ống tay áo thành màu đỏ, cực kì đáng sợ. . .

- “Ông giám...!?”

- “Tại sao không? Người đã phá hủy mọi sự nghiệp của ta, phá hủy gia đình, người thân ta, giờ đến lượt ta cho người nếm thử cảm giác đau đớn này. Nhìn xem, Ranniel tiên sinh thường ngày nổi tiếng là bình tĩnh, mà hôm nay lại thành một dạng như thế này, dù ta có chết cũng mãn nguyện rồi, haha...”- Anh đứng là bây giờ, cực kì, cực kì thâm, áo thì bẩn, râu ria lồm xồm, chứng tỏ lâu ngày chưa tắm giặt, cả người cũng bắt đầu bốc mùi. . .

Thê thảm, cực kì thê thảm!

- “Papa, papa,...”- Từ ngoài cửa vọng vào hai tiếng ngây ngô của hai đứa trẻ. Anh đau lòng lắm! Chúng luôn hỏi Lệ nhi đi đâu, anh chỉ đành nhắm mắt nói dối: Mama đi công tác, vài ngày nữa sẽ về.

Cửa phòng liền mở ra. . . Hai đứa trẻ vào thì nhìn thấy cha đang bất bình đứng bên cạnh cái máy tính kia. Tò mò liền đi vào. . .

Đập vào mắt hai đứa bé là hình ảnh mama của hai đứa đang bị trói trước cái cửa sổ của một nhà kho, đầu tóc bù xù, máu đỏ thấm tay áo, nhìn mà hoảng hồn, thậm chí, tiểu Thư nhỏ còn khóc toáng lên, ôm chân anh, không ngừng giẫy dụa:

- “Papa, mama kìa, mang mama về đi, mang về đi, nhớ mẹ lắm rồi, mẹ kìa, mẹ kìa.”- Cô bé vừa nói vừa chỉ vào màn hình máy tính.

Anh chỉ ngậm ngùi không nói gì, ôm hai đứa trẻ vào lòng. Anh cũng không biết làm gì nữa, lòng anh cứ rối bời mãi, mà...nơi đây mắt kia cũng không nhìn nổi mà trào ra từng giọt nước mắt, không màu, lăn dài bên má, người đàn ông cao cao tại thượng, lần đầu tiên khóc, mà là vì một người con gái. Người con gái duy nhất làm cho anh khóc, cho anh bế tắc, chỉ có thể là cô!

- ” Xem ra, tình cha con các người cũng thật là đậm thắm quá đi, nhìn mà rớt nước mắt. . .”

Nói xong, màn hình chợt tắt!

Xin lỗi các bạn rất nhiều vì sự chậm trễ nha, vì là mình mất nick facebook nên không nhanh nhẹn để đăng truyện được. Xin lỗi nha!

Ủng hộ cho mình truyện “Anh sẽ mãi mãi bên em” nha. Cũng đăng trên web này, cảm ơn!

33. Chương 33: Bắt Cóc (3)

Ở nơi cách rất xa trung tâm Bắc Kinh phồn hoa, cô đang cố gắng để mà hít thở. Hai cánh tay đã hoàn toàn tê rần, không thể di chuyển, dù là một chút. . . Cả người chẳng chịu những vết đánh màu đỏ nhuộm máu, nhìn mà thấy ghê, không biết từ lúc ấy, hắn đã đánh cô bao nhiêu roi, cô cũng không nhớ, chỉ biết rằng, máu đã nhuộm đỏ cả áo rồi, máu còn chảy một vùng ở trên sàn, nhờ gió biển mà cũng đã khô, còn cô thì đang co ro, gió biển, lần đầu tiên cô thấy ghét nó đến thế!

Đây là một ngôi nhà cũ nát bên bờ biển, đúng hơn là một ngôi nhà hoang, xơ xác đến hoang sơ, dường như đã bỏ lâu lắm rồi.

Bây giờ đã 12 giờ khuya, trời rét lắm, gió biển lùa vào, cô không rét, nhưng run...Đôi môi nhỏ nhắn cứ thều thào: “Rann..Ranniel...cứu...em”. Đúng là khi gặp anh, cô nói không cần anh đến cứu, nhưng lúc này, cô thực sự sợ hãi, thứ cô cầu mong duy nhất bây giờ, Ranniel ở bên cô. . .

Cô sợ bóng tối, bởi lẽ nó thật cô đơn và lạnh lẽo còn có cả...nguy hiểm!

Cái ngày định mệnh hôm ấy, ở bãi biển bên Pháp, cô và chị cô chơi đùa bên biển. . .

Nhưng cô và chị cô, là thiên kim tiểu thư con nhà danh giá, khi những cái đầu ngây thơ chưa hiểu cái gì gọi là ‘mặt tối của xã hội’, thì cũng là lúc mà những mối nguy hiểm rình rập.

Chẳng có gì ngoài: Bắt cóc tổng tiền.

Cô và chị cô, cùng bị bắt vào một ngôi nhà ở khu vùng hoang vắng, cách ly với thành phố, hắn hành hạ cô và chị cô, không cho ăn, uống bất cứ thứ gì. Vì đã đứng lên bảo vệ cho cô mà chị đã bị hắn đè xuống nền nhà lạnh buốt mà xâm phạm vào chị.

Hắn cứ thô bạo xâm chiếm chị, mà cô, chỉ biết lủi thủi ở góc phòng, ôm đầu nhìn chị gái mà khóc, nhìn gã đàn ông thối rửa đang đè chị xuống sàn mà căm phẫn.

Chị cũng do mất quá nhiều máu mà chết, cái xác lạnh cứng, gương mặt nhợt nhạt, nhìn nó mà lòng cô đau như cắt, cô tự cho mình là nguyên nhân gây ra cho chị cái chết.

Cha mẹ cũng vì lần ấy mà giám sát cô hơn, luôn chỉ cho cô những mặt tối của xã hội.

Nhưng, họ đã quên chỉ cho cô những mặt tốt của nó. . .

Cũng sau lần đó, cô coi biển là bạn, là mối liên kết giữa cô và chị gái, bóng tối, cô sợ nó, vì khi buông xuống, cũng là những mối nguy hiểm rình rập. . .

Đêm nay, là một đêm cực kì yên tĩnh. Có phải không, hay là nơi đây cách xa thành phố? Cô đang tự đổ cho cái gọi là ‘số phận’. Phải chăng, số phận là cái sức mạnh vô hình, mà ta chỉ có thể chấp nhận, mà không thể chối bỏ nó?

Lại một ngày nữa trôi đi, mà vẫn không tìm được tung tích cô. Anh sắp bị dẫn dắt đến điên luôn rồi.

Hàng ngày ra ngoài một lúc tìm cô, cho đến đêm thì lại đập phá đồ đạc như một con thú dữ cuồng dã vào ban đêm. Cứ mỗi ngày, anh lại nhận được hai cái đĩa của cô, nhìn người con gái trong hình ngày càng thâm, bức anh đến điên lên. Chẳng ai dám đến gần anh, chỉ sợ là vật cho anh chuốc giận, người gần lại anh duy nhất chỉ có tiểu Kỳ và tiểu Thư, vì không có mama ở nhà mà hai đứa cùng anh ngủ chung một giường, hai đứa nhỏ là nguồn động lực duy nhất để anh. . .

Anh đã phái tổng cộng là hơn bốn nghìn người, mười ba máy trực thăng, vậy mà, cô, như hơi nước, biến mất khỏi thế giới này. . . Cô không được ăn, không được uống hai ngày, anh cũng không ăn, không uống hai ngày. Đêm đêm lại đập vỡ đồ đạc, như một con thú dữ, mất đi thứ quý giá nhất của cuộc đời, gặp sóng gió chỉ muốn gục ngã. . .

Xin lỗi, không có em, anh không bước được tiếp. . .

Tình yêu như sương đầu cành

Thật đẹp và thật mỏng manh....

Ở nơi cách rất xa trung tâm Bắc Kinh phồn hoa, cô đang cố gắng để mà hít thở. Hai cánh tay đã hoàn toàn tê rần, không thể di chuyển, dù là một chút. . . Cả người chẳng chịt những vết đánh màu đỏ nhuộm máu, nhìn mà thấy ghê, không biết từ lúc ấy, hấn đã đánh cô bao nhiêu roi, cô cũng không nhớ, chỉ biết rằng, máu đã nhuộm đỏ cả áo rồi, máu còn chảy một vùng ở trên sàn, nhờ gió biển mà cũng đã khô, còn cô thì đang co ro, gió biển, lần đầu tiên cô thấy ghét nó đến thế!

Đây là một ngôi nhà cũ nát bên bờ biển, đúng hơn là một ngôi nhà hoang, xơ xác đến hoang sơ, dường như đã bỏ lâu lắm rồi.

Bây giờ đã 12 giờ khuya, trời rét lắm, gió biển lùa vào, cô không rét, nhưng run...Đôi môi nhỏ nhắn cứ thều thào: “Rann..Ranniel...cứu...em”. Đúng là khi gặp anh, cô nói không cần anh đến cứu, nhưng lúc này, cô thực sự sợ hãi, thứ cô cầu mong duy nhất bây giờ, Ranniel ở bên cô. . .

Cô sợ bóng tối, bởi lẽ nó thật cô đơn và lạnh lẽo còn có cả...nguy hiểm!

Cái ngày định mệnh hôm ấy, ở bãi biển bên Pháp, cô và chị cô chơi đùa bên biển. . .

Nhưng cô và chị cô, là thiên kim tiểu thư con nhà danh giá, khi những cái đầu ngây thơ chưa hiểu cái gì gọi là ‘mặt tối của xã hội’, thì cũng là lúc mà những mối nguy hiểm rình rập.

Chẳng có gì ngoài: Bắt cóc tống tiền.

Cô và chị cô, cùng bị bắt vào một ngôi nhà ở khu vùng hoang vắng, cách ly với thành phố, hấn hành hạ cô và chị cô, không cho ăn, uống bất cứ thứ gì. Vì đã đứng lên bảo vệ cho cô mà chị đã bị hấn đè xuống nền nhà lạnh buốt mà xâm phạm vào chị.

Hấn cứ thô bạo xâm chiếm chị, mà cô, chỉ biết lủi thủi ở góc phòng, ôm đầu nhìn chị gái mà khóc, nhìn gã đàn ông thối rửa đang đè chị xuống sàn mà cương bức.

Chị cũng do mất quá nhiều máu mà chết, cái xác lạnh cứng, gương mặt nhợt nhạt, nhìn nó mà lòng cô đau như cắt, cô tự cho mình là nguyên nhân gây ra cho chị cái chết.

Cha mẹ cũng vì lần ấy mà giám sát cô hơn, luôn chỉ cho cô những mặt tối của xã hội.

Nhưng, họ đã quên chỉ cho cô những mặt tốt của nó. . .

Cũng sau lần đó, cô coi biển là bạn, là mối liên kết giữa cô và chị gái, bóng tối, cô sợ nó, vì khi buông xuống, cũng là những mối nguy hiểm rình rập. . .

Đêm nay, là một đêm cực kì yên tĩnh. Có phải không, hay là nơi đây cách xa thành phố? Cô đang tự đổ cho cái gọi là ‘số phận’. Phải chăng, số phận là cái sức mạnh vô hình, mà ta chỉ có thể chấp nhận, mà không thể chối bỏ nó?

Lại một ngày nữa trôi đi, mà vẫn không tìm được tung tích cô. Anh sắp bị dẫn vật đến điên luôn rồi.

Hàng ngày ra ngoài một lúc tìm cô, cho đến đêm thì lại đập phá đồ đạc như một con thú dữ cuồng dã vào ban đêm. Cứ mỗi ngày, anh lại nhận được hai cái đĩa của cô, nhìn người con gái trong hình ngày càng thâm, bức anh đến điên lên. Chẳng ai dám đến gần anh, chỉ sợ là vật cho anh chuốc giận, người gần lại anh

duy nhất chỉ có tiểu Kỳ và tiểu Thư, vì không có mama ở nhà mà hai đứa cùng anh ngủ chung một giường, hai đứa nhỏ là nguồn động lực duy nhất để anh. . .

Anh đã phải tổng cộng là hơn bốn nghìn người, mười ba máy trực thăng, vậy mà, cô, như hơi nước, biến mất khỏi thế giới này. . . Cô không được ăn, không được uống hai ngày, anh cũng không ăn, không uống hai ngày. Đêm đêm lại đập vỡ đồ đạc, như một con thú dữ, mất đi thứ quý giá nhất của cuộc đời, gặp sóng gió chỉ muốn gục gãi. . .

Xin lỗi, không có em, anh không bước được tiếp. . .

Tình yêu như sương đầu cành

Thật đẹp và thật mỏng manh....

Vài tiếng sau, lại có một chiếc đĩa được gửi tới. Anh nhanh tay cầm lấy cái đĩa, mở lên laptop, lại một video nữa được gửi đến. . .

- “Sao hả, Ranniel tiên sinh vẫn chưa tìm được sao?”- Hấn nói chậm rãi, xong lại đánh vào người cô một roi, thật mạnh, anh ngồi bên này vẫn còn cảm nhận được lực của nó. . .

Vút...Chát..Chát

- “Dừng...dừng...lại...Biển..biển”- Tiếng roi cứ liên tục quất vào người cô, cô cứ đau đớn kêu la, nhìn đáng người trong kia, mỗi lần gửi video lại tiêu tụy đi rất nhiều.. . .

- “Thằng khốn, mau dừng lại!”- Anh không tự chủ mà gào lên, nhìn cô bị hành hạ, đau đớn kêu la, mà anh lại chỉ biết ngồi đây mà la hét, không thể giúp gì được cô. Cảm thấy bất lực, bàn tay anh liền siết chặt lại, chặt đến nổi rỉ máu, nhưng cái người kia vẫn không hề mảy may để ý tới.

- “Rann...Ranniel...”-Cô bất lực, thều thào gọi tên anh.

- “Mày hãy nghe đi, haha, nó đang gọi tên mày đấy.”- Ranniel nghe xong ánh mắt hằn rõ lên tia lửa đỏ, hận không thể bóp chết hắn ta.

- “A,hic...Biển...aa..”- Cô dùng sức to nhất để cầu cứu anh, liền bị hắn ta quất roi vào người hai cái, cô liền ngất đi. . .

Đoạn video bị ngắt!

- “Đi lục tung toàn bộ các khu biển cho ta, dù có phải lục tung cái Châu Á này lên cũng phải tìm được cô ấy!”

34. Chương 34: Bắt Cóc (4)

- “Con ranh! Mày dám nói cho nó biết địa điểm sao?”- Hấn vừa nói vừa quất roi thật mạnh vào người của cô. . .- “A..hic...a..”- Cô không còn sức để kêu nữa rồi, chỉ còn biết chịu đựng, liên tiếp những phát roi vào người cô. Đã hai ngày không ăn không uống, cô không chịu nổi nữa rồi...

- “Mày phải chết!”- “Vút..vút...chát..”- Tiếng roi cứ vang liên tục trong màn đêm...

- “Thả...tô..tôi ra..đồ sát..t...nhân.”- Cô giọng yếu ớt cầu xin, giọng mềm mỏng như một cánh hoa mềm mại, tưởng như chỉ cần làn gió nhẹ là bay đi mất, nhưng cánh hoa hồng không tràn ngập sức sống, mà là đang ngập ngoài giữa sự sống và cái chết!

- “Sát nhân!? Con khốn, câm miệng lại, chính hắn mới là kẻ sát nhân.”

- “Không...khôn..g phải, nếu...mà..à..ông không...tham..m lam thì ...sẽ..khôn..g như...vậy...”

- “Câm miệng!”- Bị cô nói trúng tim đen, hắn như một con thú dữ bị cắn, điên cuồng xông tới, vun vút những roi da vào người cô.

“Choang”- Tiếng của chiếc bình vang lên.

Hắn do quá tức giận, không thể kiềm nén mà dùng chiếc bình ném thẳng vào cô. Đầu cô bê bết là máu.

Sau đó thì ngất đi....

- “Chạy trốn! Trước khi hắn đến, ta phải chạy trốn..”- Hắn điên cuồng mà chạy ra ngoài, chẳng để ý cô ở bên trong đã ngất tự lúc nào.

- “Thiếu gia, lần này là một chiếc USB gửi đến.”- Hắn liền nhận rồi mở lên máy tính, xong, liền chạy ra xe, với tốc độ nhanh nhất phóng về phía làng chài bên bờ biển.

Vì, trong cái USB đó, là hình ảnh của cô, toàn thân bê bết máu, lạnh run giữa cái gió biển lạnh buốt!

Mà, chiều tà rồi, thủy triều đã lên rồi, cô...liệu có thể...qua được không?

Anh nhanh chóng chạy xuống, lần mò khắp bãi biển tìm kiếm cô.

- “Lệ nhi, Lệ nhi, em ở đâu....”- Giữa bầu trời đêm, giữa bãi biển rộng lớn, tiếng người đàn ông mạnh mẽ hét to tên một người con gái. Giọng nói khàn khàn, nhưng trong đó là chứa chan bao nỗi niềm, nhiều nhất là sợ hãi, khàn khàn đến phát rung...vì, anh sợ mất người con gái ấy!

Thấp thoáng gần bờ là một ngôi nhà gỗ nhỏ, bị thủy triều dâng đã ngập đến hơn chân nhà, anh nặng nề từng bước đi về phía ngôi nhà đó.

Sau ít phút đi tìm, anh thấy cô đang bị trói chặt với một chiếc dây ở góc phòng, nước biển đã dâng tới tận cổ, cả người chằng chịt những vết thương, còn nhiều hơn những gì anh thấy ở trong video. Cô bị thương mà ngâm trong nước mặn, quả thật sẽ rất đau. Với anh, là đàn ông, thì còn có thể chịu được. Nhưng cô là con gái, sức lực của cô chỉ bằng một phần mười anh. Lại phát hiện trên đầu cô có một vết thương, liền không nhịn được đau lòng: “Lệ nhi, cố gắng lên, có anh ở đây, em sẽ sống, anh sẽ cứu em...”

Nước biển đã dâng tới gần miệng cô rồi...

Anh liền nhanh tay tháo sợi dây, thì lại phát hiện tay cô nối với một sợi dây được gắn ở trên tường cao. . .

Bom!

- “Shit!”- Anh rửa thầm, ngược mắt lên nhìn cô, thấy nước đã dâng qua đầu, liền ngoi lên mặt nước, đỡ lấy mặt cô, thở hổn hển nói: “Lệ nhi, gắng lên.”

Sau đó anh lại lặn xuống, dùng toàn bộ sức lực tháo sợi dây ra, kéo đến nổi mà tay anh nổi đầy gân xanh. .

Anh lại dùng sức, nhưng không kéo, mà tháo nó ra, cũng may là sợi dây này dày, nhưng lại bị nước biển cọ xát, nên cũng mềm hơn một phần!

Anh nhanh chóng kéo cô lên bờ. Cùng lúc đó, cũng là lúc mà quả bom nổ.

Nhưng do áp suất của nước mà quả bom nổ nhỏ hơn một chút.

Chiều tà, một buổi chiều thật lạ, bầu trời trải một nền đỏ rực, giống như màu máu, mà nơi này, lại có một màu đỏ rực nổ tung, hôm nay, tất cả đều màu đỏ, màu của máu. Nhưng sao anh chẳng nhìn thấy màu gì nhỉ? Anh chỉ còn nhìn thấy cô thôi.

Ba ngày, là quá dài, anh nhớ cô quá....

Cô đấy!

Mama của tiểu Kỳ và tiểu Thư đấy...

Và, người mà anh yêu đấy....

Đúng lúc ấy, quân tiếp viện vừa tới nơi, anh liền ra lệnh: “Bắt hắn cho ta. Không được để hắn ta lên ra nước ngoài.”

- “Dạ, chủ tử.”

Nói xong, anh liền đưa cô lên xe, phóng thẳng tới bệnh viện.

35. Chương 35: Gặp Lại

Bệnh viện Vương Lăng - một bệnh viện lớn nhất ở thủ đô Bắc Kinh, nổi tiếng về kinh nghiệm dày dặn của các bác sĩ, phương pháp chữa bệnh, công cụ phẫu thuật, tất cả đều là tiên tiến(*).(*) Ở vị trí hàng đầu, vượt xa phát triển chung.

Wang Lăng là bệnh viện do tập đoàn Vương thị đầu tư, Vương là chỉ Vương gia, Lăng là chỉ Lăng gia, từ đó có thể thấy được sự gắn bó cực kì mật thiết giữa hai nhà.

Lăng lão cũng từ Anh quốc mà quay trở về Bắc Kinh, vừa đặt chân xuống máy bay đã vội vàng đến bệnh viện, tới nơi đã thấy Ranniel ngồi dưới sàn cạnh cửa phòng cấp cứu.

- “Lệ nhi, sao rồi?”- Ông cất tiếng hỏi nhỏ.

Đúng lúc ấy thì cửa phòng phẫu thuật mở ra, hai người vội vàng xông đến tới tấp hỏi, bác sĩ nghiêm giọng nói:

- “Bệnh nhân đang ở tình trạng khá yếu, vết thương trên người thì có vẻ là không sâu lắm, nhưng vết thương trên đầu cực kì sâu, mất quá nhiều máu, vì vậy...”

Bác sĩ chưa kịp nói hết thì: “Shit! Vương thị nuôi các ông làm bù nhìn à, bệnh nhân cũng không cứu được.”

Bác sĩ lập tức tái mét mặt.

- “Dừng lại, dừng lại, bình tĩnh. Đừng làm vậy!”

- “Tôi nói cho các người biết trước, nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, tôi sẽ cho các người sống không bằng chết, cho cả Vương thị nhà các người sụp đổ!”- Anh rít lên, lực đạo ở tay cũng do đó mà tăng lên, rồi dần buông lỏng.

- “Bệnh nhân...Bệnh nhân đang cần máu gấp mà...máu cô ấy thuộc dòng máu hiếm, nếu như có thể phẫu thuật ngay bây giờ, đứa bé cũng sẽ an toàn.”- Bác sĩ nhẹ giọng nói, vừa nói vừa nhìn sắc mặt anh.

- “Lấy máu của ta.”- Lăng lão vội vàng lên tiếng.

- “Nhưng...”- Anh ngập ngừng, lỗi là do anh để cô bị như vậy, cuối cùng lại để Lăng lão nhúng tay đến.

- “Đi thôi.”- Lăng lão thúc dục bác sĩ, dù đứng ở đây tranh cãi, cũng không thể giải quyết được gì, từng giây từng phút là vàng là bạc, là sợi dây ranh giới giữa sinh và tử của cô!

**

Sau ba ngày, sức khỏe cô nhanh chóng cải thiện đến đáng ngạc nhiên.

Mà, đứa bé trong bụng cô cũng an toàn, chỉ là bị động nhẹ, không có gì đáng lo lắng. Đang ngồi vuốt ve bụng mình, chợt có tiếng gõ cửa, cô nói vọng ra: “Mời vào!”

Người đó lập tức mở cửa đi vào.

- “Tôi mang đồ bồi bổ cho em đây.”- Anh ta đi vào, để tất cả những đồ mua xuống bàn, giọng nói trầm trầm, khàn khàn ấy là giọng nói mà cô nghĩ tưởng chừng đã quên rồi, mà hôm nay lại được nghe lại, và còn nhìn thấy tận mặt anh ta. Người ấy không ai khác là Vương Lăng Thần.

- “Có việc gì không?”- Cô lạnh lùng hỏi, vì cô không muốn có bất cứ cái gì dây dưa đến anh, càng đụng chạm nhiều, sẽ càng thương đau nhiều hơn!

- “Tôi chỉ đơn giản là đến thăm em thôi.”- Anh cũng nhàn nhạt đáp lại.

Cô cũng không muốn nói nhiều với anh lắm. Vì cô, đã có những suy nghĩ, nếu mai này, hai người có gặp lại, thì sẽ cảm thấy đau đớn một đàn con cháu, chứ không phải là cái sự gặp gỡ đau thương như thế.

Cô không trả lời nhiều, nên anh cũng như vậy mà nói ít đi, cả căn phòng tràn ngập một bầu không khí u ám đến đáng sợ.

“Cạch.”- Tiếng mở cửa vang lên.

- “Chào.”- Ranniel vừa vào nhìn thấy anh thì gương mặt bỗng chốc cứng đờ, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ hòa nhã.

- “Chào.”

Ranniel gật đầu thay cho trả lời, đi tới cạnh giường bệnh, ngồi xuống, nhắc nhắc người cô lên, để cô tựa vào ngực anh, bắt đầu bón cháo cho cô. Nhìn trong mắt anh ta toàn bộ là sự nhu mì hiếm thấy, lại thấy cô tràn ngập hạnh phúc, nơi đây, đau lắm!

- “Tôi xin phép, tôi sẽ chờ anh ở ngoài.”- Anh đứng thẳng người chào, xoay người đi ra ngoài.

- “Được.”- Ranniel nhanh chóng đồng ý.

- “Có việc gì vậy?”- Cô ngạc nhiên hỏi, lại thấy anh không hề đáp lại, tức giận nói: “Ghét.”

Anh thích nhìn nhất là khi cô nói từ ‘ghét’. Môi đỏ cứ chu lên, má hồng phúng phính, thỉnh thoảng còn cắn vào tay anh, lấy tay đấm ngực anh, nhưng anh mặc cô làm càn. Vì anh biết, cô chỉ làm mỗi hành động này với anh, nên trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

- “Cảm ơn anh đã đến thăm vợ tôi.”- Ranniel đứng thẳng người, đối diện anh, nghiêm túc nói.

- “Từ giờ, tôi giao Lệ Nhi cho anh, nhưng nếu anh để cô ấy chịu nhiều ủy khuất, tổn thương, tôi sẽ không cần biết cô ấy như thế nào, nhất định sẽ giành cô ấy về tay tôi.”- Nhìn một màn ‘anh anh, em em’ của Lệ Nhi và Ranniel, anh có thể thấy được tình yêu của anh ta dành cho cô.

Tình yêu của Ranniel với cô, chắc chắn chỉ có bằng hoặc hơn anh, không bao giờ ít hơn cả! Anh dám chắc khẳng định như vậy!

36. Chương 36: Hôn Lễ Thế Kỉ (1)

Sức khỏe cô rất nhanh chóng cải thiện nên chỉ năm ngày sau cô liền được Ranniel đưa về nhà.

Buổi tối, sau khi đánh răng rửa mặt xong, cô liền ngồi ôm chiếc máy tính nói chuyện với Hướng Lãnh Nhi. Cô đang yêu cầu cô ấy phải trở về để làm phù dâu cho cô trong ngày cưới. Bởi vì sau khi cô đi, Lãnh Nhi cũng không có tâm trạng mua vé máy bay đi xuyên qua năm châu bốn biển, chẳng đoái hoài đến ý đến cô, làm cô tức phát điên!

- “Lãnh Nhi, cậu nhất định phải về tham dự lễ cưới của mình đó, cậu có biết rằng phụ nữ mang thai không thể khóc quá nhiều không? Nếu không sau này em bé sẽ hỏi sao mắt nó không giống với những đứa trẻ khác, mình phải làm sao, ô...ô...”- Cô vừa nói vừa cầm khăn giấy chấm chấm nước mắt, vẻ rất đau thương.

- “Rồi rồi, Lệ Lệ cô nương, rốt cuộc kết hôn vào ngày nào, ở đâu, để mình còn biết đường mà về!”- Lãnh Nhi đỡ khóc đỡ cười với cô, cô đúng là lâu ngày sống với Ranniel mà quên đi cái tính tự lập vốn có rồi, lại trở thành một em bé chuyên làm nũng, lại rơi vài giọt nước mắt làm ỷ mình như vậy....Cô, bị chồng phúc hắc dạy hư rồi!

- “Mình cũng không biết nữa, tất cả Ranniel đều không nói cho tớ.”- Cô về cái này cũng gọi là ‘mù tịt’. Tất cả đều là do Ranniel sắp xếp, cô chỉ việc ngồi ăn quả vàng.

(__ __)

Trong đầu Lãnh Nhi chảy đầy vạch đen, vốn Lệ Nhi là cô dâu, mà đến địa điểm tổ chức, thời gian tổ chức cũng không biết. Rốt cuộc để cô ấy bên Ranniel là để cô ấy thông minh lên hay là để ngu dốt hơn đây? Đúng là bị Ranniel cưng nựng đến không còn gì để nói mà !!!

- “Bạn à, cô dâu mà chỉ ngồi một chỗ ăn quả vàng, được chồng yêu cưng nựng, chăm sóc từng li từng tí như vậy, quả thật bạn là cô dâu hạnh phúc nhất trên đời này!”- Lãnh Nhi cười đến bất đắc dĩ, nhưng trong lời nói tràn đầy vẻ hâm mộ.

- “Lãnh Nhi à, đến hôm đấy cậu nhất định phải đến làm phù dâu cho mình, nếu không mình sẽ đoạn tuyệt bạn!”- Kết hôn là truyện lớn cả đời, cô rất hy vọng Lãnh Nhi có thể tham dự.

- “Ừ, đám cưới của cậu nhất định phù dâu sẽ là mình, may sao là mình không còn làm phù dâu tới hai lần nữa, chỉ sợ sẽ không còn ai lấy.”- Lãnh Nhi trêu ghẹo nói, tay vuốt vuốt mắt, như là nước mắt sắp rơi.

- “Nào, nói bậy, Lãnh Nhi phong tình vạn chủng, làm gì có chuyện không có người rước chứ.”- Cô phải phui miệng bạn thân, chuyên gia nói bậy.

Hai người cứ “Lãnh Nhi à”, “Hoàng Lệ ơi” cho đến hơn nửa tiếng, mà đến lúc Ranniel tắm xong rồi, ngồi trên ghế sofa đến năm phút rồi, vậy mà cô vẫn không đoái hoài gì đến anh.

Điều này khiến anh cực kì phẫn nộ!

Bác sĩ nói phụ nữ mang thai không thể ngồi trước máy tính quá lâu, phóng xạ sẽ làm tổn thương người mẹ và em bé.

Anh đi tới chỗ cô từ lúc nào, vậy mà cô vẫn không biết, hai người nói chuyện với nhau như cá gặp nước, dù sao cũng là một quãng thời gian dài không gặp nhau, mà lại là con gái, rất có nhiều tâm sự.

“Cốp” - Anh tức giận mà đóng cái máy tính lại, liền đề cô xuống, vuốt ve mái tóc cô.

- “Em dám không để ý tới anh?”- Anh trừng mắt nhìn cô, nhưng nếu nhìn rõ thì có thể nhận ra nhu tình thâm luyện trong đó.

- “Sao không chứ?”- Cô vẫn đang tức giận vụ vừa rồi anh tự ý cướp chiếc máy tính của cô, tức giận mà phồng miệng trợn má, cãi bướng với anh.

- “Em dám....!?”- Anh trừng mắt nhìn cô.

Cô chọc giận anh rồi nha!

Thấy anh tức giận, cô chỉ cười hihi, lấy tay tựa lên lồng ngực rộng lớn của anh, nỉ non nói; “Em biết lỗi rồi mà.”

- “Bây giờ mới nhận ra?”- Anh nhìn cô, nói tiếp; “Muộn rồi!”

Anh vùi đầu vào tóc cô, vuốt ve cơ thể cô.

Cô tựa vào lồng ngực anh, cảm giác da thịt chạm da thịt thật dễ khơi dậy thêm muốn mà. Lại nhìn vào lồng ngực rộng lớn của anh vẫn chưa mặc áo, cô liền không khỏi đỏ mặt. Mà anh nhìn cô, còn càng thấy thêm muốn hơn!

Cô mang thai nên không thể mặc đồ bó sát, sẽ cực kì khó chịu, vậy nên hoàn toàn mặc đồ thoải mái. Chỉ mặc một chiếc áo sơ mi của anh, tuy cô khá cao nhưng với áo sơ mi của anh vẫn đủ che qua mông nên thấy cái quần tam giác được may kì công thoát ẩn thoát hiện không khỏi khiến anh nổi lên thêm muốn.

Mà cô, cả bra cũng không mặc! Đúng là giết chết anh mà. . .

- “Ranniel, bao giờ sẽ tổ chức đám cưới?”- Cô tò mò ngược nhìn lên hỏi anh.

- “Bí mật.”

- “Đi mà, hôm đó em muốn Lãnh Nhi được về.”- Cô nũng nịu cầm chắc bắp tay anh, lắc đi lắc lại.

- “Mọi chuyện để anh lo liệu.”- Cô đang là người mang thai, anh không muốn cô lo quá nhiều thứ, chỉ cần cô sống thoải mái, anh sẽ đều làm hết tất cả mọi việc, anh muốn làm cho cô một hôn lễ thể kỉ, trọn đời khó quên.

Không gian trong phòng chìm vào một khoảng im lặng.

- “Hai ngày nữa.”- Một lúc sau, anh mới nhàn nhạt mở miệng, anh cũng chỉ nói ra để cho cô chuẩn bị sẵn thôi, sợ cô đến lúc đó sẽ vì tay chân luống cuống quá mà không biết nên làm cái gì!

37. Chương 37: Hôn Lễ Thế Kỉ (2)

Cô kinh ngạc há to mồm: “Hai ngày nữa!?”- “Ừ, sẽ tổ chức ở Pháp.”- Anh nói với chất giọng cực kì thần nhiên, như rằng đó là lẽ đương nhiên.

- “Nước Pháp?”- Cô lại một lần nữa kinh ngạc, thật không thể tin nổi.

- “Ngoan, tất cả anh đều đã chuẩn bị rồi, hãy đi ngủ, để rồi em sẽ làm cô dâu xinh đẹp nhất! Chiều mai sẽ có máy bay tư nhân của anh tới đón em, nhưng anh bận việc nên không thể đi cùng em được, nhưng em sẽ có bạn đồng hành!”- Anh gật đầu.

- “Tại sao anh lại không đi cùng em? Bạn đồng hành cùng em là ai?”- Thấy anh nói như vậy trong lòng cô không khỏi có ỷ khúc, người đi cùng cô là người nào!?

- “Bảo bối, có gì ngày mai sẽ nói sau, bây giờ ngủ là trên hết!”- Anh vuốt ve mái tóc cô, nhẹ nhàng nói.

Thấm thoát đã đến chiều hôm sau, cuối cùng cũng đã có thể giải thoát được cái thắc mắc trong lòng cô.

Khoảng bốn giờ chiều, trên sân tennis có một chiếc máy bay tư nhân hạ cánh. Hai hàng người mặc áo đen xếp thành hàng ngay ngắn, tạo thành một đường đi ở giữa, nơi đó không ai khác là để cô bước đi!

Vừa bước đến bậc thứ nhất của máy bay, cô không khỏi há hốc mở to miệng, cô nằm mơ cũng không nghĩ đó là Lãnh Nhi, chỉ nghĩ đó là một ứng vệ nào đó được anh tin tưởng giao nhiệm vụ thôi!

- “Lãnh Nhi, thực sự là bạn?”- Cô không kìm nén được vui sướng mà nhảy tót lên máy bay, ôm chầm lấy cô bạn sau một quãng thời gian dài không gặp mặt.

Bốn năm, tưởng chừng như là một thời gian rất dài.

Bốn năm - đủ để thay đổi một thành phố.

Bốn năm - đủ để thay đổi một con người.

Nhưng.... Bốn năm - không đủ để thay đổi tình cảm bền chặt giữa cô và Lãnh Nhi!

- “Bà cô của tôi ơi, đi từ từ từ từ, đã là mẹ của ba đứa con, mà vẫn còn tùy tiện như thế.”- Lãnh Nhi tay ôm bạn, mồm miệng giảo hoạt không ngừng giảo huấn.

Cô không đáp lại, chỉ lẳng lặng cười ‘hihi.’

- “Lãnh Nhi, mình nhớ bạn đến sắp chết luôn rồi!”- Cô dùng tay ôm chặt bạn, vui sướng nói, trong lòng không ngừng tuôn ra một dòng nước ấm áp vì sự sắp đặt của “Ông xã”.

- “Mình cũng thế.”- Tối hôm qua khi Ranniel gọi điện cô còn không thèm bắt máy, cho đến khi bức bối bắt máy, thì lại thấy ấm lòng vì sự chăm sóc ân cần của Ranniel dành cho Hoàng Lệ, cô nghe xong không khỏi thấy ấm lòng hộ bạn thân.

Hai cái mồm cứ khởi động liên tục khi trên đường tới Paris. Sau đó thì lại mệt mỏi thiếp đi trên vai nhau.

Nhìn tình cảm giữa hai người thân thiết đến thế, người khác không khỏi cảm thấy ghen tỵ

Paris vẫn còn ở một nơi xa xôi lắm....

Nhưng mà....

Trái tim của hai người đang ở rất gần nhau....Cùng đập chung một nhịp....

Khi cô được biết đám cưới của cô và anh được tổ chức trong lâu đài Chenonceau, lòng cô không khỏi cảm động.

Lâu đài Chenonceau được xây năm 1513 - 1521. Chenonceau là một trong những lâu đài cổ đẹp nhất ở thung lũng sông Loire và cũng là lâu đài được yêu thích nhất.

Nhìn từ xa, lâu đài giống như đang lơ lửng trên mặt nước. Tòa lâu đài soi bóng dưới làn nước trong suốt vì được xây dựng trên những nhịp uốn bắc qua sông Cher (phụ lưu của sông Loire). Tại đây, khách tham quan có thể thuê thuyền dạo chơi trên sông Cher và ngắm nhìn toàn cảnh tòa lâu đài cao 3 tầng này.

Màu tím - màu đại diện cho sự thủy chung, vì vậy đó là màu mà cô cực kì yêu thích.

Đám cưới này, đã thực cho cô hạnh phúc lên tận trời xanh, đã sớm trở thành một thiên thần bay đi bay lại, lượn lờ trên một biển hạnh phúc.

Các khách mời đến cũng không giấu nổi kinh ngạc. Tòa lâu đài này đi vào vốn đã khó, chứ đừng nói đến việc tổ chức hôn lễ ở bên trong, thật khiến người ta hâm mộ!

38. Chương 38: Hôn Lễ Thế Kỉ (3)

Trong phòng trang điểm, người ra người vào tấp nập, không khí ồn ào mà vui vẻ, náo nhiệt.- “Phu nhân thật xinh đẹp.”- Một người phụ nữ trang điểm nhìn cô gái trong gương không khỏi cảm thán nói.

Cô không trả lời, chỉ nở một nụ cười thật tươi. Mái tóc được ép thẳng, sau đó thì búi lên, lỗ tai, cổ đều đeo những trang bị xa xỉ đắt tiền, nhìn vào thấy thật chói mắt.

Cô nhìn mình trong gương, cũng chưa bao giờ thấy mình đẹp như vậy. Bây giờ thì cô cũng đã hiểu cái câu “Người đẹp vì nhung vì lụa”, người khác đều nói ngày bước vào lễ đường là ngày hạnh phúc nhất đời con gái, bây giờ cô cũng cảm nhận được, sự ấm áp lan truyền khắp tứ chi.

Nhìn bạn tốt hạnh phúc như vậy, nỗi niềm trong lòng Lãnh Nhi không khỏi vỡ òa, nước mũi nước mắt tèm nhem nói: “Oa, Lệ nhi, bạn thật xinh đẹp, hôm nay mình làm phù dâu cho bạn, không phải là lép vế sao, sẽ chẳng có trai đẹp nào ngó ngang tới mình, thật là đau lòng...ô...ô”

Cô đỡ khóc đỡ cười, mím môi nói với bạn tốt: “Bạn đang khen hay chê mình vậy?”

Lãnh Nhi ngừng ngay động tác nước mắt nước mũi với bạn thân, cười ‘hihi’ nói: “Đương nhiên là khen bạn rồi.”

Đúng lúc ấy, từ cửa phòng, một bé trai, một bé gái chạy vào, ôm chầm lấy cô.

- “Mama, thật xinh đẹp a, tiểu Thư cũng muốn xinh đẹp như mama. . .”- Cô bé ôm chân cô, ngược đôi mắt to tròn long lanh lên nhìn cô, cái miệng nhỏ nhắn chu lên khen ngợi. Hôm nay tiểu Kì mặc một bộ váy công chúa màu trắng tinh khôi, nhìn giống như bản sao của mẹ mình, thật thu hút những ánh nhìn của người khác.

- “Sau này bảo bối sẽ giống như mẹ.”- Cô cúi người xuống, ôm hai đứa bé vào lòng, vuốt ve.

- “Vậy sau này con sẽ giống ai!?”- Giọng điệu của tiểu Kì vang lên, trong đó có chứa chất bao nhiêu sự ngây ngô, vừa nói xong thì cả phòng liền bật cười, cô hí hóp nói với con trai: “Con sẽ giống baba.”

Quả thật, hôm nay tiểu Kì rất giống như một người đàn ông thu nhỏ nha! Cả người mặc một bộ âu phục, đôi mắt to tròn, cái má phúng phính, đôi môi đỏ hơn con gái, nhìn thật giống hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích. Nhìn cặp đôi long phượng nhà cô, ai cũng chỉ muốn ôm vào lòng mà cưng nựng!

Sắp đến giờ hành lễ, từ cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng giày bước đi nặng nề.

- “Ông chủ, phu nhân sắp ra rồi ạ, ngài đợi thêm chút nữa.”- Một người trang điểm phía ngoài thấy anh đến liền thông báo. Nhưng dường như anh vẫn không nghe thấy, vẫn bước tiếp đi vào.

Anh phẩy phẩy tay, mọi người nhất thời đều lui ra ngoài, nhưng trong lòng ai cũng thầm nghĩ: Chỉ còn ba mươi phút nữa là bắt đầu, chẳng lẽ ông chủ không cần tiếp khách?

- “Mình ra ngoài trước!”- Lãnh Nhi nói với giọng điệu ranh mãnh, đi ra ngoài còn ngược đầu lại cười, xong, lại còn vẫy tay. Đây, vốn là cái hành động gì chứ? Cô còn chưa kịp giữ bạn tốt ở lại thì cửa phòng đã đóng chặt, khiến mặt mày cô rất là bất đắc dĩ.

Trong phòng quen tiếng ồn ào nhất thời im ắng, chỉ còn lại gia đình nhỏ bốn người.

Cô lo lắng quá, tự trấn an lòng mình: “Hai đứa nhỏ ở đây, chắc hẳn Ranniel không dám làm gì đâu!”

Trong tròng mắt anh ảm áp như có lửa cháy phừng phừng, trong mắt anh chỉ còn cô và hai đứa nhỏ, lại cực kì vui sướng khi được người khác gọi cô là “Phu nhân”.

- “Papa.”- Hai đứa trẻ nhìn thấy anh lập tức mắt sáng như sao, nhảy từ người cô sang người anh, luồn lách chui vào ngực anh, ngồi lên cổ, bắt anh làm ngựa. Nhìn hành động của hai đứa con mình, cô không khỏi cảm thán, không phải anh đã chiều chúng nó quá rồi sinh hư rồi sao? Lại để cho nó ngồi lên cổ bắt anh làm ngựa. Thật không còn gì để nói!

- “Hai đứa, nhanh đi vào đây.”- Anh nhanh chóng mở cúc ở áo vest, cho hai đứa nhóc chui vào hai bên, lại nhẹ giọng nói: “Hai đứa bịt mắt vào!”

Chắc chắn là hai đứa đã bịt mắt, anh liền đẩy cô vào gần anh, một tay giữ eo cô, một tay cố định đầu cô, liền dùng bờ môi thô ráp của mình phủ lên bờ môi mềm mại của cô.

Hai đứa nhỏ cứ như hai con gấu ở trong áo anh, tiểu Thư không chịu nổi tò mò mà ngược đôi mắt lên nhìn pama mình, đôi mắt to tròn cứ ngược nhìn hai cái người kia đang hôn nhau đắm đuối, mắt cũng không mở. Tiểu Thư không biết đã chớp mắt bao lần, thì tiểu Kỳ mới bảo tiểu Thư cúi xuống, đưa một ngón tay lên môi “Xuyt”, sau đó lấy tay mình bịt mắt em gái lại, tiểu Thư vẫn ngây ngô không hiểu gì, cái môi cứ chu lên, khó hiểu hỏi anh trai: “Pama đang làm gì vậy?”

Tiểu Kỳ vẫy vẫy em gái mình, như bảo nhanh lại gần đây, thì thào vào tai em gái: “Như vậy là pama đang hôn nhau đó!”

- “Ồ, cái này được gọi là hôn sao?”- Tiểu Thư ngạc nhiên, sau đó thì hồn nhiên to tiếng hỏi lại.

Tiểu Thư nói to đến cô cũng nghe được, nghe con gái mình nói thế, không khỏi ngượng ngùng đỏ mặt, liền muốn dứt môi mình ra khỏi môi anh.

Ranniel thấy cô động đây, liền mở mắt ra, nhìn cô bằng ánh mắt như để nói rằng: “Kệ hai đứa bé, mình tiếp tục!”

Cô trừng mắt với anh, định mở miệng nói gì đó, thì liền bị anh dùng lưỡi tiến sâu vào trong khoang miệng.

Cuộc hôn cứ kéo dài đằng đẳng như không có hồi kết, sau mấy phút anh mới chịu buông cô ra, cô liền há miệng, thở hổn hển, vừa nãy bị rút hết không khí, bây giờ phải bù lại.

Thấy tiểu Kỳ và tiểu Thư vẫn nhìn chằm chằm cô và anh, cô không khỏi trừng mắt nhìn anh, tức giận nói: “Anh dậy hư chúng rồi kìa!”

Anh dường như không để ý đến lời cô nói, chỉ ôm hai đứa bé vào lòng, sau đó đứng dậy, rảo bước ra cửa, trước khi đi còn cười ‘haha’, để lại cho cô một câu nói: “Chuẩn bị nhanh lên vợ ngốc, sắp đến giờ rồi.”

Gì, gì chứ? Ai ngốc chứ hả?

Cái người này, mới yêu nhau thì hiền lành dữ, càng ngày càng ngông cuồng rồi!

Cô liền trừng mắt nhìn chằm chằm vào cái cửa đã khép lại từ lâu. . .

Hừ, sự phụ và đồ nhi nhà này, kết hợp với nhau bắt nạt sư mẫu.

Thật đáng chết!

39. Chương 39: Hôn Lễ Thế Kỉ (4)

Khúc ca hành hôn lễ vang lên chậm rãi trên lầu đài cổ. Cô khoác tay Lăng Hồng trên lễ đường, từng bước từng bước tiến về phía bục, nơi có cha và anh đứng. Nhưng tầm mắt của cô chỉ toàn tâm toàn ý dồn vào người anh, dường như, trong mắt cô, chỉ còn có anh, ai nhìn vào cũng không khỏi hạnh phúc. Đi trước cô và Lăng Hồng là tiểu Kì và tiểu Thư, tay cầm giỏ hoa làm bằng gốm xinh đẹp, mỉm cười rải những cánh hồng lên không trung, những cánh hồng rơi lên đầu cô, rơi lên vai, rơi nhẹ nhàng xuống đất, cực kì xinh đẹp. Những cánh hoa rơi xuống đất như là những cánh hoa mở đường cho một vẻ đẹp đi tiếp.

Một vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành!

Đường đi đến nơi anh đứng được rải một tấm thảm dài màu đỏ, trên là hàng nghìn những cánh hồng trắng, ai nhìn cũng thấy được xa hoa, nhưng không hề phô trương, lại cực kì trang nhã!

Cô lặng lẽ bước trên từng cánh hoa, đằng sau là Lãnh Nhi cầm váy cưới cho cô. Gương mặt cô tươi đến không thể nào tươi hơn được nữa, cô rất vui vẻ khi bạn thân trải qua bao nhiêu đau khổ cuối cùng cũng tìm được hạnh phúc của mình.

Ở trong lòng cô không khỏi cảm thấy lo lắng, đối diện với người đàn ông mình thương, khi được vén tấm màn phủ, dung nhan cô được phơi bày, những khách mời đứng dưới tuy biết cô rất xinh đẹp, nhưng lại không ngờ cô lại xinh đẹp động lòng người đến thế, một số người không kiềm chế được mà “ồ” lên.

Nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh, cô bất giác đỏ mặt, tay anh ôm eo cô bất giác siết chặt, như nói với cô: “Đừng lo lắng, có anh ở đây rồi!”

Cha nhìn thấy màn khởi đầu đã xong, liền bắt đầu nghi thức: “Ranniel Justin, con có đồng ý lấy Lăng Hoàng Lệ làm vợ mình không? Cùng chung sống với nhau, dù nghèo khó hay giàu sang, dù khỏe mạnh hay già yếu, dù ốm đau hay bệnh tật, con vẫn sẽ yêu vợ mình đến hết cuộc đời mình, tôn trọng cô ấy, quan tâm cô ấy, cả đời không đổi, tuyệt đối không thay lòng?”

- “Con đồng ý.”- Anh không do dự mà nói đồng ý, đôi mắt vẫn thủy chung chỉ tựa lại trên người cô, không hề di chuyển tới đâu khác.

- “Lăng Hoàng Lệ, con có đồng ý lấy Lăng Hoàng Lệ làm vợ mình không? Cùng chung sống với nhau, dù nghèo khó hay giàu sang, dù khỏe mạnh hay già yếu, dù ốm đau hay bệnh tật, con vẫn sẽ yêu chồng mình đến hết cuộc đời mình, tôn trọng anh ấy, quan tâm anh ấy, cả đời không đổi, tuyệt đối không thay lòng?”

- “Con...”- Cô chưa kịp nói hết câu thì cửa phòng đột nhiên bật mở: “Cô ấy không đồng ý.”

Tất cả mọi người đều nhìn về nơi đang phát ra tiếng nói ấy, không ai khác chính là Vương Lăng Thần.

- “Cậu...”- Lăng Hồng thấy anh ta thì không khỏi tức giận, tại sao lại đi phá lễ cưới của con gái ông chứ!

- “Con đồng ý!”- Cô không chần chừ đáp lại, nhìn về phía Lăng Thần, nở một nụ cười khinh bỉ. Lăng Hồng cũng vừa nghe thấy quyết định của con gái thì người ngoại được phần nào tức giận, liền ôm hai đứa cháu vào lòng.

- “Xin mời chú rể cô dâu trao nhẫn.”- Cha xứ vui vẻ tuyên bố.

Dưới lễ đài vang lên tiếng vỗ tay giòn giã, dứt khoát, hốc mắt của Lăng Hồng sớm đã đỏ lên, nhìn thấy con gái được hạnh phúc, dù có chết ông cũng an lòng.

Bọn họ đeo nhẫn cho nhau, một cặp nhẫn độc nhất vô nhị, khắc hai tên: “Ranniel Justin Lăng Hoàng Lệ”

- “Ta thay mặt thánh tuyên bố, Ranniel Justin và Lăng Hoàng Lệ từ giờ trở thành vợ chồng. Chú rể có thể chính thức hôn cô dâu.”

Ranniel tiến lên một bước, giang tay ôm cô vào lồng ngực, cô liền kiễng chân lên hôn vào môi anh, hôn đến nỗi cô cũng choáng, mặt mày đã sớm đỏ ửng.

Phía dưới, cha mẹ của cô và anh đang vui vẻ ôm tiểu Kì và tiểu Thư vào lòng, bịt mắt hai đứa nhỏ, tiểu Thư cứ liên miện hỏi: “Ông ngoại, như vậy là hôn phải không?” Thấy ông ngoại không trả lời, lại quay sang ông nội, ngây thơ hỏi: “Ông nội, như vậy là hôn ạ?”

Hai lão già không biết trả lời cô bé như thế nào, chỉ cười rồi gật đầu, hai đứa bé này, đã dễ thương lại cực kì thông minh, chắc chắn sau này sẽ làm rạng rỡ dòng họ tổ tông!

Tất cả khách mời đều vỗ tay hoan hô. Ranniel tiên sinh nổi tiếng là nghiêm túc, nhưng lại chưa động lòng vì sắc nữ nào, mà bây giờ thấy anh nhìn vợ mình nhu tình thâm ý như vậy, ngọt hơn mía lùi, khiến ai nấy nhìn đều không tránh khỏi sợ hãi.

Thấy cô chủ động hôn mình, Ranniel không khỏi cảm thấy trong lòng ấm áp, anh lại càng cảm ơn hơn vì sự có mặt của Vương Lăng Thần, thúc đẩy tiến trình và thành công hôn lễ ngoài mong đợi của anh. Như thế, có lẽ anh sẽ phải viết một bức thư dài để cảm ơn sự có mặt của Vương Lăng Thần thôi!

40. Chương 40: Đại Kết Cục: Hạnh Phúc Viên Mãn

* Chương cuối này có kết cục giống như truyện “Vợ cũ bị câm của tổng tài bạc tình”, kết thúc mình không suy nghĩ nhiều, lại ẩn tượng với kết thúc của truyện này, nên đem luôn làm kết cục của truyện mình.

- “Đây là hình ảnh bảo bối của anh chị.”- Bác sĩ niềm nở báo tin cho cô và anh.

- “Nhìn kia, nó đang động đấy.”- Cô thích thú híp mắt chỉ vào màn hình, anh cũng cười rất tươi, ngồi bên cạnh ôm vai cô.

- “Đây là một bé trai, tất cả kiểm tra đều bình thường, đúng với tiêu chuẩn của một bé trai bảy tháng tuổi.”- Bác sĩ nói xong liền đưa cho cô tờ khám thai.

Cho đến khi ra ngoài phòng bệnh cô vẫn còn tủm tỉm cười nhìn vào tờ giấy.

- “Đi thôi, về nhà rồi xem tiếp.”- Anh chau mày nhìn cô, cô dám để ý cái tờ giấy đó hơn anh?

Kể từ sau ngày hôn lễ ấy cô và anh đã trở về Pháp định cư.

Cha, mẹ, chồng yêu thương, bảo bối ngoan ngoãn, một tiểu thiên thần chuẩn bị chào đời, tất cả mọi thứ của cô gói trọn trong từ “Hạnh phúc viên mãn.”

*** Bốn tháng sau ***

- “Oaoaoaa.”- Giọng của một bé trai vỡ òa, một gia đình nào đó cũng vỡ òa vì hạnh phúc.

- “Chúc mừng gia đình, là một bé trai khỏe khoắn, đáng yêu.”- Bác sĩ vui mừng nói.

- “Bảo bối, em thật giỏi.”- Anh cầm tay cô, vui mừng nói

- “Tên của em bé sẽ là Cung Vũ Bảo Bối.”- Bà Cung trầm ngâm nói, vừa nói vừa dùng tay lật từng trang sách: “Từ điển đặt tên.” - một quyển sách cực kì cũ kĩ.

(*) Họ “Justin” của Ranniel mình sẽ dịch thành Cung,

Thần thánh ơi, cô không thích cái tên này mà. Cô đang định mở miệng từ chối thì anh đã nhanh hơn một bước, chau mày từ chối: “Không được.”

Bà Cung chần chờ một lúc, hỏi lại: “Sao vậy?”

- “Trùng tên.”

- “Trùng tên thì không được, tên cháu ta nhất định phải là độc nhất vô nhị!”

“Cung Vũ Bảo Bối” - Cái tên như thế này mà cũng trùng được ư?

Khoan đã!

Tiểu bảo bối...tiểu bảo bối...tiểu bảo bối....

(_ _ ”)

- “Hôm qua con vừa mới gọi cái tên này!” - Anh bình thản nói.

Cô lập tức liên tưởng, hôm qua, trước nữa. . .

Cô trừng mắt với cái người đang cười “cực kì nhã nhặn” kia. . .

Anh híp mắt nhìn cô. . .

Cô liền véo một cái vào hông anh.

Anh trừng mắt nhìn cô, lực đạo của cô không hề nhẹ, với người khác có khi đã phải kêu lên rồi chứ.

- “Tối nay về anh sẽ trừng phạt em.”- Anh cúi xuống gần tai cô, gặm, mút, hơi thở nóng phả vào tai khiến cô bất giác không rét mà run!

Trừng phạt vào buổi tối!

*** Ba năm sau ***

Trên đường cái của Trung Quốc, mọi người đều chú ý đến một bé trai tầm năm, sáu tuổi và một bé gái khoảng gần bảy tuổi đang dắt một chú chó đi dạo. Hai đứa bé đều có đôi mắt to, màu xanh lục, môi trái tim chúm chím. Cô bé có lông mi dài đến kinh ngạc, mái tóc đã dài đến hơn sau lưng, màu nâu, không hề giống nhuộm, dường như là con lai. Chú bé có đôi má phúng phính, mũm mĩm, rất đáng yêu. Nhìn hai đứa bé mặc như thế kia, đều biết là những đồ đắt tiền, chưa kể đến con chó lông xù kia là một trong những loài chó cực quý, không phải cứ có tiền liền mua được!

Cũng có những người định tiến lại gần hỏi sao hai bé đi một mình, lại nhìn thấy chú chó to lớn kia, liền sợ hãi mà tránh xa!

- “Tiểu Thư, Yan, đi đâu tìm ba bây giờ?”- Tiểu Hy cầm tay chị gái, ngồi bệt xuống vỉa hè, ngây ngô hỏi.

- “Tiểu Thư không biết.”- tiểu Thư cũng ngơ ngác không kém.

- “Gâu.” - Yan sủa lớn một tiếng.

Chống cằm suy nghĩ hồi lâu, cô bé liền nhìn thấy một cửa hàng bánh bên kia đường, mắt sáng nhìn về phía chú chó và tiểu Hy, liền hỏi: “Tiểu Hy, Yan, hai đứa có muốn ăn bánh không?” Vừa nói cô bé vừa chỉ vào cửa hàng bên kia đường.

- “Có có.”- Tiểu Hy gật gật đầu mà không hề suy nghĩ.

- “Gâu! Gâu!”

- “Vậy là đồng ý đúng không? Ngồi đây nhé, để chị đi mua!”- Đợi cho em trai và Yan ngồi xuống, tiểu Thư cẩn thận chạy sang bên kia đường.

Cô bé chạy vào cửa hàng, kiễng chân lên nhìn cô bán hàng, to giọng nói: “Cô ơi, cho con ba phần bánh ạ.”

Cô bán hàng đã để ý cô bé này khi cô bé đang ngồi thẩn thờ ở bên rìa đường, không nghĩ đến cô bé sẽ vào mua bánh, liền cúi người xuống, hỏi cô bé: “Con muốn mua bánh sao?”

- “Vâng ạ.”- Cô bé hồn nhiên đáp lời, còn mỉm cười một cái, để lộ ra hàm răng trắng và đôi má lúm đồng tiền, nhìn vào ai cũng muốn nhéo cho một cái.

- “Vậy cô bé có thể nói cho cô biết con tên gì không?” - Cô bán hàng mở tủ lấy bánh socolate, ngọt giọng dỗ dành.

Cô bé suy ngẫm một lúc rồi kết luận: “Ông bà gọi con là tiểu bảo bối, pama gọi con là tiểu Thư, anh trai gọi con là cục cưng, em trai gọi con là chị gái, Yan gọi con là Gâu Gâu ạ!”

- “Chà, nhiều như vậy sao? Con có thể nói họ tên đầy đủ của con là gì không?”- Cô bán hàng ngạc nhiên, không sợ người ngoài lại trả lời lưu loát đến vậy, chắc chắn ba mẹ là người thành công.

- “Cung Vũ Kỳ Thư ạ.”- Ô, bán hàng không khỏi há hốc mồm ngạc nhiên, quả nhiên ba mẹ là người thành đạt, đại tiểu thư nhà họ Cung, cô có phúc mới được gặp cô bé đáng yêu như thế này!

- “Đây, tặng cho con nhé!”- Cô bán hàng liền gói hai chiếc bánh lại cho tiểu Thư.

Cô bé lắc đầu, tỏ ý không phải. Liền giơ tay lên, đặt tay mình vào tay cô, rồi sau đó cầm túi bánh chạy vụt ra ngoài, trước khi ra còn không quên nói: “Con chào cô ạ!”

Cô bán hàng liền mở tay ra, là tiền, với lại, số tiền này quá nhiều so với hai chiếc bánh ngọt, cô cũng chỉ định tặng cho cô bé, chứ không có ý định lấy tiền!

- “Con ơi, quay lại...”- Cô ngẩng đầu lên định gọi cô bé thì đã không thấy, nhìn ra ngoài cũng đã thấy em trai cùng con chó đi rồi, cô cũng đành cất tiền vào, lắc đầu rồi tiếp tục công việc.

Vừa đi trên đường, hai chị em vừa nhăm nháp, chẳng mấy chốc đã gần hết chiếc bánh, cô bé liền chia chiếc bánh sắp hết cho Yan, nghiêm túc dặn dò: “Mama nói không được lãng phí đồ ăn, nên mày phải ăn thật sạch nhé!”

- “Gâu!”- Yan vui vẻ vẫy đuôi, còn miệng không ngừng gặm nhấm chiếc bánh.

Cô bé đang định đi tiếp thì liền nhìn thấy một chiếc váy sau tấm kính, liền kéo Tiểu Hy và Yan đi theo. Chiếc váy màu xanh lục, kèm theo một chiếc mũ và đôi giày nhỏ màu xanh lục, mà là hàng dành cho trẻ con. Nhìn thấy nó tiểu Thư không ngừng liên tưởng đến khi mình mặc nó vào sẽ xinh đẹp như thế nào?

Tiểu Thư tò mò liền muốn cầm thử chiếc váy, liền bị người khác cầm mất, còn lạnh lùng giọng trẻ con: “Mẹ ơi, mua cho con bộ này nha!”

Nhìn thấy cô bé ôm chầm lấy tay mẹ nũng nịu, tay còn lại giữ giữ chiếc váy, tiểu Thư không khỏi liền cảm thấy muốn khóc.

- “Tiểu Thư, cái này đẹp quá!”- Tiểu Hy không biết gì nhưng thấy màu sắc sắc sỡ liền vỗ tay.

- “Cô ơi, con nhìn thấy trước mà.”- Tiểu Thư mở to đôi mắt sớm chốc đã ngán lệ nhìn cô bé kia.

- “Ai bảo như vậy, ta nhìn trước thì nó là của ta.”- Cô bé kia nghe thấy tiểu Thư nói thế, cảm thấy rất không vừa lòng, một mực hét to.

Người mẹ lúc đầu không định mua chiếc váy này, nhưng nhìn thấy cô bé kia, trong lòng liền muốn nổi lên cảm giác chiếm hữu chiếc váy này.

Vì...

Khuôn mặt cô bé này giống như khuôn mặt của ai đó.

Cũng có thể nói là bản sao!

Cô vì người đó mà không hề có danh phận suốt ba năm qua, rốt cuộc cũng chỉ như một người dễ thuê. Cho nên, cứ nhìn thấy ai có khuôn mặt giống cô ta, cô liền cảm thấy chán ghét, trong lòng cảm thấy ích kỷ, nhỏ nhen đến kì lạ.

- “Ông chủ, ra tính tiền hộ tôi.”- Cô ta rút ví ra, tiểu Thư không nhận được nữa liền khóc “Oa” lên thật lớn. Tiểu Hy ở bên cạnh đứng che chắn cho chị, tức giận nói: “Bà già xấu xí, không được mua bộ váy này, nó là của chị tôi.”

- “Mày có quyền...”- Cô ta chưa kịp nói hết câu thì: “Ba, ba...”

Đúng lúc ấy, cô bé kia đột nhiên gọi ba, khiến cô ta đang cầm cổ áo cậu bé chợt run run, vội vàng thả tiểu Hy xuống, vội vàng chỉnh sửa mái tóc, tay đến bây giờ vẫn còn cảm thấy run run!

Đã lâu lắm rồi cô chưa gặp lại anh, mà hôm nay bảo bối muốn ra ngoài mua đồ chơi, cô không kịp trang điểm, nên chắc hẳn sẽ rất khó coi?

- “Lãng Thần.”- Cô ta chạy như bay đến chỗ anh, đang định xông vào lòng anh mà nũng nịu thì khuôn mặt đột nhiên cứng ngắc. Vì, bên cạnh anh là một cô gái khác!

- “Sao cô lại ở chỗ này?”- Đáp lời cô ta chỉ là một giọng nói lạnh lẽo đến tột cùng.

- “Tiểu Lệ muốn mua váy...”-Nhắc đến cái tên này, cô cũng tự cảm thấy ghét tên con gái. Tình cảm của anh chưa bao giờ phai mờ về cô gái ấy, chỉ có thể là sâu đậm hơn, đến tên con gái cũng là tên của người con gái ấy. Vị trí cô ấy trong lòng anh sâu đến như vậy, mà cô sánh trong mắt anh cũng chẳng bằng một hạt cát, chỉ sợ chớp mắt thì cũng sẽ bị phủ phui quan hệ!

- “Ba ơi.”- Một giọng nói non nớt vang lên, phá vỡ bầu không khí im lặng. Anh biết đây là con anh, nhưng anh cũng không thể toàn tâm toàn ý vì nó, bởi vì nó không phải là con của cô, mà anh vẫn còn có một chút coi thường nó và còn nghĩ đó là nghiệt chủng.

- “Tiểu Lệ nhi, lại đây.”- Anh ngồi xuống, gọi con gái lại gần.

- “Ba ơi, ba mua cho con bộ này nha.”- Cô bé hí hửng nói.

Anh nghĩ thời gian vừa qua không hề quan tâm tới con bé, vì vậy bây giờ phải đền bù, không do dự mà gặt đầu, cổ nặn ra một nụ cười thật gần gũi, vuốt mái tóc dài của con gái.

Phóng tầm nhìn ra đằng sau cô bé là một cậu bé trai đang đỡ dành một bé gái, anh liền chờ người trong giây lát. Nhìn kĩ gương mặt, anh còn sững người hơn, cô bé đó không phải là con anh và con của cô sao? Cô bé đó là cô bé mà anh gặp ở sân bay mấy năm về trước, còn cậu bé kia....

Anh thực không dám nghĩ tiếp, anh sợ phải đối đầu với sự thật cậu bé kia là con trai của cô và anh ta,

- “Cậu bé, nói cho chú biết con tên là gì nào?”- Anh tiến lại gần hai đứa bé, ngồi xổm xuống, nhẹ giọng hỏi.

- “Cung Vũ Kỳ Hy, còn đây là chị gái con, Cung Vũ Kỳ Thư.”- Chú bé hồn nhiên trả lời, cô bé cũng gật gật.

Cung Vũ Kỳ Thư....Chỉ là thay đổi họ Lăng thành họ Cung....

Mà...Họ của Ranniel khi dùng ở Trung Hoa chính là họ Cung.

- “Tiểu Hy, tiểu Thư, sao hai đứa lại đến đây?”- Từ trên ô tô, bước đến một người phụ nữ mặc một bộ đồ vest công sở màu trắng, được may cắt cực kì tinh tế, trên mặt đeo một chiếc kính râm che gần nửa khuôn mặt. Dù nhìn cô ta từ góc cạnh nào đi nữa, dù có mặc bộ đồ công sở già dặn thì vẫn có thể thấy được dáng người cực kì cân đối, khuôn mặt cực kì xinh đẹp. Nhất là thần thái, thực khiến cho người khác phải kinh ngạc. Tuy là người đã hai con nhưng nhìn vẫn còn rất trẻ trung.

Nghe giọng nói này, anh không ngẩng mặt lên cũng có thể biết đó là ai, giọng nói mềm mại ấm áp này, cả đời anh cũng không thể quên.

Buông tay cậu bé ra, hai đứa bé liền chạy về nơi có giọng nói kia, nghe ngay thấy tiếng “mama” rất lạnh lốt.

Hai đứa bé liền chìm vào vòng ôm của mẹ, tiểu Thư liền kể nể: “Mama, bộ đồ kia thật đẹp.” Vừa nói cô bé vừa chỉ vào bộ đồ của tiểu Lệ kia.

Cô liền phóng tầm nhìn tới nơi cô bé đứng, lại nhận ra nơi này còn có cả....Vương Lăng Thần!?

Ba năm không gặp, trông hấn vẫn nhạy bén như xưa, lại nhìn thấy hai cô gái đứng đằng sau và một bé gái, chắc hẳn vẫn là một người rất điên tình. Tình cảm của anh ta, luôn miệng nói “yêu” và “nhớ” thì lại đi với hai cô gái khác? Cô cũng chỉ nhìn chứ không suy nghĩ gì nhiều, cô cũng đã lập gia đình, anh ta làm gì là vấn đề của mình anh ta, cô không can thiệp!

- “Quản lí....”- Cô cất giọng, thần thái của cô khiến tất cả những người có trong cửa hàng đều phải rụt cổ, ánh hào quang phát ra từ cô ta quá lớn, thật khiến cho người ta ngưỡng vọng*.

* Ngưỡng vọng: ngưỡng mộ + ước vọng.

Thấy Hoàng Lệ, chủ cửa hàng không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, còn tưởng mình hoa mắt, cô nói sẽ cử nhân viên đến, không ngờ tổng giám đốc Lăng thị trực tiếp đến, quả thật khiến ông thấy thật tự hào, cảm thấy mình thật vinh dự và may mắn khi được gặp cô!

- “Lăng tổng, rất vui được gặp ngài, tôi là quản lí của cửa hàng”- Ông ta chạy đến chỗ cô, lịch thiệp chào hỏi.

Cô liền đứng dậy, bắt tay ông ta, nhàn nhạt nói: “Quản lí, đồ tôi đặt làm riêng, sao bây giờ nó lại ở trên tay người khác vậy?”

Quản lí liền nhìn thấy món đồ trên tay của người khác, đây là lỗi do nhân viên của cửa hàng ông, có biết món hàng đó sẽ là tương lai hợp tác của cửa hàng không?

Lãng Thần liền xoay người về tiểu Lệ nhi, vuốt ve mái tóc con gái, nhỏ giọng dỗ dành: “Ngoan, con gái, đây không phải đồ của mình, cha sẽ mua cho con đồ chơi khác, được không?”

Nhìn khuôn mặt non nớt của hai đứa bé nhà cô, anh rất muốn, rất muốn tiến gần véo má hai đứa nhỏ, nhưng anh lại không đủ can đảm, chỉ giao lại đồ chơi cho cô, mà cô, liếc còn không dành cho anh một cái, lại vang đến tiếng khóc của con gái, anh cảm thấy mấy năm trước là một vị hôn phu tồi, hiện tại lại là một người cha tồi.

Anh xoay người dắt tay con gái rời đi. Cô gái tên là Lệ nhi đấy, mãi mãi, hiện tại hay tương lai, vĩnh viễn sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của anh, sẽ mãi mãi không!

- ” Mama ơi, sao chú ấy lại khóc vậy?” - Tiểu Thư ngây ngô hỏi mẹ, vừa giật giật áo, vừa ngước mắt lên nhìn cô.

- “Đó là vì....”- Cô trầm ngâm nói tiếp: “Một hạt cát bay vào mắt chú ấy, một hạt cát ở phía nước Pháp xa xôi, một hạt cát là một cô gái mà ngày đêm chú ấy nhớ thương!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-yeu-chuyen-sung-cua-dai-bang-chu>